

นวนิยาย

เอนท์สะท้อน

ตอน....หงายเงิบ 1

รอให้ถึง ม.ปลาย
ก็สายเกินการณ์
รอให้ถึงเอนท์ร้านซ์
ก็สายเสียแล้ว

ชิงภูมิ ชัยดีขร

พิมพ์ครั้งที่ 3

คำนำ

เมื่อสมัยที่ผมเป็นครูใหม่ ๆ (2520) มีลูกศิษย์ทั้งพี่และน้อง
สองคนซึ่งเป็นบุตรชายของ**อาจารย์บุญส่ง เสาะรัง** ครูสตรี
อาวโโสในโรงเรียนเดียวกัน สามารถสอบเข้าคณะ
วิศวกรรมศาสตร์ ม.ขอนแก่นได้แบบปีต่อปี ผมทั้งและ
ประทับใจมาก จึงได้เข้าไปสนทนาเรียนถามท่านตรง ๆ ว่า
“มีวิธีการอบรมดูแลลูกอย่างไรบ้าง”

ท่านก็ได้เมตตาให้คำอธิบายที่พอสรุปย่อ ๆ ได้ว่า

“นอกเหนือจากความสามารถของลูกแล้ว พ่อแม่ก็มี
ส่วนอย่างมากในการสนับสนุนช่วยเหลือลูก ยิ่งทำได้ถูกวิธีมาก
เท่าใด ก็ยิ่งเพิ่มความก้าวหน้าในศักยภาพให้กับลูกๆ เท่านั้น”

เมื่อมาถึงสมัยที่ลูกสาวของผมจะEntranceบ้าง ผม
กลับยังต้องกลับมาะงุมมะงาหราอย่างมากอีก เพราะรู้สึกว่
ข้อมูลที่เคยได้รับรู้มายังน้อยเกินไป แม้ว่าหลักใหญ่ใจความจะคง
เดิมก็ตาม

“ไว้ถึงเวลาแล้วค่อยคิดทำ” รับรองว่าช้าเกินไปแล้ว
ครับ ไม่ทันกินหรอก

ลูกคนแรกเอนท์_ ผมยังรู้สึกเหมือนกำลังลองผิดลองถูก อยู่มาก ทั้งๆ ที่ผมก็เป็นครู อยู่กับการศึกษา และสอนนักเรียน ชั้น ม.6 ที่กำลังจะเอนท์มาโดยตลอด ผมนึกว่าผมพอจะรู้ เอา เข้าจริง ๆ ก็แค่ ก. ข. กอ กา ต้องวิ่งเข้าหาฟังครูแนะแนวตลอด

เมื่อลูกคนที่สองต้องเอนท์_ ผมรู้ได้แน่ชัดเลยว่า ผมทำหน้าที่ได้ดีขึ้นกว่าเดิมมากในเกือบจะทุกเรื่อง นี่ถ้าหากมีลูก คนที่สาม ผมจะพยายามให้สุด ๆ เลยแหละ

ลูกของท่านผู้อ่านใครครับ ที่ผมอยากจะจับให้มาเป็นลูก คนที่สามของผม....ถ้าทำได้ แต่เมื่อผมทำไม่ได้ก็ต้องฝากท่านให้ เลือกเอาประสบการณ์นี้ไปประยุกต์ช่วยลูกของท่านเอง อยากให้ ลูกได้ดีโดยที่พ่อแม่ไม่ทุ่มเทไม่ใส่ใจจริงจัง ระวัง จะ “เสียใจ” การทำกิจการทุกอย่างก็ต้องลงทุนทั้งนั้นแหละ และต้องลงทุนให้ ลูกวิธีด้วย

จริงไหมครับ ?

ยิ่งโลกยุคนี้ เป็นยุคที่ต้องแข่งขันกันอย่างยิ่งยวด ใคร เตรียมการมาดีมีข้อมูลมากกว่าย่อมได้เปรียบ เมื่อถึงเวลาเอ็นท รานซ์ต้องการให้ลูกเตรียมพร้อมสู่อย่างชาญฉลาด พ่อแม่ก็ต้อง พร้อมสนับสนุนอย่างมีวิสัยทัศน์(vision)ด้วยเช่นกัน

ขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้เก็บเกี่ยวเอาประโยชน์ที่พอมีนั่นไป
รังสรรค์ชีวิต และพิชิตขวากหนาม นำพาบุตรหลานก้าวไปสู่
ความสุข ความเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไปนะครับ

ด้วยความปรารถนาดีอันจริงใจ

จึงภูมิ ชัยสิทธิ์

สารบัญ

คำนำ

	หน้า
1. คำร้องของลูก	7
2. ขวัญกระเจิง	31
3. ได้เฮ	40
4. เจ็บแสบ!	47
5. อยากสวย	54
6. ฟิตกายคลายเครียด	63
7. วันดีเดย์(D-Day)	78
8. ไก่เหงา	85
9. ห้อง King	94
10. หมูสนามจริง – สិងห์สนามซ้อม	103
11. พบแสงสว่าง	107
12. พบเส้นทาง	114

***** จบภาค 1 *****

มือทุกมือที่ถือหนังสืออ่าน
ตาทุกคู่ที่เคลื่อนผ่านธารหนังสือ
มือของเรากำลังสัมผัสมือ
ใจของเราคือสื่อสัมผัสใจ

มือที่กุมปากกามาเณรमित
และความคิดคือหมึกจารึกไหล
พาใจเราลดเลี้ยวท่องเที่ยวไป
บนบันไดกระดาดแก้วทุกคราวครั้ง

หนังสือ.....

คำต่อคำนี้แหละคือสื่อภาษา
มือต่อมือนี้แหละมีชีวิตชีวา
หน้าต่อหน้านี้แหละหล่อใจต่อใจ

เปิดหนังสือเพื่ออ่านงานความคิด
เปิดชีวิตเพื่ออ่านความฝันใฝ่
เปิดทางทองเพื่ออ่านการก้าวไกล
เปิดทางชัยด้วย.. “ตำนานอาจารย์ชิง”

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ – ประพันธ์

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์ - แปลง

คำร้องของลูก

“พ่ออยากให้ลูกเป็นคนดี มากกว่าเป็นได้แค่...คนเก่ง”

20 มิถุนายน 2546

ในยามเย็นทุกวันศุกร์ เสาร์และอาทิตย์ ปิงจะขับรถพาครอบครัวซึ่งมีภรรยาและลูกสาวอีกสองคน ท่องเที่ยวไปตามชนบทเพื่อปล่อยอารมณ์ชมทัศนียภาพในยามเย็น วันนี้ก็อีกเช่นกัน **น้องอัน**(ไก่อ้วน)นั่งคู่กับพ่อตอนหน้า ส่วน**พี่ติม**(จ่อย)นั่งเบาะหลังคู่กับแม่

ขณะกำลังรื่นรมย์อยู่กับธรรมชาติ ลูกอันที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.6 ก็เอ่ยขึ้นว่า

“พ่อ อันขออะไรอย่างหนึ่งได้มั๊ยคะ ?” สีหน้าอาการลูกอันดูจริงจัง

“ได้เลยลูก ว่ามา”

ปิงไม่รู้หรอกว่าลูกจะขออะไร แต่ปิงคิดว่ารู้จักลูกดีพอ คือรู้ว่าลูกจะขอในสิ่งที่เหมาะสม สิ่งที่เกิดขึ้น ลูกไม่ค่อยจะออก

ปากขอ หรือบางครั้งอาจมีก็มักหักล้างได้ด้วยเหตุและผล ลูก
อ้วน(อ้น)มักมีสติยอมรับฟังเหตุผลเสมอ

“พ่อรู้หรือว่าอ้นจะขออะไร?”

แววตาออกอาการสั่นไหวไม่แน่ใจ

“ลูกของพ่อมักร้องขอในสิ่งที่เหมาะสมเสมอ พ่อไว้วางใจนะ”

ปิงให้กำลังใจลูก

“แต่คราวนี้พ่ออาจจะไม่พอใจอย่างแรงก็ได้นะพ่อ”

ลูกพุดยิ้ม ๆ กิ่งเล่นกิ่งจริงและมองพ่อแบบขังใจ

“ยังงั้นเชียวหรือ?”

วันนี้ลูกอ้วนชักมาแปลก ปิงมองหน้าลูกค้นหาพิรุณ

“พ่อพร้อมหรือยังคะ?”

ลูกอ้นมีที่ทำได้ตั้งใจพยายามรวบรวมความกล้าและความ
เชื่อมั่นมาพุดเต็มที ขณะเดียวกันก็คอยตรวจสอบที่ทำอาการ
ของปิงผู้เป็นพ่อไปพลางด้วย

“เอาไว้มาเลย พ่อพร้อม”

ปิงตอบยิ้ม ๆ อย่างมั่นคง ในใจก็คิดว่า..... ‘ลูกเรานี้เชิงพอ
ตัวทีเดียว’

“พ่อห้ามเปลี่ยนใจนะพ่อ”

“โอเคลูก”

แสดงว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับลูก ปิงจึงต้องตั้งสติ
เต็มร้อย

“อั้นจะขอสอบเอ็นท์ตามที่อั้นชอบ ขอให้อั้นได้เลือก
เส้นทางที่อั้นถนัดและพอใจได้ไหมพ่อ ?”

“โอเคเลยลูก”

แม้ว่าจะได้เตรียมใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้บ้างแล้ว มาคราวนี้ปิง
ก็ยังใจหายนิด ๆ เหมือนกัน แต่ก็เห็นใจและเข้าใจลูก อั้นให้
เหตุผลว่า

“อั้นได้ทำตามใจพ่อแม่มาโดยตลอดแล้ว คราวนี้อั้นขอทำ
ตามใจอั้นบ้าง”

ลูกพูดอย่างเกรง ๆ กลัวพ่อจะไม่ให้สิทธิ์ และกลัวพ่อจะ
ตำหนิว่า ‘เป็นกบฏ’

“ก็ยังโอเคจะลูก”

ปิงตอบยิ้ม ๆ เพื่อให้ลูกสบายใจและคลายกังวล แต่ในใจตน
ก็ยังหวิว ๆ

“อั้นจะเลือกสอบ Ent สายศิลป์ป่ะพ่อ”

ในที่สุด ลูกก็รวบรวมความกล้าโพล่งออกมาจนได้

“แล้ว เคมี ชีวะ ฟิสิกส์ ละลูก ?”

ปิงสงสัยว่าลูกจะทิ้งมันไปเฉย ๆ เลยหรือ อุตส่าห์เรียนมา
แทบตาย

“เนอะ ๆ พ่อ สัญญากันแล้วนะ” ลูกท้วงแข็งขัน ปิงจึงได้สติ

“พ่อก็ไม่ได้ว่าอะไรที่ไหน สงสัยก็ถามดูเฉย ๆ” ปิงแก้ตัว
ไปน้ำขุ่น ๆ

“ก็ทิ้งไปเลยแหละพ่อ ก็พ่ออยากบังคับให้อันเรียนทำไม”

“ก็เห็นลูกสมองดี ม.ปลายก็เรียนได้เกรดสี่เกือบทุกตัว ก็ น่าจะลอง ๆ ใช้สอบดูมั่งสิวะ”

ปิงก็ยังพูดอย่างอารมณ์ดีเป็นปกติ แต่ไม่ค่อยจะอ่อนหวาน ขานเพราะเช่นใครเขาหรอก ก็มีพื้นเพมาจากชาวบ้านระดับล่าง ของสังคมนี้มา ไม่ใช่ผู้ดีมีระดับซักกะหน่อย

เพราะลูกเรียน ม.ปลายสี่ภาคเรียนได้เกรดเฉลี่ย 3.90 ก็ถือว่า ได้ลูนอยู่แล้ว หากจะใช้สอบเอ็นทรานซ์

“ก็อันบอกพ่อไปแล้วไงว่าอันไม่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์ ไม่ ชอบการทดลอง อันไม่สอบหรอกพ่อ เพราะถ้าอันสอบได้อันก็ ต้องไปเจอการทดลองอีก อันเบือ...”

ใบหน้าลูกออกอาการเบือให้เห็นชัดเจนจริง ๆ เห็นแล้วก็ สงสาร

“ก็สอบเล่น ๆ เพื่อเป็นทางเลือกเป็นไรละลูกไม่เอาพ่อก็ไม่ว่า เพื่อได้เก๊ตซ์ใจลูก”

เพราะปิงเคยพาลูกไปหาหมอยามเจ็บป่วยที่โรงพยาบาล ยังชี้ ให้ลูกดูเก๊ตซ์กรที่ห้องจ่ายยาด้วยซ้ำ ใส่เสื้อกาวน์สีขาว....โก้ออก!

“แอะวะ! ก็หนีไม่พ้นการทดลองอีกแหละพ่อ แค่เก๊ตซ์ถ้าอัน อยากจะเอาก็เอาด้วย รับรองเลยพ่อ แต่อันไม่ชอบ”

สักครู่ลูกก็ลุกขึ้นได้

“พ่ออย่าพ่อ” อันโบกมือคั่นส่นหน้าพูด

“พ่อรับปากกับอ้นไว้แล้วนะ”

อ้นจึ๊ดเอาสัญญาที่พ่อรับปากไว้ตั้งแต่ต้นขึ้นมาอ้าง

“เออ ๆ เอ้า ถ้าลูกมุงมันจะเอาอย่างนั้นจริง ๆ ก็ตามใจลูก
ละ”

เราพูดยิ้ม ๆ อย่างยอมจำนน

ที่ท่าของลูกอ้นตอนนี้ คุณารู้สึกโล่งอกขึ้นมาเยอะ แล้วก็เล่า
ความในใจออกมาว่า

“จริง ๆ นะพ่อ ตั้งแต่อ้นไปฝึกงานที่โรงพยาบาล(ช่วงจบชั้น
ม.4) มา ครั้งนั้นทำให้อ้นเปลี่ยนใจทันที อ้นไม่ชอบงานใน
โรงพยาบาลเลยพ่อ”

อ้นเริ่มหาเหตุผลมาสนับสนุนเพื่อขอความเห็นใจและความ
เข้าใจจากพ่อ คงกลัวพ่อจะผิดหวังเสียใจ ส่วนปิงเองก็ไม่อยาก
บังคับกดดันลูกมากนัก เขาก็โตและมีสติปัญญาพอควรแล้ว ต้อง
ให้อิสระเสรีอ้นพอควรแก่เขา และเพื่อความสบายใจของลูกด้วย

“โอเคลูก พ่ออนุญาต หากมีปัญหาอะไรในภายหลังก็อย่า
มาโทษพ่ออีกนะ”

ปิงก็ต้องดีกันไว้แต่เนิ่น ๆ ประเดี๋ยวลูกมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น
ก็จะมาพ่วงโทษใส่พ่อเหมือนที่ผ่าน ๆ มา เช่น

‘เพราะพ่อน่ะแหละ ไม่งั้นอ้นก็เรียนสบาย ๆ ไปได้ไกลกว่า
นี้อีกตั้งเยอะ’

มันว่าของมันไปโน่น ปิงคิด แถมยังพูดไปอีกว่า

“ทำให้โอกาสการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ดี ๆ ในชีวิตตก
หายไปอีกเยอะแยะ”

อันนี้อันคงหมายถึงเขาอยากจะมีเวลาเพิ่มเพื่อฝึกซ้อมเครื่อง
ดนตรีที่เขาชอบเช่นกีตาร์ไวโอลิน อิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ

และอันคงหมายถึงว่าตั้งแต่เมื่อจบ ม.3 ถ้าปล่อยให้เขาไป
เรียน ม.4 สายศิลป์-คณิต การเรียนจะง่ายสะดวกสบายกว่าสาย
วิทย์เยอะ เพราะไม่มี ฟิสิกส์ ซึ่งเป็นก้างหินโตของอัน

ปิงผู้พ่อก็เลยแย้งกลับไปว่า

“อ้าว พ่อก็อนุญาตแล้ว ให้อันไปดูห้องศิลป์-คณิต(ที่ รร.สิริน
ธร)แล้ว อันบอกพ่อเองว่า ‘อันรับไม่ได้’ แล้วจะมาโทษใครล่ะ ?”

ลูกหมายถึงกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนดี้อยู่ มักจะไม่ค่อย
ตั้งใจเรียนจำนวนมากมากองอยู่รวมกัน อันเป็นคนที่มีก้นหงุดหงิด
กับบรรยากาศไม่สงบเช่นนี้

“ก็อันอยากไปสอบเรียนต่อที่เตรียมอุดม(กรุงเทพฯ) พ่อก็ไม่
ยอมให้อันไป”

“มุสา.....”

อันเริ่มหน้าจ้ำ น้ำตาทำท่าจะไหลอีก ปิงก็เลยนึกสนุกจึงเริ่ม
หยอกหยั่วต่อ

“พ่อยังบอกให้อันไปลองสนามสอบที่เตรียมอุดมกับเพื่อน ๆ
เขาดูเลย ไม่ใช่หรือ?”

ปิงทวนความหลังเพื่อให้เกิดความชัดเจน

“ก็พ่อให้แต่แค่ไปสอบ ถ้าสอบได้พ่อให้ไปมัยละ หยั่งใจใคร
จะอยากไปสอบ”

พูดถึงตรงนี้ที่ไรอันก็มักเสียใจผิดหวังอย่างแรง ถึงน้ำหู
น้ำตาทุกครั้ง

“จะทำอะไรก็เจอแต่ห้าม ห้าม ห้าม.....”

อันรำพึงรำพันกระแทกกระทั้นออกมาด้วยความน้อยเนื้อต่ำ
ใจ นึกเสียดายโอกาสทองของตนเองที่หลุดลอยไปในครั้งอดีต
ถึงขั้นนี้ปิงผู้เป็นพ่อก็ต้องใช้น้ำเย็นเข้าลูบ

“ลูกยังเด็กยังเล็กเกินไป พ่อยังไม่อยากให้ห่างไกลพ่อแม่
คุณธรรม-จริยธรรมอีกหลายอย่างยังต้องปลูกฝัง อบรม บ่มเพาะ
พ่ออยากให้ลูกเป็นคนดีมากกว่าเป็นได้แค่....คนเก่ง เรียน
อยู่ที่นี้ ขยันหมั่นเพียรให้พอเหมาะได้แค่ไหนแม่พ่อก็พอใจนะลูก
ให้แต่ลูกเป็นคนดีมีจริยธรรม มีค่านิยมที่เหมาะสม”

“ดีกว่าไปอยู่กรุงเทพฯ สมองโต แต่พฤติกรรมต่ำ คุณธรรม
บกพร่อง จริยธรรมเรียวลีบตีบลง พ่อสังเกตจากลูกครูและลูก
ศิษย์มารายก็เป็นอย่างนั้น กิริยาความสุภาพอ่อนน้อมหายไป
แต่หยิ่งยะโส กระด้าง และ กร่าง เพิ่มขึ้น” (เป็นบางคนนะ)

ข้างอันยังคงนั่งฟังเงียบอยู่ ปิงก็เลยร่ายยาวต่อ

“หลายรายก็หลงกระแสสังคมไปในทางที่ผิด ๆ ออกอาการ
เวอร์ ๆ ฟุ้งเพื่อหือเหิมทำท่าว่าตัวเองนี้เหนือชั้นกว่านักเรียนภูธร
(แต่ที่เขาดีเสมอต้นเสมอปลายก็มีนะจ๊ะ)

พ่ออยากได้ลูกอย่างลูกของพ่อขณะนี้แหละ เก่งใช้ได้ มี
คุณธรรมที่เพื่อนครูด้วยกันก็ต่างกล่าวขานยกย่องอยู่เสมอ ๆ
แม้แต่คุณครูอนุบาล คุณครูสิทธิรินธร เขาก็ยังยกย่องชมเชยลูกสาว
พ่ออยู่เป็นประจำ พ่อว่าดีกว่านะลูก”

“แต่อันนี้ว่า ถ้าให้อันไปเรียนอยู่กรุงเทพฯ ยังจะดีกว่า”

อันยังพูดด้วยทสิฐ รัน มุ่งมั่น อยากจะให้ได้อย่างที่ใจ

ปรารถนา

“ถ้าอันเรียนอยู่กรุงเทพฯ” อันระบายความรู้สึกต่อ “อันจะ
ไปได้ไกลกว่าที่นี่แน่นอน ที่โน่นมีที่กวดวิชาเยอะแยะ อยากจะ
เข้าคณะไหน มหา’ลัยใด อันมั่นใจว่าอันจะทำได้แน่นอน”

อันยังคงพูดอย่างอาลัยอาวรณ์ในโอกาสทองที่ล่องผ่านไปแล้ว

“อยู่ที่นี้ต้องทุ่มเทกววิชาสายวิทย์(เพื่อเกรด) แต่กลับต้อง
ไปสอบ(เอ็นท์)สายศิลป์ ความหวัง - เป้าหมายอะไร ๆ ก็เลยดูทำ
ให้เหมือนห่างไกล ยากขึ้นไปเสียทุกอย่าง”

อันกำลังพูดด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัว

“จะขนาดนั้นเลยหรือลูก” ปิงรู้สึกว่าคุณจะพูดเกินความจริงไป

ปิงเองก็เป็นครูแท้ ๆ ผลการเรียนของคุณอยู่ในระดับไหน
ความน่าจะเป็นคืออะไร ปิงก็คิดว่าตนพอจะคาดเดาได้อยู่เช่นกัน

(แต่ที่เห็นอาจไม่ใช่ และที่รู้อาจไม่จริงก็ยังไม่เป็นไปได้อีก

เช่นกันนั่นแหละ จริงไหมท่าน ?)

“จริง ๆ พ่อ” อั้นระบายต่อ “คณิตศาสตร์อั้นก็ไม่พัฒนา
 ยิ่งภาษาอังกฤษอั้นก็ยิ่งแย่ลง ๆ ไปทุกวัน อั้นรู้ตัวเองดีพ่อ ถึงจะ
 ได้เกรดสี่ทุกภาคเรียน(อังกฤษ- คณิตฯ) แต่จริง ๆ ก็ยังสู้พวก
 กรุงเทพฯเขาไม่ได้หรอก ยังห่างเขาอีกเยอะ เพราะต้องเอาเวลา
 ส่วนใหญ่ไปทุ่มเทให้กับฟิสิกส์ เคมี ชีวะ ทั้งการเรียน ทั้ง
 การบ้าน และทั้งที่เรียนพิเศษ จึงไม่มีเวลามาทบทวนทุ่มเทให้กับ
 วิชาภาษาไทย อังกฤษ คณิตศาสตร์ และสังคมเลย แล้วจะให้อั้น
 ไปแข่งขันสู้กับใครเขาได้ยังไงล่ะ”

พูดไปน้ำตาก็พาลจะไหลออกมาอีกด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ
 เสียงเริ่มชัด ๆ

“อั้นก็เอาสายวิทย์ไปสู้กับเขาเป็นไรล่ะลูก”

แม่ที่นิ่งอยู่นานช่วยพูดเสริมขึ้นจากเบาะด้านหลัง

“ไม่เ้า! อั้นบอกก็ครั้งแล้วว่าอั้นเกลียด ๆ ๆ”

แล้วอั้นก็ระเบิดอารมณ์ร่ำไห้คร่ำครวญออกมาอย่างอึดอัด
 เหลืออด ดูแล้วปิงก็เวทนาเห็นใจ และสงสารลูกที่ต้องเก็บกด
 อดทน และต้องผจญอยู่กับสิ่งที่ตนไม่ชอบมาตั้งนานเน

“โอเคลูก โอเค พ่อเข้าใจจ๊ะ พ่อเข้าใจ”

ขณะขับรถ มือซ้ายที่พว้างของปิงก็เอื้อมเข้าไปโอบไหล่
 ปลอบใจลูก

บรรยากาศภายในรถเก๋งที่กำลังพาลูกพี่รถเที่ยวชมธรรมชาติ ตามชนบทกลับต้องมาเศร้าสลดในปัญหาของลูกอื่น และก็เป็นอย่างนี้มาหลายครั้งแล้วด้วย

ปัญหาเดิม ๆ นี้ พุดกันไปแล้วก็ต้องวกกลับคืนมาอีกไม่รู้จบ เป็นวัฏพันหลัก

เจียบงันกันไปสักครู่ กระทั่งความเศร้าโศกคลายจางลง ปิงก็เริ่มสนทนาหาวิธีแก้ไขร่วมกันต่อ ส่วนพีติม(เทคนิคการแพทย์ ม.ช.)นั้นนั่งซึมเจียบสนิท

“เอายังไงได้ไหมลูก” ปิงพูดอย่างตั้งใจเพื่อหวังช่วยลูกให้สบายใจขึ้น

“วิชาสายวิทย์เราปล่อยไปเลย ไม่ต้องไปทุ่มเทกับมันอีก ประคองตัวพอให้ได้เกรดสามก็พอ แล้วเราหันมาทุ่มสายศิลป์และวิทย์กายภาพให้เต็มที่เพื่อเตรียมเอ็นท์” (วิชาวิทย์กายภาพ ต้องหาอ่านเพิ่มพิเศษเอาเอง เพราะเขาจัดให้เรียนเฉพาะสายศิลป์ปะ)

“ไม่ได้หรอกพ่อ” ลูกอื่นสวนมับเข้าทันทีเหมือนกัน

“อ้าว! ทำไมล่ะลูก?” เราเป็นเงืง

“จีนได้เกรดสามอันอายเขาตัว” อันนี้เป็นสำเนียงคน สุรินทร์ล้านเปอร์เซ็นต์

พุดเสร็จอันก็รำให้ พร้อมกับรำพึงรำพันต่อ

“เพื่อน ๆ เขามีแต่แข่งกันเรียน อันทำอะไรอย่างพ่อพุดไม่ได้หรอก”

น้ำตาก็ยิ่งรินไหลเหมือนทำนบแตก บรรยากาศยิ่งเครียด
เพิ่มขึ้น

พีติมเพิ่งกลับมาจาก ม.เชียงใหม่ (ปิดเทอมต้น) ก็เจียบงัน
และเหม่อมองออกไปนอกรถ ฝ่ายแม่ก็เครียดเขม็งมาตั้งนานแล้ว
ให้เหตุผลเสริมอะไรออกมาลูกอื่นก็ไม่ยอมรับแต่กลับขัดแย้ง
เพิ่มขึ้น

ส่วนปิงเองขับรถไปก็เครียดไปเช่นกัน ความรื่นรมย์งดงาม
จากธรรมชาติรอบตัวช่วยอะไรไม่ได้เลย

ปัญหาทุกอย่างตั้งแต่เริ่มเรียน “สายวิทย์” ชั้น ม.4 ที่เริ่มตั้ง
เค้า ก็เริ่มเขม็งเกลียวบีบรัดมากขึ้นเป็นเงาตามตัว กระทั่งก้าว่าง
มาถึง ณ วัน เวลานี้(ม.6)ก็ทำเอาอึดอัดจนจะระเบิดไปทุกฝ่าย

จะรุดเดินไปข้างหน้าก็ติดขัด จะถอยหลังตั้งหลักก็จะหัก
โค่น สงสารลูกก็สุดสงสาร เข้าใจและเห็นใจอย่างที่สุด

‘ทุกปัญหามันต้องมีวิธีแก้ไขสิน่า’ ปิงนึกปลอบใจตัวเอง
สักครู่ ปิงยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรออกไป ภรรยาก็หันมา
กระซอกเสียงโพล่งเข้าไปสู่ลูกอย่างเหลืออด คงนึกหมั่นไส้เต็มกลืน
ด้วยนะแหละ

“อย่างโน้นก็ไม่ได้ อย่างนี้ก็ไม่ได้ ก็ตัดใจเอามันซักอย่าง
เป็นไร จะทำให้มันยุ่งยากอะไรนักหนา ของแค้นี่” คนไม่ค่อย
พูด ก็มักเปลือยพูดไม่ค่อยเพราะ

“ค่อย ๆ พูด ค่อย ๆ จา มันยังพอลาทางแก้ไขได้อยู่” ปิงให้สติ

“จริง ๆ นะ.....”

เมื่อยออกอาการฮึดฮัดหมั่นไส้ลูกสาว จึงต่อว่าเพิ่มไปอีกชุดว่า.....

“สมัยเราไม่เห็นมันจะยุ่งยากมากมายขนาดนี้ เขาให้เรียน มีหน้าที่เรียนก็เรียนไป เรียนได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น จะตีโพยตีพายอะไรกันนักหนา !”

‘โ้ยโฮ...มาแรงแฮะ’ ปิงคิด

เมื่อแม่มาแรงขนาดนี้ลูกอึ้งงอได้สติ และความยำเกรงแม่มีเป็นทุนเดิมอยู่ด้วยกระมัง จึงจะลดอาการสะอึกสะอื้นตีโพยตีพายลงไปได้บ้าง ปิงก็ได้แต่ปลอบให้กำลังใจลูกว่า

“เอาอย่างนี้ได้มั๊ยลูก อื่นก็เรียนประคอง ๆ ตัวไป ได้เกรดเท่าไรพ่อก็ไม่ว่าหรอกลูก ที่เรียนพิเศษเคมี ฟิสิกส์ ก็เลิกซะ เสียเงินไปแล้วก็ช่างมันลูก อย่าให้ความเสียดาเงินมาทำให้เราไขว้เขวเรรวน เอาเวลาทั้งหมดมาทบทวนวิชาที่ลูกจะใช้สอบเอ็นท์โดยตรงก็แล้วกันนะลูก มันถึงเวลาที่เราจะต้องคิดต้องตัดใจแล้วละ เกรดตกลงไปบ้าง G.P.A., P.R. คงไม่หล่นหรอก เอาอย่างนี้แล้วกันนะลูก” ปิงเป็นครูจึงรู้เรื่องนี้ดี

“ถ้าเกรดตก พ่อกับแม่อย่าว่าอันนะ”

“โอเคจะลูก พ่อแม่เข้าใจหมดแล้วจะไปว่าอันทำไมละลูก ลูกทำใจให้สบาย ตัดใจให้ขาด เกรดตกแต่เอ็นท์ติด ดีกว่าเกรด

พุ่งแต่เอ็นท์ปลาคนะลูก เมื่อเรารู้เส้นทางที่แน่ชัดก็ดึงไปทางนั้น
 เลยดีกว่า อย่าออกแวกห่างซ้ายพวงขวา เดี่ยวจะเสียทั้งสองทางยังไม่
 คู้ม ตกลงเอาอย่างนี้นะลูกนะ” ปิงก็พยายามปลอบใจและให้สติอัน
 “ค่ะ”

ถึงตรงนี้อันตู่จะค่อยคลายโศกไปได้มากแล้ว และคู่สวดขึ้น
 ขึ้นทำให้แม่และพี่ติ่มพลอยสวดขึ้นแจ่มใสกันไปทุกคน **หลวงพ่อบัญญานันทภิกขุ** ท่านเคยเทศน์ไว้ว่า

ปัญหาเขามีเพื่อเอาไว้แก้ ไม่ใช่เอาไว้กลุ้ม
คนโง่มักใช้อารมณ์แก้ปัญหา คนฉลาดจะใช้ปัญญา
แก้ไข นี่นา.....เพราะฉะนั้น

จะย่อท้อทำไมให้ร้องไห้
จะผิดหวังทำไมให้สิ้นหวัง
จะเบื่อบ่อยทำไมให้ไร้พลัง
จะฆ่าฝั่งทำไมให้ตัวตาย

จะกลัวใยกลัวทำไมจนไม่กล้า
จงศรัทธามุ่งมั่นอย่าหวั่นไหว
แผ้วถางทางสร้างฝันอย่างมีไฟ
ด้วยหัวใจขันและเข้มเต็มอัตรา

ก้าวอีกครั้งก้าวไปในภายหน้า
 สู้หนทางทายท้าวอย่างกล้าหาญ
 โลกกว้างไกลต้องกล้าก้าวอย่ารัวราน
 สืบเรื่องราวของวันวานที่ผ่านมา

ปัญหาเขามีไว้ให้แก้ไข มิใช่มีไว้ให้แบก คนโง่มัก
 เห็นปัญหาในทุก ๆ ช่องทาง คนฉลาดก็มักเห็นช่องทางใน
 ทุก ๆ ปัญหา แม้แต่คำพระท่านยังสอนไว้ว่า

เจริญสติเอาไว้แก้ปัญหา เจริญปัญญาเอาไว้แก้ทุกข์
 เจริญอารมณ์จะเพิ่มปัญหา เจริญวิชาจะเพิ่มทุกข์

(อวิชา- ความไม่รู้)

(ท่อนสองนี้กระผมผู้เขียนค้นเอาเองนะเค้อ)

ในทางจิตวิทยา เขาก็ว่าเกิดปัญหาทางด้าน E.Q.

(Emotional Quotion) คือความฉลาดทางอารมณ์ที่จะช่วยให้
 การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข

ผู้ที่มี E.Q. ดี (ความฉลาดทางอารมณ์) จะเข้าใจตนเอง เข้าใจ
 ผู้อื่น และสามารถแก้ไขความขัดแย้งได้อย่างเหมาะสม (ดัง
 รายละเอียดในภาคผนวกท้ายเล่ม)

ในเรื่อง E.Q. นี้ปิงเองก็กำลังพยายามพัฒนาลูก ๆ อยู่ รวมทั้งตนเองด้วย ใช้ทั้งหลักศาสนา วิทยาศาสตร์ และศิลปศาสตร์นั้นแหละ (แต่งคไสยศาสตร์) ได้ผลบ้าง ไม่ได้บ้าง ก็ให้มันเป็นไปตามธรรมชาติโลก

ได้หมด ก็โม้เกินไป ไม่ได้ผลเลย ก็จะเป็นการถล่มตนจนเกินไปเช่นกัน

แต่ที่ได้แน่ ๆ เลยคือ ได้พยายามเรียนรู้และปฏิบัติ ลองอ่านต่อไปเรื่อย ๆ แล้วท่านจะทราบความจริง

อ่านไม่จบอย่าเพิ่งวิจารณ์ ยังไม่ได้ดื่มสุราบาลก็อย่าเพิ่งมาฮะ

ครอบครัวของปิงก็เป็นแบบนี้แหละ ใครมีทุกข์คนหนึ่งก็จะดึงให้ทุกคนหมองหม่นทั้งทุกข์ตามไปด้วย พอมีใครได้รับโชคดีมีรางวัลก็ได้เฮกันทั้งครอบครัว อย่างตอนที่พี่ติ่มเอ็นท์ติด ม.ช. (คณะเทคนิคการแพทย์) นั้นไง เฮกันอยู่ตั้งนาน ดีใจจนกินข้าวในบ้านกันไม่ลง ต้องพากันออกไปเลี้ยงฉลองในร้านแซ่บ ๆ ถ้าฝันกินที่บ้านมันจะจุก ออกตายประมาณนั้นเลย ก็พิจารณาจากบทกลอนของลูกคุณปิงเขาดูสิครับ

ครอบครัวที่ฉันรัก

ครอบครัวที่ฉันรัก
 แม่นใครจะมอบแก้ว
 ห่างไกลได้ไกลซิด
 หนหลังที่คร่ำครวญ
 ความสุขที่เฝ้าฝัน
 หวังใจไว้แอบอิง
 มวลทุกข์เข้าโถมทับ
 ผิดหวังคลั่งฤดี
 ถึงวันทำนบแตก
 ทุกข์พฐไหลรินไกล
 นัยน์ตาอีกหกลู่
 กังวลในดวงมัลย์
 สามจิตคิดวิตก
 ด้วยรักปรีมหทัย
 คอยจับทีละนิด
 พลั้งรักทุกอณู
 หยาดน้ำก็เหือดหาย
 เคยล้ากับลมแรง

อยู่พร้อมพรักอีกครั้งแล้ว
 ที่พราวแพรวกี่มิกวร
 จิตสนิทกะนึ่งหวน
 ได้หวนมาหาความจริง
 ทุกคืนวันหาหยุดนิ่ง
 ได้พึงพักสักนาที
 ใจคอบจับไม่หลีกหนี
 มีทำนบประคบไป
 สิ่งที่แบกรับทุกข์ไว้
 สุดที่ใจจะกักกัน
 คอยดูสิ่งพรั่งพฐนั้น
 จะช่วยทันได้ฉันทไค
 คั่งอุทกล้นฝั่งฝาย
 จับทุกข์ไว้ไม่พรั่งพฐ
 ทุกข์ท่วมจิตคอยรับรู้
 อุ่มชูจิตอุทิศแรง
 ทำนบใจได้แข็งแกร่ง
 กล้าสู้แสงแข่งตะวัน

สายรุ้งพันฝั่งฟ้า
 เพราะมีแรงใจมัน
 แม้เกินกว่ารู้สว
 จิตคิดจะบรรเลง
 ภูเขาถาขวางหน้า
 นุกบ้นทะเลลงไป
 จักฝันให้ถึงฟ้า
 เพราะรักที่พร่างพราว
 ใออุ่นจากสามรัก
 สาดนวลราวฝันแพร
 สี่จิตที่พันผูก
 ยี่สิบปีผ่านมา
 ต้นนี้คือ “ต้นรัก”
 รักรดลงรากไม้
 แผละรักที่หล่อเลี้ยง
 รักร้อยร่วมรดริน
 “ต้นรัก” ต้นใหญ่นี้
 “ต้นรัก” หรือราโรย

จิตจะคว่ำจะไผ่ฝัน
 ไกลเพียงนั้นถาห้วนเกรง
 หรือมากด้วยใครข่มเหง
 ด้วยเพลงรักจากสามใจ
 แสงแดดจ้าถาขวางได้
 สุดทางไกลไขว่คว้าดาว
 สุนภาเวหาหา
 สุกสกาวลั่นดวงแด
 คอยพิทักษ์ราวแสงแข
 แผ่กระซิบรับกายา
 ร่วมกันปลูกหนึ่งต้นกล้า
 แผ่สาขา กิ่ง ก้าน ใบ
 ปลูกด้วยรักดั่งน้ำใส
 ไม้เติบโตใหญ่ให้แผ่นดิน
 ฤาไซ้เพียงจะหมดสิ้น
 คล้ายธารินทร์ที่ปรายโปรย
 ฤาไซ้มีวันแห้งโหย
 เพราะรักโอบยบไปถึงใจ

ประพันธ์โดย เทียนทิพย์ ชัยสิทธิ์

9 สิงหาคม 48 เวลา 23.37 น.

ณ พระตำหนักชวนชมมหาปราสาท จุฬาประเทศ

“อุปสรรค” คือความสำเร็จที่มาลงใจ ถ้าชนะอุปสรรคได้
ความสำเร็จก็จะตามมา ผู้ที่ประสบชัยชนะในวันนี้ล้วนเคยเป็นผู้
พ่ายแพ้มาแล้วทั้งสิ้น

จะฝ่าขุนเขาก็ต้องอาศัยกำลังและปัญญา

จะฝ่าอุปสรรคปัญหา

ก็ต้ออาศัยปัญญาและความกล้าหาญ

จากวันนั้นเป็นต้นมา อันดูลอดโปรง โลงใจสบายจิตมาก
ขึ้น มีเวลาว่างอยู่บ้านมากขึ้นเพราะไม่ต้องไปตระรอน ๆ เรียนพิเศษ
วิชาเคมี - ฟิสิกส์เหมือนเก่า เอาเวลามาทุ่มเทให้กับวิชาภาษาไทย
สังคม อังกฤษ คณิต และวิทยุกายฯ(อ่านเอง)ได้มากขึ้น ลองทำ
ข้อสอบเอ็นท์เก่า ๆ 5 - 6 พ.ศ. ก็ได้คะแนนที่ค่อนข้างน่าพอใจ

ภาษาไทย – สังคม ได้คะแนนเกิน 60 % เกือบทุก พ.ศ.

อังกฤษ – คณิต ได้คะแนนเกิน 50 % เกือบทุก พ.ศ.

วิทยุกายฯ (อ่านเอง) ได้คะแนนเกิน 60 % เกือบทุก พ.ศ.

ถึงตรงนี้อันคงประจักษ์ได้ชัดเจนว่าโอกาสเอ็นท์(Entrance)
ของตนเองมีความหวังแว้งเพียงใด จึงรู้สึกอุ่นใจสบายจิตขึ้น
ขณะเดียวกันเจ้าความเครียด(เพชฌฆาตที่มองไม่เห็นตัว)ที่อัดแน่น
สะสมมานานเนาก็ค่อย ๆ เบาบางจางลง

**ชีวิตคุณาพาฬลมหัน
ไม่ราบรื่นแสนมากด้วยขวากหนาม
หากยืนหยัดสู้อยู่ทุกครู่ยาม
ทะเลครามก็งามเรียบเปรียบชีวี**

**“ทุกครั้งที่ความมุ่งมั่นของคุณเริ่มเดินทาง โชคจะอยู่
เคียงข้างคุณเสมอ”**

ปิงผู้พ่อก็ได้แต่แอบภูมิใจในความมุ่งมั่นหมั่นเพียรเต็มร้อย
ของลูกอันอย่างเงียบ ๆ และคอยให้กำลังใจลูกอยู่ตลอดเวลา
เวลาลูกตรากตรำอ่านหนังสือถึงจะต้องอยู่ดึกดื่น ตื่นเช้าตรู่ ปิงก็
สู้อยู่เพื่อเป็นเพื่อนลูกโดยตลอด

เรื่องเที่ยวเตร่เล่นสนุกเกอร์ของโปรด ปิงก็คิดตัดใจไปสัก
ระยะตั้งแต่ลูก ๆ ขึ้น ม.ปลายแล้ว ปิงถือว่าเรื่องการเรียนของลูก
เป็นเรื่องสำคัญยิ่งของชีวิต จึงต้องคิดวางแผนระยะยาวเพื่อลูกกัน
เลยทีเดียว เพราะ ‘อาจารย์ชิง’ สอนไว้แล้วว่า

อยากให้ลูกได้ดี ต้องลงทุนอย่างถูกวิธีเพื่อลูกด้วย

อันอ่านหนังสือไปได้สักครู่ พ่อและแม่ก็ต้องหาเรื่องช่วย
ให้ลูกผ่อนคลายและเกิดกำลังใจด้วยการ เสิร์ฟน้ำ ชงโอวัลติน น้ำจิง
น้ำมะนาว ผลไม้ ขนมน และบิบนวดขมับต้นคอ บ่า ไหล่ ลำแขน
เพื่อคลายเมื่อย-เครียดให้ลูกอย่างสม่ำเสมอ(อ.บุญส่งกรุณาแนะไว้)

ลูกวัยรุ่นเขาก็แข็งแรงทนตรากตรำไหว แต่สุดท้ายปิงผู้เป็นพ่อก็เป็น **ไมเกรน** ลึกลับ คือปวดหัวซีกขวาข้างเดียว หมอสรุปลูกเป๊ะ คือ พักผ่อนไม่เพียงพอติดต่อกันเป็นระยะเวลายาวนาน เรียกว่าเป็นอาการสะสมนะ ค่ะนะที่มาเริ่มมีอาการเขาในช่วงเดือนเศษ ๆ ก่อนลูกจะสอบเอ็นท์ จึงยังไม่เป็นปัญหากระทบถึงลูก

ทางแก้ก็ต้องกินยาประทังอาการและเพิ่มเวลานอนมากขึ้น แต่เรื่องนี้ปิงก็ปิดลูกเมียไว้ อันเองก็หวังจะได้บอกให้พ่อไปนอนก่อนบ่อยครั้ง

คือว่า จะนั่งรอเป็นเพื่อนลูกอยู่เฉย ๆ ก็ ‘หนอย’ นะ จะดูโทรทัศน์หรือก็รับกวนสมาธิลูก ปิงจึงคิดหวังเอาเรื่องประวัติส่วนตัวเก่า ๆ ที่ยังพอมีประโยชน์บ้างมาเล่าให้ลูกศิษย์ฟังเพื่อเป็นประสบการณ์ให้กับนักเรียนนะเค้อ

ปิงก็แก่ใกล้จะเกษียณแล้วนี่นา ขอ**แก่ออย่างมีคุณค่า ขราอย่างมีคุณภาพ**กับเขาบ้าง เพราะมีครูแก่ ๆ บางท่านเจอเจ็ทฟို့ต เข้าไปแล้ว ลูกลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นครูในโรงเรียนเดียวกันนั้น แหละก่อนจะถามไถ่หน้ามาแล้วเมื่อไม่นานมานี้ ว่า.....

“แก่กะโหลกกะลา”

ข้อหาประพฤติตนไม่ถูกต้องคลองธรรมอย่างมาก ไม่เหมาะสมกับความเป็นครูอาวุโส (บางท่านก็มาประจำบ้าง ติดพนันบ้าง เข้าข้างคนชั่วบ้าง) **ทำตัวถูกต้องเป็นมงคลต่อชีวิต**

ทำตัวผิดผิดชีวิตอัปมงคล เมื่อถูกลูกศิษย์ที่เป็นครูรุ่นลูกต่อว่า
 เขาก็เจ็บปวดกระดองใจไปสิครับ แค้นจนแทบไม่ต้องมาเผาผีกัน
 เอาไว้วันหลังผู้เขียนจะไปขอข้อมูลจากคุณปิง แล้วจะเซ็น
 เรื่องนี้ออกมาสู่สายตาสาธารณชนสักวัน

อย่างไรก็ตาม การเรียนสายวิทย์ของอ้น เจ้าตัวก็ได้ผ่อน
 ลงไปอย่างทีตกลงกันไป เจ้าตัวยังคงขยันทุ่มเทเท่าที่โอกาสอำนวย
 “ก็ไหนตกลงกันว่า ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ จะปล่อย ๆ ไปละลูก?”
 ปิงก็อดท้วงไม่ได้
 “ทิ้งไม่ได้หรอกพ่อ เดี่ยวเกรดตก อายขายจี่หน้าเพื่อน ๆ”
 “อ้าว แล้วมันจะไม่ไปขัดกับการเตรียมเอ็นท์ของลูกหรือ?”
 “อ้นเตรียมตัวมากแล้วพ่อ อ้นคิดว่าตอนนี้อ้นพอไหวนะ
 พ่อ” อ้นพุดยิ้ม ๆ
 “เออ ถ้าอย่างนั้นก็แล้วไป อย่ามาน้ำหนูน้ำตาไหลใส่พ่ออีกก็
 แล้วกัน”

ปิงก็สัพยอกหยอกล้อลูกตามปกติ
 “สบายมากพ่อ” ลูกสาวยักคิ้วตอบยิ้ม ๆ จี๋เล่นอย่างเชื่อมั่น
 และอารมณ์ดี

ทำไมอ้นถึงต้องทิ้งสายวิทย์ แล้วหันไปพิสมัยสายศิลป์ ก็
 ลองอ่าน **‘บันทึกอันแสนเศร้าของเจ้าอ้น’** แต่หนหลังคูสิครับ

หมายเหตุ

เป็นข้อมูลจากบันทึกในไดอารี่ของอัน

18 ส.ค. 44 (ม.5)

เหตุเกิดจากสอบได้คะแนนฟิสิกส์น้อยทำให้ความรู้สึก
เดิม ๆ กลับมาอีก เริ่มคิดไปว่า... ทำไมไม่ยอมเถียงพ่อตอนจะ
ขึ้น ม.4 ว่าขอเรียนสายศิลป์-คำนวณได้มัย แล้วทำไมต้องไป
ทำตามพ่อด้วย แล้วดูซิตอนนี้กลับมาต้องนั่งเบื่อ เเซ้ง.....

จริง ๆ แล้วก็เซ้งทุกวันแหละ ยิ่งวันนี้ยิ่งแล้วใหญ่ เบื่อ
ทุกอย่าง ทำไมต้องเรียนสายนี้ด้วย **เกลียดฟิสิกส์!**

พยายามอย่างมากเลยที่จะทำใจให้ชอบฟิสิกส์ แต่...
ทำไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่หัวสมองเชื่อว่าจะไปไม่ได้ ขอย้ายสายดีมัย
ทำไมไม่ชอบวิชาเคมี ก็เบื่อนื้อหาวิชา

แล้วทำไมชอบ ไทย – สังคม – อังกฤษ – ชีวะ รู้สึก
น่าสนใจดี เรียนด้วยตัวเองได้ และมีความสนใจอยากอ่านต่ออยู่
เสมอ อยากรู้

แต่เวลาหิบบคณิต, ฟิสิกส์, เคมี จะอ่าน เห็นชื่อก็
‘อยากอ้วก’ แล้ว ทำไมถึงคิดผัดมาเรียนอย่างนี้ ไม่อยากอ่าน เเซ้ง
ยากก็ยาก เราไปทำอะไรที่สบายใจและคาดว่าจะได้คะแนนดี
ไม่ดีกว่าหรือ ไม่ต้องเรียนพิเศษ มีเวลาว่างเยอะได้สนุกบ้าง

ไม่ใช่เรียนเครียดมากจนไม่มีเวลาพัก เรียนแล้วเดี๋ยวก็ง่วง เดี๋ยวก็
ไม่เข้าใจ โอ้ย...ถึงแม้ห่วยแต่เมื่อไม่ชอบไม่รักก็จะบังคับได้หรือ

ทำไมต้องบังคับ เบื่อโว้ย !

อันผู้เกลียดสายวิทย์

22 ส.ค. 44

สิ่งที่เขียนวันนี้ ไม่ค่อยเข้ากับสมุดบันทึกชื่อ Happy
Time เลย พักนี้มันทุกข์จริง ๆ เลย ไปโรงเรียนแล้วรู้สึกไม่อยาก
เรียนฟิสิกส์เลย เบื่อจริง ๆ เกลียดทุกอย่างทั้งอาจารย์และ
เนื้อหาวิชา เบื่อ เบื่อที่สุด อยากเปลี่ยนสายจัง พ่อคงไม่ให้ พ่อ
แกลงคิดว่าเราชอบ(ตัวแกลงชอบ) แกลงคิดว่าเราเหลวไหล

พ่อแกน่าจะรู้ว่าความอึดอัดเวลาเรียนมันมีมากมายอย่างไร
เวลาต้องเรียนวิชาที่ตัวเองไม่ชอบ เพราะก็เคยผ่านช่วงนี้มาแล้ว
ทำไมไม่เข้าใจกันบ้างเลย

โอ้ย...อยากลาออกจากโรงเรียนเหลือเกิน เกลียดการเรียน
แบบนี้ เมื่อไรจะพ้น ๆ มันไป พ่อแกบอกว่าทน ๆ เอาหน่อย
ทนจนอยากจะร้องไห้หลายครั้ง แต่ละวันหาความสุขจริง ๆ ได้
ยากมากเลย เพราะไอ้ตัวฟิสิกส์

ถ้าไม่เรียนสายวิทย์ แน่نونเราจะได้ยากจน คนอย่างเราเนี่ย
นะ เชื่อเขาเลย ถ้าหากว่าเราอยากเรียนคณะทางภูมิศาสตร์ แต่
กลับต้องเสียเวลาเรียนสายวิทย์รู้สึกว่ามันคุ้มกันเลย

เครียดวันเว้นวันเลย สุขภาพจิตเสียไป 80 % !

เราไม่ได้พิการหรือเป็นง่อย

ครอบครัวต่างก็คอยให้ความหวัง

เรื่องเล็ก ๆ กระทบใจโยโย่พัง

ควรต้องตั้งหน้าก้าวไปไม่ประวิง

(ยังไม่ว่ากลอนบทนี้ อันแต่งเองหรือคัดลอกเขามา)

ขวัญกระเจิง

“เมื่อผิดหวังเสียหน้าตา จิ๊งรู้คุณค่าคำสอนแม่”

อีกหลายวันต่อมาฉันกลับจากโรงเรียน พบพ่อกำลังอยู่ในชุดเตรียมจะไปวิ่งออกกำลังกาย ก็สวัสดีและส่งยิ้มมาแต่ไกล

“พ่อ ๆ วันนี้โควต้า ม.ช. มาแล้ว ตอนคำพ่อว่างมั๊ย ?”

“ว่างสิลูก ว่างเต็มร้อยเลยจ๊ะ” ปิงตอบยิ้ม ๆ ให้กำลังใจลูก

“พ่อรีบไปออกกำลังกายไป แล้วรีบกลับมาดูรายละเอียดด้วยกัน”

“โอเคลูก”

และอีกไม่กี่วันสิทธิ์โควต้า ม.ช.(ม.ขอนแก่น) และ ม.ธ.(ม.ธรรมศาสตร์)แบบรับตรงก็ทยอยตามกันมา สิ่งที่ปิงเคยดำเนินการ(ร่วมคิดร่วมปรึกษา)ไปเมื่อปีที่แล้วกับพีติม ซึ่งอันก็ได้ร่วมปรึกษารับรู้ดูกับตามาตลอด ทุกอย่างจึงไม่เป็นปัญหาแต่ประการใด

เรื่องการกรอกข้อมูล การเตรียมเอกสาร การสมัคร การส่งเรื่อง การชำระเงินน้องฉันทำได้ถูกต้องเรียบร้อยดีทุกขั้นตอน ดู

สะดวกโยธินไปหมด ปิงเพียงแค่ช่วยตรวจทานรายละเอียดเพื่อ
กันพลาดและเป็นกำลังใจให้เท่านั้น

หนึ่งเดือนก่อนจะสอบเอ็นทรานซ์(Entrance) ปิงก็เริ่ม
คุมเข้มในรายละเอียดเกี่ยวกับลูกอื่น เริ่มตั้งแต่เรื่องอาหารการกิน
การอ่านหนังสือ การออกกำลังกาย การดูโทรทัศน์และการ
พักผ่อนหลับนอน (ดู ๆ ไปก็คล้ายกับการเข้าค่ายของนักกีฬาแฮะ)
ส่วนเรื่องการคบเพื่อน การเที่ยวเตร่ การใช้จ่าย อันไม่
เคยสร้างปัญหาให้หน้าใจพ่อแม่แต่ประการใด **แต่ปัญหาที่ไม่
น่าจะเกิดกลับเป็นไปอีกเรื่อง**

ลองติดตามดูเอาเถิดะ

เรื่องที่มีปัญหาที่ว่าก็คือเรื่องการ “ออกกำลังกาย”

เนื่องจากลูกอื่นกำลังเป็นสาวเต็มตัว จะให้ไปวิ่งออกกำลัง
กายตามลำพังคนเดียวก็ไม่เหมาะ ปิงก็จึงจำเป็นต้องออกไปวิ่ง
เป็นเพื่อนด้วย

ปิงเคยพาอันไปวิ่งที่บริเวณในโรงเรียนเมืองสุรินทร์(เพราะ
อยู่ใกล้บ้าน สะดวก)ในช่วงเวลาเย็น ๆ ก็กลับไม่สะดวกขึ้นมา
ทันที เพราะมีนักเรียนหนุ่ม ๆ มาเล่นกีฬา(เตะบอล)กันเยอะแยะ ก็
ลูกศิษย์ของปิงเกือบทั้งนั้นแหละ เด็กมันไม่กล้าแซวหรือก แต่อัน
ก็อาย และไม่สะดวกใจที่จะวิ่งที่นี่

ปิงก็ต้องเปลี่ยนพาไปวิ่งบริเวณที่ไม่มีผู้คน หรือมีก็น้อย ๆ เข้าไว้ จึงเลือกไปวิ่งที่ถนนริมคลองชลประทาน ตรงสะพานคำฝักทิศเหนือของทางรถไฟ ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของตัวสถานีรถไฟ เพราะตรงนี้เงียบสงบดีมาก ปิงเคยพาอันมาวิ่งออกกำลังกายบ่อยครั้งแล้ว

ปัญหาที่พบก็คือ สถานที่ตรงนั้นมัน ‘เปลี่ยว’ มากจริง ๆ แทบไม่มีผู้คนเอาเลย อันคงไม่ได้คิดอะไร เพราะไปกับพ่อแล้ว คงคิดว่าปลอดภัย แต่พ่อปิงสีกลับห่วงกังวลจนไม่กล้าบอก

ปกติก่อนออกกำลังกายก็ต้องอุ่นเครื่อง(warm up)ให้ได้ที ก่อน แต่ลูกอ้วน(อัน)เพื่อการ warm up แม้จะเรียนรู้คุณประโยชน์มาแล้วจากวิชาพลศึกษาก็ตาม ก็เลย warm up เพียงเล็กน้อยแล้วก็ออกวิ่ง

ส่วนปิงที่เริ่มมีอายุแล้ว warm up น้อยเกินไปเดี๋ยวก็จะเกิดปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ-เส้นเอ็น กระดูก ก็จึงต้อง warm up นานหน่อย (ตามปกติ)

ส่วนถนนมันเป็นเส้นโค้งและมีแนวไม้ข้างทางขึ้นสูงเป็นม่านบังด้วย เมื่อลูกอันออกวิ่งไปไกลเลยโค้งถนนมันก็ลบลายตาเลยสิ ปิงก็เกิดอาการเป็นห่วงกังวลขึ้นมาทันที(เพราะมันเปลี่ยวมาก) จึงตัดสินใจออกวิ่งตามค่อนข้างเร็วทันที คิดในใจเอาเองว่า ถ้าเกิดเหตุร้ายเป็นอะไรไปแล้วมันไม่คุ้ม

ปิงสายตาสั้นต้องใส่แว่นเป็นปกติอยู่แล้ว แต่เมื่อจะวิ่งก็ต้องถอดแว่นออก ไม่งั้นมันจะเขย่าจนปวดลูกกะตา ครั้นจะถอดแว่นออกก็มองระยะไกลไม่ชัด พอหยิบแว่นมาใส่ก็วิ่งไม่ได้อีก จึงต้องวิ่ง ๆ หยุด ๆ อย่างนี้ไปตลอดเส้นทาง เกะกะยุ่งยากเอาการ

เมื่อวิ่งตามทันลูก(เพราะลูกเหนื่อยหยุดวิ่ง) ปิงก็ต้องวิ่งเตลิดเลยไปตามระยะที่เคยวิ่งให้มันเหนื่อยได้ที่ ขณะเดียวกันลูกอันหายเหนื่อยก็เริ่มวิ่งย้อนกลับทางเดิม สิ่งสำคัญก็คือ ตอนนี้นั้นเย็น สลัวจวนเกือบจะมีค้ำแล้วด้วย

พอปิงวิ่งไปถึงเป้าหมายเหนื่อยได้ที่ หันมองกลับมาอีกที ลูกอันก็หายลับโค้งไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แล้วตรงจุดที่ลูกกำลังวิ่งไปนั้นก็เพี้ยนมีหนุ่มวัยรุ่นอยู่สองคนจอดรถเสวนากันอยู่พอดี เสียด้วย และเมื่อครู่ก็มีรถจักรยานยนต์วัยรุ่นอีกสองคันสองคนขี่สวนตามไปสมทบอีกต่างหาก

‘ตายละหว่า !.....’ ปิงนึกกังวลขึ้นมาทันที

ลูกไม่ระวัง แต่ปิงก็ต้องระวัง ป้องกันดีกว่าแก่ หากมันแยก็แก่ไม่ทัน ท่านผู้อ่านว่าจริงไหมครับ ? (หรือปิงจะเวอร์ไปคนเดียวของเขาที่ไม่ทราบ?)

ขณะที่ปิงเพิ่งกำลังวิ่งมาเหนื่อย ๆ แท้ ๆ เมื่อลูกคิดได้ดังนี้ ก็กระต่ายตื่นตูม ต้องรีบวิ่งกลับไปทางที่ลูกวิ่งโดยไม่ได้พักเลย จะวิ่งกลับแบบธรรมดา ก็จะช้าไม่ทันใจ เพราะหากเกิดเหตุอะไรก็

จะหมดสิทธิ์แก้ไขแน่นอน ก็จึงต้องเพิ่มความเร็วให้ทันกับใจ(ที่
คิดระหนก)

แต่ทว่ากำลังกายของปิงมันก็ป้อแป้จนจะหมดก็อกพออีก
ต่างหาก เมื่อต้องมาฝืนวิ่งมาก ๆ เข้าก็เลยเป็นการวิ่งคล้ายสโล
โมชั่น ถ้าเป็นภาพยนตร์ก็คงจะดูสวยดี แต่นี่ชีวิตจริงซะด้วย

วิ่งไปได้สักครู่ปิงก็ต้องหยุดกึก เอาแว่นออกมาสวมเพื่อมอง
หาลูก และเมื่อมองไม่เห็นใจก็เริ่มเต้นไม่เป็นสำ ไหนจะเต้นจาก
พิษเหนื่อยเกินเหตุ ไหนจะเต้นจากความระแวงต่อปัญหาที่คิดมา
หลอนตัวเองอีก เลยเหนื่อยแทบขาดใจไปเลยเชียวละ

จึงถอดแว่นออกรีบแจ้งใจวิ่งต่อทันที **ลูกต้องมาก่อน!**

‘จะเกิดอะไรก็ช่างหัวมารดามัน’

สักครู่ก็วิ่งมาจนพ้นโค้งที่เป็นม่านบังตา หยิบแว่นขึ้นมา
สวม ก็สวมไม่ได้เพราะกำลังวิ่งมันเขย่านะ สวมได้ก็มองไม่รู้
เรื่องหรอก แต่เพราะร้อนใจ จึงฝืนลองทำดู

เมื่อไม่ได้จริง ๆ ปิงก็จำต้องหยุดวิ่ง และสวมแว่นแล้ว
เพ่งมอง หา.....

แต่ก็มองไม่เห็นแม้แต่เงาของลูกอื่น!

เพ่งมองอย่างละเอียดในความมืดสลัว ระยะห่างประมาณ
1,200.-เมตร ก็ยังไม่พบลูกสาว ลูกสวมเสื้อสีส้มแปด มองชัด
ออก มืดแค่นี้ทำไมจะมองไม่เห็นวะ !?!

มองกลับย้อนไปด้านหลังก็ว่างเปล่า มองไปด้านหน้าค้นหา
อีกครั้งก็ยังไม่พบ

‘ตายละหว่า.....’ เรารำพึงในใจ

จึงตัดใจออกวิ่งสุดฝีเท้าสุดกำลังอีกครั้งทั้ง ๆ ที่ก็หมดแรงไป
ตั้งนานแล้ว รู้สึกปวดระบมโคนขา และน่องขึ้นมาทันที แต่ไม่มี
เวลาจะมาสำออยอีกแล้ว

ยิ่งวิ่งไปก็ยิ่งห้วงกังวลและว้าวุ่นใจอย่างหนัก ป่านนี้ควรจะ
มองเห็นลูกได้แล้ว แล้วลูกเราไปอยู่ที่ไหนวะ เทวดาฟ้าดิน เจ้าที่
เจ้าทาง โปรดช่วยคุ้มครองลูกพ่อด้วยเถิด

เหลือระยะทางเพียง 700 เมตร ก็ต้องหยุดวิ่งและสวมแว่น
ส่องหาอีก

อนิจจา...ไม่เจอ!

ปิงเพิ่งมองหาพวกกลุ่มวัยรุ่นที่ได้เจอเมื่อครู่ก็ไม่พบเช่นกัน
มองหารถมอเตอร์ไซด์ของพวกมันที่ได้จอดอยู่ข้างทางเมื่อสักครู่ก็ไม่
เห็น เส้นทางจะชี้ไปต่อก็ไม่น่าจะมี เพราะเป็นทางตัน นอกจาก
จะยกข้ามทางรถไฟ ซึ่งก็ไม่มีใครเขาทำกันหรอก ไม่คุ้มเหนื่อย
ส่วนใหญ่มักจี๋ย้อนกลับทางเดิม

ปิงก็ยิ่งใจเต้นไม่เป็นลำดับขึ้นอีกหลายเท่าตัว สิ่งที่ระแวงดู
เหมือนจะเข้าเค้าเป็นจริง ช่วงนี้ปิงจึงไม่ยอมถอดแว่น แต่ใช้
สองมือกดแว่นให้กระชับกับใบหน้าเอาไว้ จะได้ไม่เขย่งมากและ
มองได้ชัดพอควรขณะวิ่ง แต่ก็วิ่งไม่ได้เร็วเพราะไม่มีมือและแขน

แกว่งช่วย ส่วนสายตาก็สัปดาห์ไปทั่ว ๆ ตามที่ความระแวงจะพุ่ง
แทงไป

กระทั่งเหลือระยะทางอีกเกือบ100.-เมตร(จะสิ้นสุดถนนต้อง
เดินข้ามคลองขึ้นทางรถไฟ) ปิงก็ยังคงไม่พบลูก ใจของปิงเริ่มวิ่ง
ไปอยู่ตรงตาตุ่ม

นึกเสียใจที่ประมาทเกินไปตั้งแต่ทีแรก ถ้าวิ่งไปพร้อมกับ
ลูกเป็นเพื่อนลูกเสียตั้งแต่เริ่มต้น ปัญหาคงไม่เกิด คิดได้ก็สาย
เสียแล้ว จึงตัดสินใจเอามือป้องปากร้องตะโกนเรียกลูกทันที

“อ๊น !”

“จ๊าพ่อ”

เสียงลูกยังเป็นปกติอยู่ไม่ห่างจากเรานัก ปิงใจชื้นขึ้นมาเป็น
กอง

“อยู่ตรงไหนลูก ?”

ปิงพยายามสอดสายไปตามที่มาของเสียงลูก

“อยู่ตรงนี้พ่อ”

อ๊นกำลังเดินออกมาจากป่าละเมาะข้างทาง

“ลงไปทำอะไรล่ะลูก ?”

ปิงทำท่าให้เป็นเหมือนปกติ พยายามเก็บความรู้สึกทั้งหมด
ซ่อนเอาไว้

“ไปเดินดูอะไรเล่น ๆ ตรงสวนนี้นะพ่อ”

อ๊นพูดพร้อมกับชี้มือไปทางสวนร้าง

‘โอ้โฮ.....เราอุตส่าห์ตามหามันด้วยความเป็นห่วงแทบตาย
มันกลับมาเดินชนนกชนไม้เอ้อระเหยเฉยตุ้ยเลย จะเล่าถึงความ
วิตกกังวลเมื่อสักครู่ให้ลูกฟัง เคี้ยวมันก็จะหัวเราะเยาะพ่อให้เสีย
ความรู้สึกเราเพิ่มขึ้นไปอีก ยิ่งแต่ลูกเคยพูดใส่พ่อไว้แล้ว’

“พ่อ อันโตแล้วนะพ่อ”

ปิงก็เลยได้แต่เก็บความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวลใส่ในลิ้นชักใจไว้
อย่างมิดชิด

เพราะความเหนื่อยจัด(จากความตื่นตูม หรือระแวงเกินไป
ก็ไม่ทราบ) กลับมาถึงบ้านปิงแทบล้มทั้งยืน กินข้าวไม่ลง นอน
ระทระทวยระบมไปทั้งตัวโดยเฉพาะที่ขา รุงขึ้นก็ยังคงปวด
ระบมเอาการอยู่

ในการวิ่งวันต่อไป ปิงก็เลยต้องประยุกต์โดยพยายาม
warm ให้น้อยลง และวิ่งตามลูกวนไปมาอย่าให้ห่างมาก พอเห็น
กันชัดเจน ประสิทธิภาพในการออกกำลังกายจึงต้องลดลงไปบ้าง
แต่ได้ความปลอดภัยและความสบายใจมาทดแทน และยังได้
พูดคุยหยอกล้อเล่นกับลูก ช่วยเพิ่มบรรยากาศดี ๆ ได้อีกต่างหาก

ทุกกิจกรรมก็ย่อมต้องมีปัญหาบ้าง เมื่อมีปัญหาก็ต้องใช้
ปัญญาหาทางแก้ไขปรับปรุงกันไปเป็นธรรมดา ดีกว่าไปตีโพยตี
พายตำหนิกล่าวโทษให้ต้องโกรธเคืองกันกระทั่งกิจกรรมอันมี
คุณค่าก็ต้องล้มเหลวยกเลิกไป ได้ประโยชน์อะไร จริงไหมท่าน ?

คนโง่ใช้อารมณ์แก้ปัญหา คนฉลาดใช้ปัญญาแก้ไข นี่นา
 หลวงพ่อ ‘ปัญญานันทภิกขุ’ ท่านยังเคยเทศน์ไว้เมื่อหลายปีก่อน

มีบางวัน อันก็อาจมีอาการไม่ค่อยพร้อมดูระโหยโรยแรง
 เพราะอ่านหนังสือดึกไปบ้าง ปัญหาจากประจำเดือนบ้าง ปวดหัว
 บ้าง ปวดตาเพราะแว่นเริ่มไม่เหมาะสมบ้าง ปิงผู้เป็นพ่อก็ต้องมา
 คอยช่วยดูแลแก้ไขไม่รู้จบ

เออ...มีลูกมันก็ลำบากเป็นภาระอย่างนี้เอง สมัยเด็ก ปิง
 เคยได้ยินแต่แม่มักชอบรำพึงรำพันเรื่องอย่างนี้ ปิงก็โพล่ไปคิด
 อกุศลกับแม่ว่า

‘แม่เวอร์ ชอบเรียกร้องความรักความสนใจจากลูก
 จนเกินไป มุ่งหวังแต่จะให้ลูก ๆ สำนึกในบุญคุณและ
 กตัญญูกตเวทีเป็นสำคัญซะมากกว่า’

หรืออาจจะเพราะที่ผ่าน ๆ มาปิงเอาใจใส่ต่อท่านน้อยเกินไป
 ก็เป็นไปได้ แต่ในวันนั้นปิงยังไม่ทันได้คิด แม่เคยเอ่ยบอกว่า

“กว่าจะเลี้ยงลูกมาได้จนเติบโตใหญ่โตมันแสนยากลำบากนะ โอ้
 นาย”

บ่อย ๆ ครั้งเข้าปิงเลยเพลอเกิดหมั่นไส้ สวนกลับให้ว่า

“เลี้ยงลูกให้เติบโตใหญ่จะไปยากอะไรแม่ แค่เอาข้าวอัดปาก ๆ
 มันเข้าไป ก็เติบโตเองแหละ แต่เลี้ยงให้โตใหญ่โตนี้สิยากกว่า
 ตั้งเยอะ”

คำพูดจาที่ฉลาดแบบโง่ ๆ ไม่เข้าเรื่อง ทำเอาแม่ถึงกับเคือง
 ซ้ำใจผิดหวังอย่างสุด ๆ จุกเข้าไปถึงกระดองใจเลยมั้ง เพราะปิง
 เห็นแม่ถึงกับตาเบิกกว้าง นิ่งอึ้งและเงิบงันไปเลย คงไม่คาดคิด
 ว่าลูกจะกล้าพูดเช่นนี้กับแม่ได้กระมัง ช่วงนี้อายุปิงก็ราวยี่สิบปี
 แล้วด้วย

สักครู่แม่ก็น้ำตาคลอเบ้าเศร้าซึม เงียบขรึมและมึนชากับปิง
 ไปหลายวัน ทันทิที่พูดจบปิงเองก็ได้สติทันทีเช่นกันว่า ใ้ว่าจา
 รุนแรงกับแม่จนเกินไปจนไม่น่าจะให้อภัยได้เลย จะก้มกราบขอ
 โทษแม่ปิงก็ดันผ่าคิดไม่ทัน กรรมเวร!

‘ไอ้เรื่องดี ๆ คิดไม่ค่อยจะได้ ที่ไอ้เรื่องจัญไร ๆ นะเร้วนัก’

ปิงนึกตำหนิตนเอง

*‘เรื่องชั่ว ๆ ฉลาดจัง ที่เรื่องสร้างสรรค์ดูน่ะไม่รับประทาน
 เลย ไอ้เวร!’*

1 กันยายน 2545

วันนี้เมื่อต้องมาลำบากเพราะลูกจึงผูกความคิดไปถึงแม่
 เหมือนข้อความในเพลงลูกทุ่งที่เขาร้องไว้เปียบเลย....ที่ว่า

“เมื่อได้ผัดหวังเสียน้ำตา จึงรู้คุณค่าคำสอนแม่”

โอบาปกรรมตามย้าไม่รู้จบ
 ยังคอยพบคอยย้าด้วยกรรมเก่า
 เรื่องอดีตผิดพลั้งเมื่อครั้งเยาว์
 ยังตามเฝ้าหลอกหลอนเหมือนก่อนเคย

อยากก้มกราบขอโทษก็ไม่ทัน
 ด้วยแม่นั้นลับลानीจจาเอ๋ย
 ถ้าตบปากตัดลิ้นสิ้นกรรมเลย
 จะไม่เจยลังเลสักนิดเดียว

เมื่อวันนั้นแม่ปวดร้าวแสนเศร้าจิต
 วันนี้ลูกรับพิษจิตห่อเหี่ยว
 เมื่อวันนั้นแม่เศร้าร้าวแต่เดียว
 วันนี้ลูกก็แปลบเสียวเสียดแทงใจ

ไอ้สวรรค์ชั้นฟ้าทั่วหล้าโลก
 จงรับรู้เศร้าโศกสงไสย
 จากลูกที่แสนทรมานเกินกว่าใคร
 จะลงทัณฑ์สถานใดก็ยินดี

เพียงขอวอนเทวาเมตตาด้วย
 ได้โปรดช่วยฝากคำลำนานี้
 ถึงแม่ผู้แสนประเสริฐเลิศปฐพี
 ลูกน้อยนี้สำนึกซาบกราบอภัย (ลูกน้อยคือลูกคนสุดท้อง)

28 พฤศจิกายน 2545

วันนี้เป็นวันประกาศผลสอบสิทธิ์โควตาของ **ม.เชียงใหม่** พื้ม(จ่อย) กำลังศึกษาอยู่ที่ ม.ช.ปีที่ 1 ก็อุตสาหะไปช่วยลุ้นตั้งแต่เช้าและหวังจะส่งข่าวดี ๆ นี่ให้พ่อแม่และน้องอันทราบเป็นคนแรกก่อนใครอื่น

แต่วันนี้ปึงก็เพ้อผุผลเปิดโทรศัพท์มือถือไว้ตั้งแต่ออกจากบ้าน ลูกตีมเองก็อุตสาหะเวียนเฝ้าโทรฯหาพ่ออยู่เป็นนาน กระทั่งบ่าย**ปึง**เกิดฉุกนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นได้ จึงรีบโทรฯไปหาลูกตีมทันที ลูกตีมจึงตอบกลับมาอย่างเนือย ๆ เซ้ง ๆ เพราะอุตสาหะตั้งใจจะทำความดีให้พ่อเซอร์ไพรส์ (surprise-ประหลาดใจ) สักหน่อยก็ออกจะกร่อยไปเสียแล้ว

“ติม ผลสอบของน้องเขาประกาศหรือยังลูก ?”

“พ่อยังไม่รู้จริง ๆ นะ?”

เสียงที่มาตามสายบอกให้รู้ถึงอารมณ์ของติมได้ชัดเจน

“ก็ยังไม่สิ ถ้ารู้จะถามมาทำไม” เราตอบอย่างกระตือรือร้น

“ประกาศแล้วพ่อ สอบได้จะพ่อ” น้ำเสียงดูสดชื่นขึ้น
 “อุตส่าห์โทรฯมาจะบอกตั้งแต่เช้าแล้ว พ่อปิดมือถือไว้ทำไม?”

“เออ พ่อเพลอ่ลืมเปิดไว้วะ” เพราะเพิ่งมีมือถือเป็นเครื่องแรก ยังใช้ไม่คล่องเลย

“อุตส่าห์จะทำความดีทั้งทีก็ไม่เกิดประโยชน์เลย
”

น้ำเสียงลูกตบโป้งบอกถึงอาการน้อยใจ
 “ถึงตอนนี้ก็ยังไม่สายไปที่ไหน พ่อก็เพิ่งรู้จากติมเดียวนี่
 นี่เอง” ปิงปlobลูก

“พ่อดีใจมากเลยนะนี่” ปิงบอกตามความรู้สึกที่เป็นจริง ใจ
 ยังระทึกตึกตัก

“ติมก็ดีใจเหมือนกันพ่อ ให้อ้วน(อัน)รู้แล้วหรือยังวะ?”
 “ไม่รู้สิ มันกำลังเชียร์กีฬาสีอยู่พ่อดี เดี่ยวพ่อจะโทรฯไป
 บอกมันเดี๋ยวนี้แหละ”

จากนั้นปิงก็โทรฯเข้ามือถือของแพ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของ
 อัน(เพราะอันยังไม่มีโทรศัพท์มือถือ ยุคนั้นเครื่องยังแพง เกิน
 ฐานะและความจำเป็น)

“อัน รู้ข่าว ม.ช. หรือยังลูก?”
 เสียงการเชียร์ของกีฬาสียังดังก้องกระหึ่มเข้ามือถือ
 ตลอดเวลา

“รู้แล้วจะพ่อ”

“อ้าว !” ปิงรู้สึกผิดหวังนิด ๆ เช่นกันที่ทำเซอร์ไพรส์ไม่สำเร็จ

“ไปรู้จากไหนล่ะลูก ?”

“เพื่อน ๆ เขาพากันไปเปิดเน็ตดู แล้วมาบอกฉันจะพ่อ”

“เออ ๆ พ่อยินดีด้วยนะจ๊ะ”

ทุกทิศที่มีทาง	ย่อมมีหวังอยู่เรื่องไร
ทุกหนที่มุ่งไป	ต้องมีใจและไฟฝัน
ทุกครั้งที่ดินร่น	ต้องอดทนและฝ่าฟัน
หวังย่อมจะมีวัน	ที่ความฝันจะเป็นจริง

ตกเย็น พอลูกกลับถึงบ้าน ปิงก็ถามถึงรายละเอียดทันที

“ขั้นตอนต่อไป จะต้องทำอะไรบ้างล่ะลูก?”

“สอบสัมภาษณ์วันที่ 7 ธันวาคม จ๊ะพ่อ” อั้นก็ยิ้มแย้มด้วย

ความยินดีเช่นกัน

“ก็ไม่กี่วันแล้วสินี่ แล้วจะเดินทางไปยังไงดีล่ะ?”

“อั้นนัดกับเพื่อน ๆ อีก สองสามคนไว้แล้วพ่อ จะเดินทางไปกันเอง ให้พี่ติมมาคอยรอรับอยู่ที่ขนส่งเชียงใหม่”

“โอ๊ะ ไม่ได้หรอกลูก พี่ติมเป็นผู้หญิงจะให้ไปยื่นטרέρอรับที่ บ.ข.ส.อย่างนั้นคนเดียวไม่เหมาะหรอกลูก มันไม่ค่อยปลอดภัย”

“แล้วพ่อจะให้ทำยังไง?”

“เดี๋ยวพ่อโทรฯให้ **พี่นิค** เอารถแท็กซี่มารับดีกว่า”

พีนิกก็คือหลานชายปิง เป็นลูกของพี่ชาย(เฮียเงา) เรียนจบ
เกสซ์ ม.ช. เช่นกัน ช่วงนี้มีพื้นที่ทำงานอยู่ที่เชียงใหม่พอดี

5 ธันวาคม 2545

15.30 น. อั้นก็ออกเดินทางด้วยรถทัวร์ปรับอากาศพร้อม
เพื่อน ๆ อีกสามคนเพื่อไปสอบสัมภาษณ์ ค่าโดยสารคนละ 500.-

08.30 น. รถถึงเชียงใหม่ พีนิกก็มาหอบพาอั้นและเพื่อน ๆ
ไปส่ง และพีนิกก็รับเรื่องดูแลต่อ แต่ช่วงเช้าพีนิกติดเรียน อั้นก็
เลยถือโอกาสเป็นไกด์พาเพื่อน ๆ ท่องเที่ยวขึ้นไปถึงคอยสุเทพเนอะ

เหตุที่อั้นรู้เส้นทางรถท่องเที่ยวก็เพราะปิงเพิ่งพาไปเที่ยว
เชียงใหม่เมื่อปีค.ศ. 45) นี้เอง (โดยไปส่งพีนิกถึง
ทิม.ช.นะ)

เมื่อลูกอั้นกลับมาถึงบ้าน ปิงก็ถามลูกว่า

“คณะบัญชีมีใครไปสอบสัมภาษณ์เยอะมั๊ยลูก?”

เพราะความเป็นห่วงที่จะรับจริงเอาเพียงแค่ 17 คน แต่ทาง
ม.ช. กลับขึ้นบัญชีไว้ตั้ง 60 คนโน่น

“ก็เยอะเหมือนกันพ่อ 39 คน” แสดงว่าสละสิทธิ์ไปแล้ว 21 คน

“โอ้โฮ ตัดออกมากกว่าครึ่งซะอีก” ปิงรู้สึกวังเวงแทน

“เป็นไง การสอบสัมภาษณ์ยากมั๊ยลูก?”

“ไม่ยากเลยพ่อ คุณกันไปก็หวั่นเรากันไป เฮฮาปาดังโกะ
คนอื่น ๆ เขาใช้เวลาแค่ 7-8 นาที ไม่เกิน 10 นาที แต่ของอั้นตั้ง

เกือบครึ่งชั่วโมงเนอะพ่อ เขาก็พูดคุยซักถามในเรื่องทั่ว ๆ ไป ไม่เน้นด้านวิชาการ แล้วก็ถามเรื่องข่าวการเมืองที่ออกทางทีวี-หนังสือพิมพ์แหละพ่อ”

“ตอบได้ไหมล่ะ?” ปิงก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“ได้อยู่หรอกพ่อ กรรมการพูดคุยเป็นกันเองดีมาก ตอนอื่นลูกจะเดินออกมา พวกอาจารย์ที่สอบสัมภาษณ์ทั้งสี่คนยังพากันปรบมือหัวเราะคิกคักเลยพ่อ เพื่อน ๆ ที่รอเขาก็ยังสงสัยเลยว่าทำไมอันอยู่นานจัง”

“สรุปแล้ว โอกาสเป็นอย่างไรลูก?”

“อันว่า ห่าสิบ ๆ นะพ่อ”

“ประกาศผลวันไหนลูก?”

“วันที่ 12 ธันวาคม นี่แหละพ่อ”

“พฤติกรรมผิด ๆ เหมือนจิตเจ็บป่วย
ใครก็คงช่วยได้ยาก”

12 ธันวาคม 2545

เป็นวันประกาศผลสอบสัมภาษณ์ ม.ช. พี่ติ่มก็รีบโทรฯมา
บอกแต่เช้า ก่อนที่ปิงจะออกไปทำงาน

“พ่อ ๆ ไอ้อันสอบได้นะพ่อ”

ดูจะตื่นเต้นดีใจไปกับความสำเร็จของน้อง

ทุกคนในบ้านเลยได้เฮกันลั่น พ่อแม่และลูกกอดกันกลมดิก
ต่างก็รุ่มหอมแก้มลูกด้วยความชื่นชมสมหวัง

“ไก่อ้วนตัวนี้ดีลำนั่นนะ”

“ไม่ใช่ **หมู**สนามจริง **สิงห์**สนามซ้อมอีกแล้วนะแม่” อัน(ไก่อ้วน)หันไปบอกแม่ที่ชอบแกล้ง สบปรามาสล้อลูกลูกอย่างนี้บ่อย ๆ

กลับถึงบ้านตอนเย็นก็ทราบรายละเอียดเพิ่มเติมจากการไป
เปิดเน็ตเองของลูกสาว

“พ่อ อันได้ในอันดับที่ 14 โน่นพ่อ”

“เหรือ !” ปิงก็แปลกใจเช่นกัน

เพราะดูจากคะแนนเอ็นท์(ใหญ่)แล้วฉันได้คะแนนมากกว่า
คะแนนสูงสุดของเอ็นท์ใหญ่คณะกรรมการจัดการ ม.ช.ในปีที่
ผ่านมาอีกตั้งไม่น้อยเลย

“ฉันคาดว่าน่าจะอยู่ในห้าคนแรกนะพ่อ” ฉันเปรย

“เออนั่นสิ อย่างนี้แสดงว่ามีคนเก่งลงมาเลือกแบบเราเยอะ
เลยนะลูก คะแนนโควต้าส่วนใหญ่จึงสูงลิบลิ่ว มากกว่าคะแนน
เอ็นท์เสียอีก”

“มิน่า....ปีที่แล้วพี่ติ่มเลือกคณะเภสัชสารคามจึงไม่ติด
เพราะเราไปคาดคะแนนเอาจากคะแนนเอ็นท์ใหญ่เป็นหลัก

นี่ก็เป็นเพราะปิงมิได้สืบค้นข้อมูลที่ครบถ้วนพอนั่นเอง
*ท่านพ่อแม่ผู้ปกครองทั้งหลายพึงสังเกตไว้ด้วยนะครับ จะได้ไม่
ต้องพบปัญหาอย่างปิงอีก* นี่ขนาดปิงเป็นครูอยู่ในแวดวงการศึกษา
โดยตรงเลยนะนี่ยังรอบรู้ไม่พอ ถ้าท่านไม่ได้อ่านเรื่องนี้มาก่อนก็
มีโอกาสดังต้องงมโข่งทำนองคล้ายปิงก็เป็นได้แน่ จริงมะ?

*คนที่ไม่มีนิสัยรักการอ่าน ก็เหมือนล่องลอยในกระแสน้ำ
แห่งความอัปโชค* นะจะบอกให้

26 ธันวาคม 2545

เป็นวันประกาศสิทธิ์โควต้า บัญชี ธรรมศาสตร์ (สอบตรง)
เพื่อนนักเรียนหญิงที่ชื่อ โมเม ดูจากเน็ตแล้วโทรฯมาแสดงความ
ยินดีกับฉันว่า

“อ้น เอ็งก็สอบติดข้อเขียน ขอแสดงความยินดีด้วยนะ” เพราะ
โมเมก็สอบติดคณะนี้ด้วย

พวกเราก็ได้เฮกันอีก แต่คราวนี้เฮกันอย่างสุด ๆ เพราะเป็น
ความไฝ่ฝันอันสูงสุดของพวกเราทุกคน (พอ ๆ กับจุฬาฯ) ช่วง
สอบเสร็จใหม่ ๆ ลูกอ้นก็ยังบอกกับปิงว่า

“ทำได้เยอะเลยแหละพ่อ แต่จะเยอะพอได้หรือเปล่าไม่รู้”

คำวันเดียวกันนั้น อ้นไปงานเลี้ยงก่อนจะอำลาจากกันของ
เพื่อนร่วมห้อง ม.6/2 ที่ร้านเนื้อย่างเกาหลีบีกเบน เพื่อน ๆ ที่
ทราบข่าว ต่างก็เข้ามาแสดงความยินดีกันยกใหญ่ ไม่มีเสียง
ทักท้วงเป็นอย่างอื่นแต่ประการใด

วันรุ่งขึ้น เพื่อนสนิทของอ้น(แพ) ได้ไปเปิดเน็ตดูอย่าง
ละเอียดกลับไม่พบชื่อของอ้น จึงได้นำความจริงมาแจ้ง ทำให้
ต้องเสียความรู้สึกกันไปอย่างแรง รวมทั้งพ่อแม่ก็จ้อยลงไปถนัด
ใจด้วย

สาย ๆ วันนั้น อ้นก็รีบโทรฯมาแจ้งพ่อปิงทันทีว่า

“พ่อ อ้นจะบอกอะไร พ่ออย่าเสียใจนะ”

แค่ได้ฟังเท่านั้น ยังไม่รู้เป็นเรื่องอะไร ใจของปิงก็แป้วไป
หลายกิโลซัดแล้ว แต่ก็ยังฝืนคุมสตินิ่งไว้ ก่อนตอบลูกไปว่า

“โอเคลูก มีอะไรหรือ?”

“ไอ้เมมันบอกว่ามันคิดไป ขออภัยด้วย” เราสะอึกนิ่งงัน
ไปชั่วครู่

“ไม่เป็นไรลูก ช่างมัน เราก็สู้ของเราต่อไป อย่าไปว้อรีอะไรเลยนะลูก สู้กันใหม่ ยังมีโอกาสทองรออยู่ข้างหน้าอีกเยอะนะลูกนะ”

ปิงก็ปลอบลูกไปตามประสา แต่ในใจของปิงกลับเดือดปุด ๆ รู้สึกว่า

‘นังโมเมนี่ มันร้ายกาจน่าดูชมสมชื่อ ทำร้ายคนได้อย่างเจ็บปวดเลือดเย็น เหมือนพวกกลุ่มอาการ “จิตเจ็บป่วย”

พฤติกรรมเช่นนี้วันข้างหน้าคงสร้างปัญหาให้สังคมและตนเองน่าดูชมแน่ ไม่เชื่อก็ลองติดตามกันต่อไปในอนาคตเอาเถอะ หนังสือชีวิตก็ต้องดูกันยาว ๆ นะท่าน’

ผลพวงจากเรื่องนี้ทำให้อันเป็นกังวลกลัวแม่จะผิดหวังเสียใจ ในบัตรอวยพรปีใหม่ อันได้เขียนให้กำลังใจกับแม่ไว้ว่า

1 มกราคม 2546 ถึงแม่ อันอยากให้แม่เชื่อมั่นในตัวลูกคนนี้จะไม่ทำให้แม่ผิดหวังในการเอ็นท์ แม่อย่าเครียดนะเรื่องที่อันไม่ติดโควต้า ม.ธ.(ธรรมศาสตร์)
อันจะพยายามเอ็นท์ให้ติดพระเกี้ยว(จุฬาฯ)ให้ได้
เพื่อให้แม่และพ่อได้ภูมิใจ

(ด้านหลัง) อันจะสู้ อันจะไม่ยอมแพ้ อันจะไม่ทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ อันรักพ่อ อันรักแม่.....

28 ธันวาคม 2545

ลูกตีมก็กลับจาก ม.ช.ลงมาเยี่ยมบ้าน เนื่องจากมหาวิทยาลัยหยุดยาวเกือบสัปดาห์(เพราะมีการแข่งกีฬามหาวิทยาลัย ต้องใช้ห้องพักให้เป็นที่พักนักกีฬาด้วย)

“ปิดปีใหม่จะไปเที่ยวไหนกันดีล่ะพ่อ?” ลูกตีมยังดูท่าที่พ่อปิง

“เออ ไรแล้ว จะไปไหนกันดีพ่อ?”

ลูกอั้นถือโอกาสผสมโรงเหมาโหลเอาเลย ทั้ง ๆ ที่ปิงยังไม่เคยได้ปรึกษา

“พ่อไม่เห็นอยากจะไปที่ไหนเลยนะลูก”

ปิงก็แก้งัดทางพวกลูก ๆ เช่นกัน

“พ่อนะพ่อ” อั้นท้วง

“สัญญากันไว้แล้วนะ ห้ามกลับคำ” ใบหน้าบอกอาการว่าเธอจริง

“พ่อไปสัญญากับเอ็งตอนไหนวะ?” อีตอมนี่ปิงก็ชักเง้ง ๆ

“ไม่รู้แหละพ่อพูดไว้แล้ว ถามแม่ดูก็ได้ นะแม่นะ”

อั้นก็หันไปพ่ายพโยกกับแม่เพราะคาดการณ์ไว้แล้วว่า แม่จะต้องเออออห่อหมกกับตนแน่ เพราะแม่ก็ออกอาการอยากจะไปเที่ยวอยู่ก่อนแล้ว ปิงรู้สึกว้าไอ้อ้วน(อั้น)นี้ไหวพริบปฏิภาณชั้นเชิงพอตัวเลยเชียว ถ้าไม่ระวังจะถูกมันต้อนเอาได้ง่าย ๆ

ที่จริงปิงเองก็คิดจะอนุญาตอยู่แล้วแต่อยากให้เป็นไปด้วยเหตุและผล มิใช่วิธีมาตีขลุ่มมัวเอาส่งเดชโดยคิดว่าปิงเป็นคนจิตใจดี คงต้องยอมจำนนแน่ ๆ

“ไหนขอคุณหลักฐานหน่อยซิ ว่าสัญญากันไว้เมื่อไหร่?”

ปิงก็พูดที่เล่นที่จริงหวังจะดูที่ทำอาการของลูก ๆ จะแก้ปัญหาได้หลักแหลมเพียงใด

“พ่อน่ะไม่ต้องเลย พูดแล้วไม่เป็นพูด ชอบกลับคำ” อันพูดหน้าอง้ง

“พี่พูดไว้แล้วจริง ๆ แหละ พูดเองก็จำไม่ได้” เมียช่วยท้วงขึ้นมาอีกคน

ปิงเห็นว่าน่าจะพูดจริง เพราะลูกอื่นมันก็จะโกธจริง ไม่ใช่แกล้งอำทำเชิงอะไร ปิงก็เลยต้องโอนอ่อนผ่อนตาม

“โอเค โอเค ถ้ายังงั้นก็ลองเสนอโปรเจกมาเลยนะจ๊ะ”

คราวนี้ลูก ๆ ยิ้มเรีงร่า พวกมันปรบมือก๊ีบก๊าบอย่างถูกใจ แม่บ้านก็พลอยยิ้มหน้าบานไปกับลูก ๆ ด้วย

“ไปทะเลดีมัยพ่อ?” ตีมเสนอ ออกมาลอย ๆ น้องอันก็เห็นด้วย

“แค่แต่เดินทางก็จะหมดเวลาแล้วลูก” ปิงตึงด้วยเหตุผล

“งั้นไปใกล้ ๆ แถวนี่ใช่ไหมพ่อ?” อันถามเงื่อนไข

“ก็คงอย่างนั้นแหละจ๊ะ เพราะมีเวลาแค่สองสามวันเท่านั้นเอง” แม่ช่วยเสริม

“อันว่า...ไป..อุบลฯดีไหมพ่อ จะได้ไปดู ม.อุบลฯด้วย?” อัน
ออกความคิด

“ก็ดีนะพ่อ ไปเที่ยวงานปีใหม่ที่โน่นด้วยไงพ่อ ไม่ได้ไป
นานแล้ว” ลูกติมช่วยเสริม น้องอันก็เอาด้วย

“ถามแม่เอ็งดูสิ โอเคมัย”

ปิงก็บ๊วยไปทางภรรยาเพื่อให้เขาได้มีบทบาทส่วนร่วมบ้าง

“โอเคสิจ๊ะลูกสาว” แม่ตอบสวนออกมาทันทีอย่างอารมณ์ดี
และเต็มใจยิ่ง มีพักต้องทักถามใด ๆ เลย

31 ธ.ค. 45

ครอบครัวปิงก็ออกเดินทางไปอุบลฯในช่วงสาย ๆ แวะพัก
ค้างคืนที่โรงแรมเก้าชั้น อยู่ตรงข้ามกับทุ่งศรีเมืองอันเป็นบริเวณ
จัดงานพอดี ยืนดูอยู่บนที่พักในโรงแรมก็เห็นชัดเจน ทั้ง
ครอบครัวเคยมาเที่ยวสองครั้งแล้วจึงรู้สึกคุ้นเอาามาก ๆ

ตอนค่ำ หลังจากเดินเที่ยวในบริเวณงานจนเมื่อยก็มายืนดูใน
ห้องพักต่อ พอถึงหกทุ่มก็มีการยิงสลุดจุดประทัดกันเปรี้ยงปร้าง
ดังสนั่นสะท้านสะเทือนทั่วทั้งเมือง ในบริเวณงานก็มีการจุดพลุ
ไฟดวงใหญ่โตสวยงามเหมือนเช่นทุกปี

อยากสวย

อยากสวย

เริ่มผิต ก็เริ่มคิดทำใหม่ได้

เดินทางใหม่ก็ยิ่งดีกว่าเดินต่อไปแบบผิต ๆ

1 มกราคม 2546

เปลี่ยน พ.ศ.ใหม่ก็ต้องกลับไปรั้งเก่า(สุรินทร์ ใจละะ) และ
อีกสัปดาห์ลูกตมก็ต้องเดินทางกลับเชียงใหม่พร้อมกับพีนก(ลูกสาว
ของ เพื่อนครูในโรงเรียนเดียวกัน)

ประมาณกลาง ๆ เดือนมกราคม 46 อันก็เริ่มเดินทาง
โครงการลดน้ำหนักด้วยการงดอาหารเย็น โดยกินเพียงแค่น้ำเต้าหู้
หนึ่งแก้วกับผลไม้เล็กน้อยเท่านั้น

งานนี้ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนเห็นดีเห็นงามจากคุณแม่
อีกด้วย(โดยไม่บอกเราเลย) ด้วยกลัวว่าลูกจะหุ้ไม่งามก็ใกล้ถึง
เวลาจะเข้ามหาวิทยาลัยแล้วนี่นา เรียกว่า

‘ต้องวิไลสมานา เมื่อเข้ามหาวิทยาลัย’

แต่ปึงยังรู้สึกไม่เห็นด้วย เพราะกำลังเป็นช่วงเวลาที่ลูก
จะต้องเตรียมตัวสอบปลายภาค(Final) และสอบเข้ามหาวิทยาลัย
(Entrance) มันมีผลกระทบกระเทือนถึงกันแน่นอน

‘ไม่รู้พากันคิดออกมาได้อย่างไร ถ้าเป็นช่วงเวลาอื่นก็จะไม่
ว่าอะไร ดูจะเหมาะสมกว่า’

วันแรก ๆ ของการอดอาหารเย็น อันก็ยังมีอาการปกติอยู่ แต่
วันต่อ ๆ ไปอันเริ่มมีอาการซึมเหงา เครียด และหงุดหงิดง่าย
เพราะมีพื้นฐานมาจากความอิดโรยโหยหิว ยิ่งนานวันอาการก็ยิ่ง
เพิ่มมากขึ้น ร่างกายเริ่มอ่อนแอลง ภูมิต้านทานเริ่มลด อาการหวัด
เริ่มมาเยือนได้ง่ายและถี่ขึ้น

ความสดชื่นเบิกบาน ร่าเริงแจ่มใส เสียงหัวร่อต่อกระซิกจาก
การหยอกล้อภายในครอบครัวก็พลอยมลายางหายไปจนปิ้งรู้สึก
เจิบเหงาชัดเจน

เหนืออื่นใดก็คือความทรมานใจของปิงที่เห็นลูกสาวต้องทน
ทุกข์ทรมาน ลึนสุขไปซึ่ง ๆ หน้า เพียงเพราะแค่ความอยากสวย
อยากงาม ปิงจึงรู้สึกว่

‘จะยอมให้สภาพเลวร้ายเช่นนี้ดำเนินต่อไปไม่ได้อีก
เด็ดขาด!’

24 มกราคม 2546

ในเย็นวันนี้ ระหว่างกำลังจะรับประทานอาหารเย็น ปิงจึง
ตัดสินใจเดินไปดึงมือลูกให้เข้ามาร่วมวงอาหาร หลังจากที่เรา
หลายครั้งแล้วไม่เป็นผล

“อั้น ถ้าลูกคิดจะอดอาหารก็ต้องค่อยลดลงไปที่ละนิดสิลูก อย่าลดฮวบฮาบโดยหวังจะเอาให้ได้อย่างใจในเร็ววัน หุ่นดีแต่สุขภาพเสียไม่คุ้มกันเลยนะลูก แล้วถ้าเกิดเป็นโรคกระเพาะอาหาร ซ้ำเติมเข้าไปอีก อีทีนี่ต้องทนทรมานไปจนตลอดชีวิตเลยนะลูก”

เรื่องสาเหตุ ความทรมานจากโรคกระเพาะอาหาร และการรักษาที่ยากจะหายขาด ปิงก็ได้เคยเล่าสู่ลูก ๆ ฟังไปบ้างแล้ว (เพราะเคยเป็นโรคกระเพาะอาหารในสมัยยังเรียนชั้น ม.ปลาย) เพื่อให้ได้รับรู้ และเข้าใจวิธีป้องกันตนเองในวันข้างหน้า แต่วันนี้ลูกก็ยังมาเป็นเสียอย่างนี้

แล้วปิงก็เริ่มคะยั้นคะยอจะให้ลูกเพิ่มอาหารขึ้นอีกบ้าง ลูกอั้นก็ยอมกินอย่างเสียไม่ได้นิดหน่อยแล้วก็ถอยหนีออกไปทันที

ความทรมานใจจึงยังคงมิได้บำบัด ปิงก็ทุกข์ ลูกก็ทรมาน ฝ่ายคุณแม่ที่สนับสนุนอยู่เบื้องหลังก็ชักจะเริ่มวิตกกังวลห่วงใยไป ด้วยเช่นกัน

‘คงอดสงสารลูกไม่ไหว.....’

พ่อกับแม่จึงต้องมาคุยกัน เพื่อหาเป้าหมายและแนวทางที่ลูกต้องแน่วซัดร่วมกันต่อไป

“พี่ว่า....ช่องทำไม่ลูกหอรอกที่ไปสนับสนุนให้ลูกอดอาหารแบบนี้”

“พี่ก็มัวแต่ไปส่งเสริมให้ลูกกิน เห็นไหมมันอ้วนจนลดจะไม่ลงอยู่แล้ว แล้วลูกก็โตจนเป็นสาวแล้วด้วยเห็นไหม?”

“พี่ก็ไม่ได้ห้าม แต่ต้องค่อย ๆ ลด และเพิ่มอาหารประเภท ผัก-ผลไม้ทดแทน คุณผลการกินอาหารอย่างมีคุณค่าทางโภชนาการ เพิ่มขึ้น ไม่ใช่แค่ น้ำเต้าหู้แก้วเดียว กับ ปาท่องโก๋ตัวหนึ่ง ลูกก็หิวแยะ เห็นไหมลูกมันซึม ๆ ไปกี่วันแล้ว ชูบชืดอิดโรยไปตั้งเท่าไรแล้ว ความสดชื่นแจ่มใสเบิกบานหายไปหมด แล้วต่อไป โรคกระเพาะก็จะตามมาอีกนะจะบอกให้ หุ่นสวยแล้วเจ็บป่วยซึมเหงาเอาไหมล่ะ ?”

“ก็บอกมันแล้วให้ค่อย ๆ ลดลงไปที่ละนิด แต่มันก็ไม่เชื่อ จะให้ทำยังไงล่ะ”

ช่องผู้เป็นภรรยาก็โต้ตอบอย่างไม่ลดละ

“ลดเวลาอื่นก็ไม่ลด ดันจะมาลดเอาในเวลางานจะสอบปลายภาค-เอ็นท์ใหญ่ ระวังจะได้ไม่คุ้มเสียนะจะบอกให้” ปิงก็ให้ข้อคิดไป

“ก็มันอยากจะลดให้ได้ผลก่อนจะเข้ามหาวิทยาลัยนี่นา ไม่ลดช่วงนี้แล้วจะไปลดช่วงไหนล่ะ ?”

‘เออ แม่มันก็มาดันเป็นไปเสียอย่างนี้เอง’ ปิงคิด

“เราควรช่วยให้ลูกเตรียมตัวพร้อมเอ็นท์เพื่อเป้าหมายอันสำคัญที่สุดและเร่งด่วนที่สุดก่อนถึงจะถูกต้อง มันมีผลต่อลูกไปตลอดชีวิตเลยนะจะบอกให้”

ปิงเสนอแนะ เมื่อเห็นเขานิ่งฟัง จึงเพิ่มเติมต่ออีกว่า

“ส่วนเรื่องการอดอาหารรักษาหุ่นเอาไว้เอ็นท์เสร็จค่อย
เริ่มทำก็ยังพอทำได้นี่นา คุณเรื่องอาหารให้ถูกวิธี เรื่องการ
พักผ่อนอย่าให้มากเกินไป ส่วนเรื่องการออกกำลังกายที่จะรับ
อาสาดูแลให้เอง” เพราะปิงก็ออกกำลังกายเป็นกิจวัตรอยู่แล้ว

ปิงหยุดเพื่อให้ภรรยาเขาคิดและพิจารณาสักครู่ แล้วก็เอ่ยต่อ

“ตกลงเอาอย่างที่คุณว่าดีไหมล่ะ ?”

“ก็ดีเหมือนกัน” ภรรยาคล้อยตามในที่สุด

“ถ้าอย่างนั้น เย็นวันนี้ก็ช่วยกันตะล่อมให้ลูกกินข้าวซะ
ช่วยกันบอกเหตุผล ความจำเป็นและประโยชน์สูงสุดให้ลูกได้
รับรู้และเข้าใจ **เริ่มผัด ก็เริ่มคิดทำใหม่ได้** **เดินทางใหม่ก็ยัง**
ดีกว่าเดินต่อไปแบบผัดๆ มีผลเสียหายใหญ่หลวงรออยู่ คือรู้
ก็รังแต่จะเจ็บปวดผัดพลาต ต้องช่วยกันพูดนะ” ภรรยาก็พยัก
หน้ารับคำ

“ตัวเองไปสนับสนุนมันไว้แต่ต้น ถ้าให้เหตุผลกับมันก็จะมี
น้ำหนักมากกว่า พี่ทางเดียวพลังน้ำหนักน่าจะยังไม่เพียงพอ อย่า
ลืมต้องพูดให้เป็นเสียงเดียวกันนะ”

“พี่พูดนะ แล้วหนูจะคอยเสริมสนับสนุน”

“ไม่มีปัญหา ลูกเราถ้าพูดด้วยเหตุด้วยผลมันยอมรับฟังและ
ยอมทำความเข้าใจอยู่แล้ว เคยบังคับมันได้ที่ไหน”

ยุคประชาธิปไตย เลี้ยงลูกอย่างประชาธิปไตย ต้องใช้
เหตุผลและปัญญา ไอ้การที่จะมาหักห้ามพร้าด้วยเข่า เขาก็หักเท่า
นั่นเอง จริงไหมครับท่าน ?

บ่ายวันนั้น ปิงลงทุนไปเดินจ่ายตลาดพร้อมเมีย ช่วยเลือก
ซื้ออาหารอร่อย ๆ ที่ลูกเคยชอบ ขนมผลไม้ที่ลูกเคยกินไว้เพียบ
เพื่อวางแผนร่วมกันกล่อมตะล่อมลูกตุ้ย(ตุ้ย = เล็ก, น้อย ภ.เขมร)

พอตกเย็น ถึงเวลาอาหาร ปิงก็เรียกหาลูกตุ้ยทันที
“อ้นมากินข้าวจ๊ะ” ยิ้มอย่างอารมณ์ดีไม่ให้มีพิรุณ
อ้นซึ่งกำลังก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่ที่โซฟาหน้าบ้านก็ตอบ
แว่ว ๆ มาว่า

“อ้น Diet(คุมอาหาร) นะพ่อ” เหมือนจะเป็นการเตือนว่าพ่อ
ลืมไปหรือเปล่า

ปิงเข้านั่งข้าง ๆ ลูก พร้อมอธิบายว่า
“ก็ไม่เป็นไร แต่ต้องกินรองท้องให้มากพอควรนะลูก ลดก็
ต้องค่อย ๆ ลดสิลูก อย่าลดแบบสวบสวบ หุ่นดีแต่สุขภาพเสียไม่
คุ้มกันเลยนะลูก”

ลูกอ้นยังคงนั่งนิ่งเงียบเฉยอยู่ ปิงจึงต้องอธิบายชี้แจงต่อ
“ถ้าอ้นจะลดอาหารก็ควรเลือกเวลาอื่น ไม่ใช่ตอนนี้นะลูก”
ปิงใช้ความนุ่มนวลปลอบปะโลม
“ตอนนี้มันเป็นยังงี้หรือพ่อ ?”

“ตอนนี้ฉันกำลังจะสอบ**final**(ปลายภาค) และก็จะสอบ**Ent** ใหญ่ต่อไฉมัยลูก ?”

“ค่ะ” ลูกพยักหน้าประกอบ

“ถ้าอย่างนั้นเราควรทำตัวให้พร้อมสู้ศึกไหมล่ะ ?”

“ค่ะ”

“สภาพที่พร้อมสู้ศึกก็ต้องพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจนะลูก หลายวันที่ผ่านมา พ่อเห็นอันเจียบหงอยไม่ร่าเริง ชุบซีดลงไปทุกวัน ๆ ทำทางอิดโรยโหย ๆ เพราะอดอาหาร อดมาก ๆ เข้าร่างกายก็อ่อนแอลง ภูมิคุ้มกันก็ลดลงด้วย ทำให้มีอาการคัดจมูกเหมือนจะเป็นหวัดเกือบทุกวันจริงมั๊ยลูก”

“ค่ะ”

“ร่างกายและจิตใจสภาพนี้จะไปพร้อมสู้ศึกได้อย่างไร ลูกลองคิดดูซิ ถ้าลูกจะอดอาหารควรจะไปอดเอาเมื่อไหร่ที่เสร็จแล้วมากกว่า เพราะไม่มีผลกระทบกับอนาคตและความหวังของลูกมากนัก ลูกว่าจริงไหมล่ะ ?”

ถึงตอนนี้ฉันดูเริ่มมีทีท่าคล้อยตามบ้างแล้ว แต่ก็ยังออกอาการลังเลอยู่บ้างจึงพูดว่า

“อันอุตส่าห์อดอาหารมาได้หลายวันแล้วนะพ่อ”

อันออกอาการเสียสายกับสิ่งที่ได้ลงทุนทำไปแล้ว ปิงจึงให้ข้อคิดไปว่า

“ช่างมันสิลูก **เดินกลับยังดีกว่าเดินต่อไปแบบผิด ๆ**
จริงมั๊ยลูก ?”

ปิงรู้ว่า ลูกคนนี้มีเชื่อมั่นและเป็นตัวของตัวเองสูง
ขึ้นมากนักไม่ค่อยได้ ต้องใช้เหตุผลให้เขาค่อยคิดวิเคราะห์ และ
ค่อยตามเอาเอง

“แต่อันเสียขายนะพ่ออุตส่าห์ลงทุนทรمانไปได้หลายวัน
แล้ว”

ลูกยังตัดใจไม่ขาด

**“ทรمانแล้วได้สติไม่เสียที ทรمانแล้วได้โรคฟรี ๆ นี่
แย่จัง** นะลูก และยังอาจจะเสียอนาคต ลดโอกาสความหวังของ
อันลงไปเสียอีก อันนี้เสียไปทั้งชีวิตเลยนะลูก เพียงเพราะหลงรูป
ไปเพียงชั่วครู่มันคุ้มกันหรือ ยังมีเวลาให้คิดและทำอย่างเหมาะสม
อีกตั้งเยอะแยะ ทำไมจะต้องมาคิดทำเอาในเวลาหน้าสิ่วหน้าขวาน
อย่างนี้ จริงมั๊ยลูก ?”

ลูกมีแววตาครุ่นคิดและค่อยตามมากแล้ว แม่ก็เลยเข้ามา
เสริมช่วยพ่ออีกแรง

“พ่อพูดถูกแล้วแหละลูก อดอาหารจะทำเมื่อไหร่ก็ได้ แต่
เรื่องเอ็นท์เหลือครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เราควรทำตัวให้พร้อม
เอ็นท์ไว้มาก่อนจะดีกว่านะลูก”

เพราะเ็นที่ครั้งที่ 1 เมื่อเดือนตุลาคม คะแนนก็ยังไม่เป็นที่
พอใจนัก โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์1 ได้แค่ 28 (จากคะแนนเต็ม
100)

แม่ซึ่งเคยสนับสนุนรันท้ายให้ลูกลดหุ่นมาตลอด กลับมา
เริ่มเห็นคล้อยตามพ่อ ก็เลยทำให้อันคิดสรุปอะไรได้ง่ายขึ้น จึงตก
ลงใจหันกลับมารับประทานอาหารเย็นเป็นปกติในมือนั้นด้วย
ทำทางกระอักกระอ่วนใจ

ต้องกินทั้ง ๆ ที่อยากอด แต่ก็สดชื่นเพราะได้กิน เมื่อกินอิ่ม
อารมณ์ก็สดชื่นแจ่มใสยิ้มแย้มเบิกบานเป็นคนละคนไปเลย

ปัญหา เขามีไว้ให้คิดแก้ไข มิใช่มีไว้ให้แบกหรือให้ทะเลาะเบาะแว้งกัน

จากวันนั้นเป็นต้นมาอ้น(ลูกอ้วน)ก็กลับมาเป็นลูกคนเก่า
ของพ่อแม่เหมือนเดิม คือยิ้มแย้มแจ่มใส สดชื่นมีชีวิตชีวาเป็นปกติ

ก่อนจะสอบปลายภาคเรียน(Final)สิบกว่าวัน ปิงก็เสนอ
โครงการ ‘ออกกำลังกายคลายเครียด’ ให้ลูก เพราะสังเกตเห็นลูก
มีอาการเครียดมากบ่อย ๆ เมื่ออ่านหนังสือมาก ๆ เข้า โดยเฉพาะ
ในช่วงบ่ายและค่ำ จึงออกปากชักชวนลูก

“อ้น ออกกำลังกายกันดีกว่าวะ”

กับลูก ๆ ปิงฝืนพูดเพราะ ๆ เหมือนผู้ดีมีระดับอย่างใครอื่น
เขาไม่ค่อยเป็น คงเพราะมีพื้นฐานมาจากสังคมระดับล่าง จะให้
ฝืนพูดก็พอทำได้ แต่มันตะขิดตะขวงอยู่ในใจ รู้สึกคล้าย ‘ดัด
จริต’ หรือ ‘ลืมหำพิศ’ ตนเองมากกว่า ‘มันก็เลยเป็นแบบนี้’
แหละฮะ’

“ไม่มีเวลาหรรอกพ่อ ไกล่สอบFinal(ปลายภาค)แล้วด้วย”

“อันสังเกตตัวเองมัยลูก ตอนคำ ๆ อันมักบ่นมีนหัวบ่อย ๆ
เครียดมาก ๆ ด้วย”

“เออ..จริงแหละพ่อ” ลูกตอบเหมือนเพิ่งนึกได้

“นั่นแหละ เพราะเรามีแต่สะสม แต่ไม่มีระบบผ่อนคลาย
ล่ะลูก”

“ทำยังไงดีล่ะพ่อ ?”

“ก็ออกกำลังกายสิลูก เพลง-ดนตรี-กีฬา มันช่วยได้มากเลย
นะ อันก็เรียนรู้มาแล้วนี่นา เวลาออกกำลังกาย เราจะลืมเรื่องอื่น
ทุกอย่าง ปล่องวางทุกสิ่ง ตรงนี้ไงที่ช่วยคลายเครียดให้เราได้มาก
เวลาที่เราเครียดร่างกายจะหลั่งสารอดีนาลีน(Adrenaline)มีผลทำ
ให้เกิดอาการจิตซีมเศร้า”

เห็นว่าลูกยังสนใจฟัง ปิงก็แนะต่อไปว่า

“ การออกกำลังกายเป็นการกระตุ้นให้ต่อมไร้ท่อ(Endocrine)
หลั่งฮอร์โมนบางอย่างออกมา(Endofin) ช่วยทำให้เรารู้สึกผ่อนคลาย
สบายหายเครียด ขณะเดียวกันกล้ามเนื้อเกือบทุกส่วนก็จะ
ขับของเสียออกมา(เหงื่อ-อุจจาระ) ปอดและหัวใจก็จะช่วยส่ง
ออกซิเจน(O₂)ไปเลี้ยงสมองและกล้ามเนื้อได้มากขึ้น สมรรถภาพ
ในการอ่านก็จะทนทานนานมากขึ้น แต่มีปัญหาน้อยลง”

อันฟังไปคิดไป ก็พยักหน้าเห็นคล้อยตาม เพราะที่พูดมา
ล้วนเป็นสัจจะ เป็นวิทยาศาสตร์ พิสูจน์ได้และเป็นของจริง ใน
เนื้อหาวิชาที่เรียนก็มีบอกไว้

“ดีพ่อ เริ่มพรุ่งนี้เลยดีมั้ยพ่อ ?” วันรุ่งขึ้นใจร้อนก็อย่างนี้นี่แหละ

“ได้จ๊ะ แต่จะออกกำลังกายแบบไหนล่ะ ?”

“วิ่งเป็นไงพ่อ?”

“การวิ่งก็ต้องไปแสวงหาพื้นที่ และใช้เวลามาก มีผู้คน
เหนื่อยเืองก็ถอยทุกที”

เพราะอันเป็นคนท้วมกึ่งอ้วน หน้าอกใหญ่ วิ่งแล้วกระเพื่อม
มาก อันก็อายที่จะวิ่งต่อหน้าผู้คน ต้องเสียเวลาดั้นดั้นไปหาพื้นที่
ใหม่อีก บางครั้งก็ถึงกับคว้างเอาดี้อ ๆ เสียจังหวะโอกาสอย่างไม่
น่าจะเป็น

“แล้วจะเอาอย่างไรล่ะพ่อ ?”

เมื่อเขาจำนนต่อปัญหา เสนออะไรออกไปก็ดูจะยอมรับได้
ง่ายขึ้น

“ดีเบ็ตดีมั๊ยลูก”

ปิงหมายถึงเบ็ตมินตัน ไม่ใช่เบ็ตเตอร้อย่างในโฆษณาทาง
ทีวีนะครับ

“O.K. ดีจ๊ะพ่อ” อันตอบยิ้ม ๆ อย่างถูกใจ

“แต่จะตีตรงไหนดีล่ะพ่อ ?”

“แล้วแต่อันสิ”

‘ก็ดันตอบปัญหาอยู่ที่มันนี้หว่า’ (เห็นมั๊ย แค่คิดก็ไม่เพราะ
เสนาะหู..เร็ววาว.....)

แต่ปิงได้คิดไว้ล่วงหน้าแล้ว ถนนหน้าบ้านท้ายซอยนี้แหละ
ดีที่สุด ไกลที่สุด(ยี่สิบเมตร) สะดวกที่สุด สงัดลมสงัดคนดีด้วย
แต่ต้องการปล่อยให้ลูกคิดก่อน เขาจะได้ภูมิใจในตนเอง ว่าความ
คิดเห็นของเขาก็มีคุณค่ามีคนยอมรับเห็นด้วย ต่อมาสมองส่วน
เหตุผลจะได้เวิร์ก ๆ

“ไปโรงเรียนเมือง(สุรินทร์)ก็ไม่สะดวก....” อ้นรำพึงกับ
ตนเอง

“ไปที่อื่น.....ฮือ เอาในซอยเราเลยเป็นไงพ่อ อ้นว่าสะดวก
คินะ ไปที่ท้ายซอยก็ได้นะพ่อ”

“เออ พ่อก็ว่าเข้าท่าแฮะ” ปิงแก้มคล้อยตามเพื่อให้กำลังใจลูก
“ไม่ต้องเสียเวลาไปไกล ๆ หาที่เหมาะสม ๆ ก็ยาก O.K.เลย
ใช่มั๊ยลูก ?”

“จ๊ะ ๆ O.K. เลยจ๊ะ” สักครูก็มีคำถามตามมาอีก
“คำนี้ไปซื้อไม้เบ็ดกับลูกเบ็ดกันเลยดีไหมพ่อ ของเก่าแจ้ง
หมดแล้ว”

“ก็ได้จ๊ะ”

“กินข้าวเสร็จไปซื้อกันเลยนะพ่อ แล้วค่อยขับรถเที่ยวต่อ”

“O.K.จ๊ะ”

ทุกอย่างก็จบลงด้วยความเต็มใจภูมิใจของเขาเอง ที่ได้มี
ส่วนร่วมคิดเอง เลือกเอง ปฏิบัติเอง ช่วยทำให้เด็กได้พัฒนาความ
เชื่อมั่น กล้าคิดกล้าทำได้อย่างเหมาะสมขึ้น

ไปถึงร้านขายเครื่องกีฬา ปิงก็พาลูกเข้าไปเลือกซื้อไม้
แบ็ตมินตัน

“จะเอาแบบไหนละลูก ?”

“แล้วแต่พ่อจ๊ะ”

“พ่อให้ลูกเป็นคนเลือก และตัดสินใจ ลูก โอเค พ่อก็ โอเค
เลยลูก”

เรื่องซื้อของแพง ปิงไม่ห่วงในตรงจุดนี้เลย แอบคิด
สะระตะแล้วว่า

**‘ลูกเราได้อบรมบ่มสอนให้เป็นคนประหยัดมัธยัสถ์
อยู่แล้ว เรื่องของมียี่ห้อราคาแพง ๆ ไม่ได้แถมมันหรือก
ตั้งแต่เกิดมาลูกยังไม่เคยเลือกซื้อสิ่งของเครื่องใช้ที่มี
ยี่ห้อราคาแพง ๆ กับเขาสักทีส่วนใหญ่อะก็จะซื้อด้วยเหตุ
ด้วยผลรู้ตนรู้ประมาณมาตลอด ’**

ในที่สุด อันก็เลือกซื้อไม้แบ็ตฯที่เขามัดไว้ขายเป็นคู่ ๆ คู่ละ
120.-บาท ที่แพงกว่านี้บ้างก็ไม่ยอมเอา ที่ถูกกว่าก็ดูคุณภาพจะไม่
ไหว

“พ่อ อันนี้ลูกที่สุดแล้ว ลูกกว่านี้คุณภาพก็โหลยโกะระเกินไป
เอาอันนี้นะพ่อ”

“แพงกว่านี้หน่อยก็ได้ล่ะลูก ถ้าหากคุณภาพมันคุ้มค่า ไป
เลือกคู่อีกทีดีมั๊ย ?”

“ไม่ต้องห rokok พ่อ อันดูแล้วก็พอ ๆ กันนั่นแหละ แต่เขามีของแถมอย่างอื่นเพิ่ม เช่นลูกเบ๊ต ซองเก็บไม้เบ๊ต อันว่าไม่จำเป็นห rokok พ่อ”

“เอา ถ้าลูกว่าอย่างนี้พ่อก็โอเค”

แล้วปิงก็ควักเงินให้ลูกไปจ่ายตรงเคาน์เตอร์

เช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนที่อันจะออกเดินทางไปโรงเรียน ก็เข้ามาไหว้ลาพ่อแม่ตามปกติ พร้อมเตือนสติกันลึ้มกับปิงไว้ว่า

“พ่อ เย็นนี้เรานัดกันนะคะ” ลูกพูดอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นพิเศษ

“นัดอะไรวะ ! อ้อ....โอเคจะลูก” ปิงงงเชื่อไปชั่วครู่ ก่อนจะนึกออกถึงความในใจของลูก ก็คือการนัดหมายเล่นเบ๊ตเพื่อสุขภาพยามเย็นนั่นเอง

จากวันนั้นเป็นต้นมา ปิงก็ต้องออกมาตีเบ๊ตที่ท้ายซอยเป็นเพื่อนกับลูกเกือบทุกวัน อันมีทักษะพื้นฐานด้านกีฬาใช้ได้เลยทีเดียว เพียงแต่เพิ่มเทคนิคให้อีกบ้างเล็กน้อยอันก็รับได้ง่ายและใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นการวางเท้า การฟุตเวอร์ค การสับเท้า การถอยหลัง การตีโฟแฮนด์ แบ็คแฮนด์ การตีด้วยข้อมือ(มิใช่ลำแขน)เป็นต้น

เพื่อให้อันได้ออกกำลังกายอย่างมีประสิทธิภาพ ปิงจึงบอกลูกว่า

“พ่อจะตีโยก ซ้าย-ขวา หน้า-หลัง ลูกต้องพยายามตามเก็บ ให้เต็มที่นะลูก” เพื่อให้การออกกำลังกายมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ซ้อมตีโยกสักครู่ เมื่อเห็นว่าลูกเริ่มรู้สึกเหนื่อยพอควรแล้ว ปิงก็ใช้วิธีตีโต้ โดยโยนลูกสูง ๆ จะได้มีเวลาพักเหนื่อยไปในตัว (warm down) ก่อนจะยุติ

น้ำ และน้ำผลไม้ ก็เป็นสิ่งจำเป็นต่อร่างกาย ชดเชยการเสียเหงื่อและเกลือแร่ เพิ่มความสดชื่นให้กับร่างกาย เสริมกระบวนการย่อย การขับถ่ายไปในตัว

เมื่อลูกเหนื่อยพอควรแล้วก็ให้ลูกพักและยุติ ส่วนปิงซึ่งยังไม่รู้สึกเหนื่อยก็ไปวิ่งออกกำลังกายเพิ่มต่อที่โรงเรียนเมืองสุรินทร์ (เพราะอยู่ใกล้บ้าน)

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ปัญหาเรื่องสุขภาพ ความเครียด ก็มลายหายไปเป็นปลิดทิ้ง มีสมาธิอ่านหนังสือได้นานขึ้น ร่าเริง แจ่มใสเป็นปกติ

อันเป็นเด็กที่รับฟังเหตุผล ยอมรับประทานอาหารเย็นและออกกำลังกายทุกวัน ปฏิบัติตนเพื่อพร้อมเอ็นท์เป็นหลัก เรื่องอย่างอื่นที่มันขัดกันก็เอาไว้เป็นวันและเวลาอื่นที่เหมาะสมต่อไป ปัญหาประดามีก่อนหน้านี้ก็เริ่มมลายหายไป

**‘ปัญหา เขามีไว้ให้แก้ไข มิใช่มีไว้ให้ทะเลาะ
ขัดแย้งกัน’**

ในเรื่องของการปกครองดูแลเด็ก ถ้าเป็นเด็กฉลาด ปัญหาใด ๆ ก็ดูจะง่ายไปหมดนะแหละ แต่ถ้าเป็นเด็กกลุ่มด้อย อะไร ๆ ก็จะแก้ไขได้ยากขึ้นเป็นเงาตามตัว การแก้ปัญหาก็ต้องใช้คนละวิธี ไม่มีสูตรสำเร็จใดตายตัวหรอก

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือความมีคุณภาพ-คุณธรรมของผู้ใหญ่(พ่อแม่)นี่แหละ ภาษายุคปัจจุบันเขาเรียกว่า ‘วิสัยทัศน์’ (Vision) หรือ ‘กิน’ ยังไงล่ะ

ปัญหาประดามีจะแก้ง่ายหรือยาก จะมีมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับความมีกินของผู้ใหญ่เป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ่อ-แม่

พ่อแม่ที่ด้อยวิสัยทัศน์อึดคักกินเวลาเกิดปัญหาก็มักจะโยนความผิดทั้งหมดไปยังเด็ก เพื่อน ครู และสิ่งแวดล้อมตะพึด ยกเว้น ตนเอง

ปิงซึ่งเป็นครูมาเกือบสามสิบปีมักจะได้พบเห็น “**ปัญหาซ้ำซาก**” เหล่านี้มาเป็นประจำ สุดท้ายก็แทบไม่รอดเลยสักราย (จึงได้คิดเก็บเอามาไว้ใช้เป็นบทเรียนสอนใจตน)

น่าเสียดายที่เด็กต้องตกนรกทั้งเป็นอย่างไม่น่าจะเป็นเพียงเพราะเขามีผู้ใหญ่ในสังคมที่ด้อยคุณภาพ(และคุณธรรม)เกินไป นับตั้งแต่ พ่อแม่ ครู ผู้ใหญ่ในระดับจังหวัด และระดับประเทศ ที่ปล่อยให้มียีส้มอมเมาเยาวชนมากเกินไป ทั้งพนัน ยาเสพติด เบียร์ สุรา กามารมณ์ บุหรี่สิ่งฟุ่มเฟือย(โทรฯมือถือ เสื้อผ้า เครื่องใช้ หน้าตา ผิวพรรณ ฯลฯ)

นักการเมืองบ้านเราเกือบทุกระดับ มาเล่นการเมืองก็คิดแต่จะกินบ้านกินเมือง คิดน้อย คิดสั้น คิดสั้น ๆ และก็คิดละโมภโลกมากแบบค่าน ๆ จะเอาแต่ได้ เรื่อง**ยางอาย**ไม่ต้องพูดถึง

คิดสั้นปัญหาก็จะยาว

คิดน้อยปัญหาก็จะมาก

คิดง่ายปัญหามันก็จะยาก

(ทั้งหมดนี้เขียนให้คนธรรมดาสามัญอ่านเพื่อก่อสติ และปรับปรุงแก้ไขนะครับท่าน ส่วนคนที่เก่งเลิศเลอเพอร์เฟก หรือไฮคลาส ก็ขอให้เลยผ่านไปก็แล้วกันนะ)

พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ก็ต้องขอยกย่อง **ส.ว.ระเบียบรัตน์** ว่ามีคุณค่ายิ่งกว่า ร.ม.ต.กระทรวงวัฒนธรรมทุกท่านเลยแหละ.....
(แต่ต่อๆมาท่านกลับลดบทบาทชาเจียบไป-เสียดาย)

ส่วน **‘ลูกอ้วน’** ของปิง สุขภาพก็ดูนับวันจะแข็งแรง สดชื่น รื่นเรงดี กลับมาเป็นลูกที่น่ารักของพ่อแม่เหมือนเดิม ที่สำคัญคือไม่เคยบ่นปวดหัว ไม่คัดจมูกจามฟุคฟิด ไม่ซึมไม่ซีเรียสเครียด ง่ายเหมือนช่วง**Died**(ไคเอ็ท - อดอาหาร)อีกเลย

18 – 21 ก.พ. 45

เป็นวันที่อันสอพลายภาค จากนั้นก็ต้องตะลุยอ่านหนังสือเพื่อสู้**Entrance** ต่อ ปิงพึงพอใจยิ่งที่ลูกอ้วนรู้จักแบ่งเวลาได้อย่าง

เหมาะสม เมื่ออ่านหนังสือตำราเต็มที่แล้ว อันก็จะพักคลายเครียด ด้วยการช้อปปิ้งออนไลน์ เป้าชลุ่ย ดูหนัง ฟังเพลง อ่านนวนิยาย ที่ชื่นชอบ หรือพักผ่อนนอนหลับ(อันนี้สุดโปรดเขาละ)

เที่ยง พ่อปิงก็พาออกไปเปิดหูเปิดตาด้วยการหาอาหารกินนอกบ้าน เรื่องอาหารการกินระยะนี้ปิงก็ต้องเน้นและควบคุมเพิ่มขึ้น ประเภทที่เสาะท้อง(ท้องเสียง่าย)ก็ต้องงดไว้ก่อน เช่น ส้มตำ ยำ ลาบ เป็นต้น.

ยามเย็น ปิงก็ต้องพาลูกอ้วนออกกำลังกายตามปกติสลับกับการพาลูกขับรถเที่ยวชมธรรมชาติตามชนบทเพื่อเป็นการผ่อนคลายและพักสายตาของลูกด้วยการมองไกล ๆ

เรื่องการออกเที่ยวเตร่ยามราตรีของปิงซึ่งอาจเคยมีอยู่บ้างตั้งแต่ 1 มกราคม 46 ก็ต้องงดไปเช่นกัน ปิงคิดว่าหากพลั้งพลาดเกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้นมา ก็จะมีผลกระทบจนถึงลูก(ที่ใกล้จะสอบเอ็นทรานซ์)ได้

(บางท่านอาจจะคิดว่าผู้แต่งเขียน ‘เวอร์ไปมั้ง’ ก็ขออภัย เพราะก็เห็นคุณปิงเขาทำอย่างนี้จริง ๆ) ท่านผู้อ่านก็ล้วนมีสติปัญญา มีวิจารณ์ญาณ เขียนชี้ชัดได้ใจ ที่เขียนเรื่องนี้ก็มุ่งหวังจะให้ เป็น “ของกำนัลแห่งปัญญา” อยู่เร็ววาววาววาว.....
ข้อยเห็ดบ่ได้เคือก.....พีหน้องเอี้ยยยยยย.....

6 มีนาคม 2546

ลูกติ่มสอบปลายภาคเสร็จก็กลับจาก ม.เชียงใหม่มาบ้านเพื่อช่วยคุณเล่าน้องให้พร้อมเอ็นท์ยิ่งขึ้น ช่วยทำงานบ้านแทนน้อง ช่วยรับปรึกษาทางวิชาการ การเตรียมความพร้อม ช่วยตีเบ๊ตกับน้องแทนพ่อ อยู่บ้านเป็นเพื่อนน้องในระหว่างที่พ่อแม่ไปทำงานชวนพูดคุยหยอกล้อช่วยสร้างบรรยากาศ ให้คลายเครียดได้อย่างดีเยี่ยม

แต่บางครั้งก็เผลอแหย่น้องจนได้เรื่องกันก็มี ดังบันทึกช่วยจำในไดอารี่(Diary) ประมาณปลายเดือนธันวาคม 2544 (อัน ม.5 พี่ติ่มอยู่ ม.6) ที่น้องอ้นเขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษ(คงไม่อยากให้แม่มารับรู้ความรู้สึกนี้ - ภาษาอังกฤษแม่ไม่แข็งแรงนะ) ว่า.....

Not everyone is perfect

Today has many things happen in my life

I and my sister are argue the little story that my sister is begin it.

So I hit her hard one. Suddenly she hit me too and so I do it on her back which does her a hunchback. I think it must stop her because it's fair and equal but Dad whom I think not fair take hand to judge it, he said

“Fang you wrong you make your sister so wounded and hit her too strength and Ward you are wrong a little”

He is not fair. I don't like him this day.

คำแปล(จากฝรั่งเศส) :

ไม่มีใครที่จะดีพร้อมไปหมดทุกอย่าง

วันนี้มีหลากหลายสิ่งเข้ามาในชีวิตของฉัน ฉันและพี่สาวมักมีเรื่องทะเลาะขัดแย้งกัน โดยมีพี่สาวเป็นฝ่ายเริ่มต้น เธอตีฉัน ฉันจึงตีเธอแรงขึ้น แต่พี่สาวก็ตอบโต้กลับรุนแรงเช่นกัน ฉันจึงต้องฟาดเข้าที่กลางหลังเธอเต็มแรงอีกครั้งโดยคิดว่ามันน่าจะยุติลงได้ เพราะก็เท่า ๆ กันและยุติธรรมแล้ว แต่พ่อผู้ซึ่งไม่ยุติธรรมกลับพูดว่า

“อั้น เธอผิดนะที่ทำพี่ตีผมแรงเกินไป ผมก็ผิดเช่นกัน(แต่น้อยกว่า)”

พ่อไม่ยุติธรรม วันนี้ฉันไม่ชอบพ่อเลย

.....

อีกเรื่องที่ผมกลายเป็นเรื่องได้ในแทบทุกบ้านก็คือ หน้าที่ความรับผิดชอบภายในบ้าน หรือที่เรียกว่างานบ้านนั่นเอง ทุกคนย่อมรักสุขเกลียดทุกข์ ชอบสบายไม่ยากลำบากหนักงานด้วยกันทั้งสิ้น

งานบ้านที่มอบหมายให้ดูแลความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยต่าง ๆ พ่อแม่ก็พยายามจัดสรรค่าใช้จ่ายอย่างลงตัว โดยความยินยอมพร้อมใจเห็นด้วยของลูก ๆ เองเป็นเบื้องต้นทั้งสิ้น แต่แล้วก็ยังมีความปัญหาเกิดขึ้นมาจนได้

ลองอ่านบันทึกของน้อง(อวบ)อันดูดี.....

About household-job

I live in my house (a townhouse) with my father, mother and sister. Mother usually not fair for me but fair for my sister on a household-job that must order me to do that and those but my sister does it a little or not . Such as.....

Mum said “Your sister nearly Entrance(test) she need much time to read the book”

But in 4 years ago

Mum said “your sister nearly take the final you must do it for her”

That year I must take the final, too. Didn’t she think she fair enough and love your equal.

I have a few time to read the book but after the result of the important test I take a better grade than my sister.

Why she usually wounded me but not my sister.

The same time I had a Household-job, Ward Read the novels or cartoons

Oh! How bad she is. I want to know where is the justice?

➤ **คำแปล(จากฝรั่งข้างรู้หัวดำเต๋อ.....สิบอกลให้) :**

หน้าที่งานบ้านที่ต้องรับผิดชอบ

ฉันอาศัยอยู่ในบ้านพักแบบทาวน์เฮ้าส์กับพ่อแม่และพี่สาว แม่ซึ่งมักจะไม่ค่อยจะยุติธรรมกับฉันนัก(เมื่อเทียบกับพี่ติ่ม) ชอบสั่งและใช้ให้ฉันทำงานอย่างมากมายในขณะที่ติ่มทำเพียงนิดเดียว หรือบางทีก็ไม่ต้องทำเลย แม่ก็อ้างว่า

“พี่ติ่มใกล้จะสอบเอ็นทรานซ์แล้วต้องใช้เวลาอ่านหนังสือเพิ่มขึ้น อันควรทำหน้าที่แทนพี่เขานะ”

ฉันเองก็กำลังจะสอบปลายภาคเรียนอยู่เช่นกันนะ แต่แม่กลับไม่คิดที่จะมีสำนึกที่ยุติธรรมพอควรเลย มีหน้าซ้ำยังรักลูกไม่เท่ากันเสียอีกด้วย

เพราะเหตุนี้ ฉันจึงมีเวลาเหลือเพียงเล็กน้อยสำหรับทำการบ้าน-อ่านหนังสือ แต่ถึงกระนั้นในการสอบที่สำคัญ ๆ ผ่านไป ฉันก็ยังคงมีผลการเรียน(เกรด)ที่เหนือกว่าพี่สาวเสมอ สม!(สำนวนตู่ยเขาล่ะ)

ทำไม แม่จึงคิดแต่จะสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แต่ฉันฝ่ายเดียว

ในเวลาที่คุณกำลังทำงานบ้าน ตีกลับนั่งอ่านนวนิยายหรือการ์ตูนเฉยเลย

ทำไมแม่ถึงเลวร้ายกับเราได้ถึงเพียงนี้ อยากรู้จริง ๆ ว่าความยุติธรรมมีจริงมั๊ย?

กาลเวลาไม่หยุดนิ่งฉันใด วันสอบ**เอ็นทีใหญ่**ก็กำลังวิ่งเข้ามาใกล้ฉันนั้น

วันดีด้วย (D-day)

“ไม่อยากให้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอย
ในทุกรูปแบบที่พ่อแม่เคยผิดพลาด”

9 มีนาคม 2546

ระหว่างที่กำลังรับประทานอาหารเย็น ประมาณ 19.00 น. ปิงก็ได้ออกลูกว่า

“อั้น พรุ่งนี้จะเอ็นท์แล้ว คีนนี้ห้ามนอนดึกเกินสี่ทุ่มนะลูก”

ด้วยคิดว่าถ้าพักผ่อนไม่เพียงพอจะมีผลต่อการสอบ Entrance ของลูกได้ อย่าให้เหมือนกับสมัยที่ปิงจะสอบ Entrance (2514) คีนก่อนวันสุดท้ายที่จะสอบเอ็นท์ ไม่ได้นอนเลย เพราะลืมหูลงนอนตอนตีหนึ่ง ถึงตีสามก็ยังไม่ยอมหลับ จะเพราะตาค้างหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ จะฝืนนอนต่อไปก็ไม่เกิดประโยชน์ ปิงจึงตัดสินใจลุกขึ้นมาอ่านหนังสือเตรียมสอบต่อยันสว่าง!

ผลก็คือ ระหว่างกำลังสอบ(สนามอุเทนถวาย)วิชาสังคมทำได้เกือบเสร็จแล้ว ด้วยความอ่อนเพลียก็ดันผ่าผลอฟุบหลับ ดีแต่อาจารย์ผู้คุมสอบท่านเมตตาช่วยปลุกให้ตื่นมาทำต่อ ไม่อย่างนั้น

คงติด ‘ม.รามคำแหง’ หรือ ‘ติดฝุ่น’ ไปแล้ว คงไม่ได้ไปอยู่ มศว.
บางแสนแดนสวรรค์แน่ ๆ (ม.บูรพาในปัจจุบัน)

มีเพื่อนของปิงอีกคน(ไอ้เล้ง) เป็นคนเรียนดี มีอนาคต สอบ
จบชั้น ป.7 ได้ที่หนึ่งของอำเภอ จบ ม.ศ. 3 จากอำนวยการศิลป์ได้
82.78 % ขนาดมีแต่เล่นไพ่ เทียว เข้าช่อง บาร์ อาบนวด เล่น
สνούเกอร์ จบ ม.ศ. 5 ยังสอบได้ถึง กว่า 60 % เอ็นท์ครั้งแรกเลือก
แต่อยู่บนฟ้าวิสวะล้วน ๆ (วิสวะจุฬาฯ, วิสวะเกษตร ขอนแก่น
เชียงใหม่ ฯ) เลยเคียด

และวันสุดท้ายของการสอบเอ็นท์ในปีที่สอง ก็อ่านหนังสือ
ถึงหกทุ่ม แต่นอนไม่หลับ(เหมือนกับปิง) จึงตื่นมาอ่านต่อรอ
ความง่วงมาเยือน กระทั่งตีสามกว่า ๆ เริ่มง่วง ก็จึงตั้งนาฬิกาให้
ปลุกตีห้าแล้วก็ล้มตัวลงนอน

มารู้สึกตัวอีกทีก็ ‘**เก้านาฬิกาครึ่ง**’ กว่าที่จะเปลี่ยนเสื้อผ้าและ
เดินทางไปที่ไม่ทันการสอบล่านเปอร์เซ็น เลยต้องนั่งคอตกอยู่บน
เตียงต่อไป อนาคตจึงต้องดับวูบไปทั้งชีวิตอย่างน่าอนาถใจ นี่ถ้า
หากมีผู้ปกครองคอยดูแล ไหนเลยจะเกิดปัญหาเช่นนี้ขึ้นได้

(อ่านเพิ่มเติมได้ในเรื่อง เอ็นท์สะท้าน ตอน **“ดีแตก”** ได้ที่
www.sura.ac.th แล้วไปคลิกที่ **นวนิยาย** นะครับท่าน)

พอมาถึงรุ่นลูก ปิงจึงต้องใส่ใจดูแลเฝ้าระวังและ
ป้องกันมันทุกเรื่อง ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา เพราะ
เราต่างหากคือผู้รับผลโดยตรง ต้องมีเหตุผลและเป็นตัว
ของตัวเองให้พอเหมาะ ไม่อยากให้เกิดประวัติศาสตร์
ซ้ำรอยในทุกรูปแบบที่พ่อกับแม่เคยผิดพลาด

แต่กลับผิดพลาดซะ เพียงแค่ 21.00 น. ลูกอ้วนก็ยุติการอ่าน
บททวน หันมาเตรียมวัสดุอุปกรณ์ใส่ถุงย่ามใบจิ๋วเพื่อเตรียมสอบ
Entrance 21.30 น.ก็ขึ้นไปนอนเฉยเลย ปิงเผอิญเหลือบไปเห็น
พอดีขณะลูกอ้วนกำลังเดินขึ้นบันได จึงร้องทักไปว่า

“เฮ้ยไอ้ตุ้ย จะนอนแล้วร้อะ?”

“นอนแล้วแหละพ่อ”

“วะ ผิดคาดไว้มั้ย” ปิงเปรยยิ้ม ๆ ข้น ๆ

“ทวนมาไม่รู้ก็รอบแล้วละพ่อ คุณต่อก็เท่าเดิม ไม่มีอะไรเพิ่ม
หรือกพ่อ”

“เออ ยังงั้นก็นอนซะลูก”

จริง ๆ แล้วอันก็ขยันหมั่นเพียรอย่างที่เขาพูดจริง ๆ นะแหละ
เอาข้อสอบเก่า ๆ มาลองทำดูไม่รู้ว่าที่ พ.ศ. ก็ยังนึกชมเชยอยู่เลย
ผิดกับปิงสมัยเอ็นท์ลิบลับ

‘ไอ้हां...สมัยเรากลับไม่เคยทำเลย เรียนมาแค่ไหนก็ไ่มัน
แค่นั้น หนังสือพิเศษเพิ่มเติมไม่เคยซื้อ แค่นั่งสือเรียนยังอ่านไม่

ค่อยจะหมดเลย การทบทวนจึงไม่ต้องพูดถึงเลยแหละ มิน่า ปีแรกที่เอ็นท์เราถึงวัด’ ปิงคิด

“นี่แหละลักษณะของคนโง่ ๆ เขาทำกันล่ะ”

ลูกศิษย์และผู้ปกครองท่านใดที่กำลังเพลอทำเหมือนครูปิงตอนนี้ก็รีบกลับลำเสียนะครั้น ประวัติศาสตร์แห่งความผิดพลาดจะได้ไม่ซ้ำรอยให้เจ็บปวด

10 มีนาคม 2546

เป็นวันแรกที่อันสอบเอ็นท์ใหญ่(รอบสอง) พ่อแม่ก็มีหน้าที่ต้องไปคุมสอบด้วยเช่นกัน(แต่คนละห้องคนละอาคารกับลูกนะคร้าบ) ก็เลยได้นั่งรถไปโรงเรียนพร้อมกัน

เมื่อถึงสถานที่สอบ อันก็ลงจากรถเข้ามาไหว้แม่และพ่อ แต่ส่วนพ่อ พ่อก็เอาสองมือจับศีรษะลูกไว้แล้วเสกเป่าคาถาลงกลางกระบาลพร้อมกับอวยชัยให้พร

“ให้ลูกมีสมองโปร่งใสคิดออกทำได้มาก ๆ นะจ๊ะ.....โอมเพี้ยง!”

อันนี้อันเข้าใจเจตนาของพ่ออยู่แล้ว เป็นการกระทำที่ไม่ต้องมีคำอธิบายใด ๆ หรือ **ใจต่อใจที่รักและผูกพันมันอธิบายอยู่ในตัวอยู่แล้ววาววาว**

พบกันตอนเย็นหลังสอบตรงที่จอตรงตามนัดหมาย

“เป็นไงมั่งลูก ทำได้มัย?” ปิงก็ถามด้วยความเป็นห่วง วันนี้
ลูกสอบสามวิชาคือภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ

“ก็ โอเคนะพ่อ” ลูกพูดยิ้ม ๆ

“ง่ายกว่าครั้งที่แล้วมัย?”

เพราะเท่าที่ทราบ ๆ กันมา เอ็นท์ครั้งที่สองมักจะง่ายกว่า
ครั้งแรก

“พอ ๆ กันนะพ่อ ยกเว้นภาษาอังกฤษ อันว่าง่ายกว่านะ”

แต่อันไม่ได้ตั้งใจจะUpอังกฤษ(ทำคะแนนเพิ่ม) เพราะของ
เก่าได้ 74 คะแนน ก็เป็นที่พอใจแล้วและคิดว่าตนเองคงทำไม่ได้
เกินนี้อีกแน่ ก็เลยปล่อยไปไม่ได้เตรียมตัวมาเลย เห็นข้อสอบ
แล้วก็ได้แต่นึกเสียดายโอกาส

“เสียดายนะพ่อ ถ้าเตรียมตัวมาพอควร อาจจะUpได้อีกบ้าง
หรอก”

“ช่างมันเถอะลูก ทำเต็มที่แล้วได้แค่นี้ไหนก็เอาแค่นั้น อย่าไป
วอริเลยลูก”

11 มีนาคม 2546

Ent วันที่สอง อันสอบวิชาคณิต 2 และวิทย์กายฯ พบกัน
ยามเย็น

“เป็นไงลูก?” ปิงถามด้วยความห่วงใยคำเดิม

เห็นลูกยิ้มแย้มมาแต่ไกล บ่งบอกถึงสถานการณ์ที่แจ่มใส....

ปิงคิด

“ก็ตินะพ่อ วิทย์กายฯ คงได้คะแนนใกล้เคียงกับของเดิม(69) แต่คณิต 2 น่าจะดีขึ้น(เดิม 59)”

ลืมนบอกท่านผู้อ่านไปว่า ทุกวิชามีคะแนนเต็ม 100 นะครับ
ปิงก็เลยยิ้มเป็นเส้นไปเลย สองมือจับไหล่ลูกเขย่า แล้วก็ชู
นิ้วหัวแม่มือชมเชยเสริมแรงบวกให้ลูกอ้วน

“เยี่ยม ! **ไก่อ้วน**ตัวนี้ดีลำนักนะ”

ปิงมักพูดหยอกล้อกับลูกเช่นนี้เสมอ ๆ

“ถ้าคะแนนรวมถึง 70 % อันอาจเปลี่ยนคณะไปเลือก**นิเทศ**
(จุฬาฯ)ก็ได้นะพ่อ”

อันพูดไปพร้อมกับมองหน้าพ่อเพื่อปรึกษาและหยั่งท่าทีไป
ในตัว

“ก็แล้วแต่ลูกสิจ๊ะ พ่อให้โอกาสคิดและอิสระในการ
ตัดสินใจตามที่ลูกร้องขอแล้วนี่ อะไรดีพ่อก็โอเคหมดแหละ”

เพราะเดิมที่อันพุ่งเป้าไปที่**บัญชี**(จุฬาฯ- ธรรมศาสตร์) แต่
คะแนนยังไม่ชัดเจนแค่ปริม ๆ ต่ำสุด เป้าหมายรองคือคณะ
บริหารการจัดการจุฬาฯ ซึ่งอันบอกว่าชอบมากกว่าแม้ว่า
ประโยชน์ตอบกลับเมื่อทำงานจะน้อยกว่าก็ตาม(ถามเขามานะ)
อันอ้างว่ามันถูกกับอุปนิสัยและความถนัดของตนมากกว่า

แต่วันนี้ก็มี**นิเทศศาสตร์จุฬาฯ** โผล่เพิ่มเข้ามาอีกแล้ว และก็
คงทยอยเพิ่มเข้ามาเรื่อย ๆ แน่นอน คู ๆ แล้ว ในด้านเป้าหมายอื่น
ก็ยังกว้าง ๆ อยู่มาก

“เหลือสอบอีกวิชาเดียวแล้วนะพ่อ”

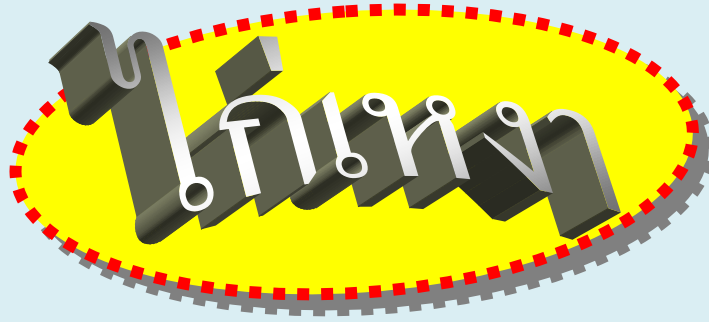
อั้นพูดอย่างอารมณ์ดีและโล่งอก ภาระอันหนักหนาสาหัส
จะได้หมด ๆ ไปเสียที

“เออ วิชาเดียวนี้นะแหละ เป็นวิชาชี้เป็นชี้ตายเชียวนะเอ็ง”

เจตนาจะพูดเล่นสนุก ๆ มากกว่า แต่ความจริงก็เป็นอย่างนั้น
จริง ๆ เสียด้วย เพราะครั้งที่แล้ว หลังสอบเสร็จอันคาวาน่าจะได้
45 แต่คะแนนออกมาเหลือแค่ 28 เล่นเอาตะลึงงันจังงังช็อคจ้อยลง
ไปทันที อั้นยังเปรยอย่างกังขาว่า

“อั้นไม่อยากจะเชื่อเลยพ่อ อั้นทำกับมือ อั้นรู้ตัวดี ข้อไหน
ชั่ว ข้อไหนชั่ว อั้นเช็คดูหมดเลยนะพ่อ”

เมื่อผิดหวังอย่างมากในวิชานี้ จึงมุ่งมั่นอย่างมากที่จะแก้ตัว
ใหม่ในการเ็นท์ครั้งที่สองนี้ ปกติอั้นมักคาดเดาผลการสอบได้
ค่อนข้างใกล้เคียงเกือบทุกรายวิชา

“หมูสนามจริง สิงห์สนามซ้อม”

12 มีนาคม 2546

ENT วันสุดท้าย มาวันนี้ก็เลยถึงเวลาที่จะต้องขึ้นเวทีเพื่อพิสูจน์ความจริงอีกครั้ง สำหรับ**คณิตศาสตร์ 1**. จะเป็น ‘ของจริง’ หรือ ‘ของปลอม’ ก็ารู้กันในวันนี้แหละ

“ดูให้ดี ๆ รอบคอบให้มาก ๆ ระวังอย่าสะเพร่านะลูก”

ปึงเตื่อนอันในช่วงเข้าก่อนจะเข้าห้องสอบ ลูกสาวคนนี้หัวไว แต่ก็มักจะ เผลอเธอ สะเพร่าอย่างไม่น่าเชื่อเสมอ ขี้ยาก ๆ พอทำได้ แต่ขี้ง่าย ๆ กลับสะเพร่าเสียคะแนนไปอย่างน่าเสียดายบ่อยครั้ง กระทั่งมักถูกแม่ล้อเลียนหยอก ๆ เอาว่า

หมูสนามจริง สิงห์สนามซ้อม

แม่ชอบล้อเลียนด้วยคำ ๆ นี้เสมอ ด้วยอัน(ตุ้ย)มีที่ทำเหมือนจะเก่ง แต่ก็มักหงายเก่งไม่เป็นทำอยู่บ่อยครั้ง

ภาษาลาวเขาเรียกว่า **หงายเจ็บ** (พลาดทำอย่างเหลือเชื่อ)

เวลา 10.30 น. อันออกจากห้องสอบวิชา คณิต 1 (**วิชา**
เพศคณิต) ปิงไปยืนรอรับลูกอยู่ที่ข้างเสาธงด้านตะวันตกหน้า
อาคาร 1 เห็นลูกเดินมาโดดเดี่ยว หน้าตาซีดเซียว ขวัญเสียมาแต่ไกล ปิงก็รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น(ก็เลี้ยงมากับมือนี้นา) ยิ่งเดินเข้ามาใกล้ก็ยิ่งเห็นความชัดเจน

“ไม่ต้องซีเรียสหรือลูก ได้แค่ไหนก็โอเคแค่นั้น เชื้อพ่อ”
ปิงโอบไหล่ปลอบใจดักหน้า

“มันยากจริง ๆ เลยพ่อ ยากกว่าครั้งที่แล้วด้วยซ้ำมั้ง”

ใบหน้าออกอาการท้อแท้เหนื่อยหน่ายหมดหวัง และผิดหวังในตนเองอย่างมาก

เพราะตั้งเป้าหมายจะUpคะแนนวิชานี้โดยเฉพาะ เนื่องจาก
ของเดิมได้น้อยผิดปกติ(28 / 100) ลูกอันสุดส่าห้ขยันทุ่มเทบทวน
เป็นพิเศษแท้ ๆ เทียว ยังจะต้องมาผิดหวังจ้งเบอร์เข้าให้อีก

ปิงก็ต้องปลอบลูกต่อไปว่า

“พ่อลองถามลูกศิษย์ที่เดินผ่านมาสิบอกว่าคน เขาก็พูดแบบเดียวกันนั่นแหละ เพราะฉะนั้น ทำใจดีกว่าลูก”

ปิงคิดหาอุบายและเหตุผลมาปลอบลูกให้กำลังใจลูก

กลับถึงบ้านก็ให้ลูกอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อให้เกิดการ
Relax(ผ่อนคลาย) สร้างบรรยากาศใหม่ที่สดชื่นมาทดแทน ช่วงนี้
ก็ใกล้เที่ยงแล้ว

“พ่อ เที่ยงนี้จะไปกินข้าวที่ไหนดีคะ ?”

พ่อก็เฉยใจไม่อยู่ ออกไปข้างนอกกับเพื่อน(มีน)

“ลูกอยากกินอะไรที่ไหนบอกพ่อได้เลย ไปลองสอบเสร็จ
กันหน่อยซิ”

“แล้วแต่พ่อจ๊ะ”

“ถ้าอย่างนั้นพ่อจะพาไปกินไกล ๆ หน่อย เป็นการปล่อย
อารมณ์ เปลี่ยนบรรยากาศไปในตัวด้วย” (ไกล ๆ สำหรับรถ
มอเตอร์ไซค์นะ)

“ดีจ๊ะพ่อ ดีมาก ๆ” ลูกสนับสนุนอย่างถูกใจ “แล้วพ่อจะ
ไปที่ไหนล่ะ?”

“ร้านป้าวรรณ”

“โอเคเลยพ่อ เยี่ยม” อันตอบรับยิ้ม ๆ

ร้านป้าวรรณก็ไม่ใช่ว่าร้านหรูติดแอร์ ของดี ราคาแพงพิเศษ
อะไรเลย แต่เป็นร้านริมถนนธรรมดา ๆ อยู่ในซอยลึกพอควร ไม่
พลุกพล่าน มีร่ม ‘จามจุรี’ เย็นสบาย ร้านก็พอจะสวยสะอาดโล่ง
โปร่งสบาย คนพอจะมีฐานะมักนิยมนั่งรถเข้าไปใช้บริการ

ราคาก็ปกติ ปิงเคยพาลูก ๆ มากินบ่อยครั้ง แต่ระยะ
หลัง ๆ ก็เปลอเลื่อนห่างหายไปนาน วันนี้เป็นวันพิเศษก็จึง
นึกหาที่กินที่มันพิเศษ ๆ กว่าปกติหน่อย ก็เท่านั้นเอง

แต่พอมาเกือบถึง ปิงรู้สึกผิดสังเกต เพราะมันเงียบผิดปกติ
ริมถนนหน้าร้านได้ร่ม ‘จามจุรี’ ก็ไม่มีรถจอดอย่างที่เคยเลย
พอรถของปิงขับเข้าไปใกล้ ๆ

โอเค “ปิดบริการ!”

ปิงอดคิดไม่ได้ว่า

‘เวรกรรม ! นาน ๆ คิดจะมากินที่แท้ ๆ ก็ยังเจอแจ๊กพ็อต
เหมือนเป็นलगบอกเหตุให้คิดไปว่า “**สิ่งที่ลูกหวังคงจะลางเลื่อน**”
(จุฬาฯ) เพราะอาการที่ลูกออกจากห้องสอบวันนี้ก็เป็นคำตอบที่
ชัดเจนอยู่แล้ว ร้านอาหารที่เคยมากินประจำ ก็ยังดันผ่ามาปิดใส่
หน้าชะอีก’

เป้าหมายที่หวังภาพลัษณ์พลาด
สิ่งที่ลูกมุ่งมาดคงคลาดเคลื่อน
มหา’ลัยที่หวังคงลางเลื่อน
คงไม่เหมือนดังจิตที่คิดไว้

จึงต้องวนออกไปหากินที่อื่นในเงื่อนไขเดิมคือไกลและได้
บรรยากาศ ระหว่างที่นั่งซอมนมอเตอร์ไซค์กลับออกมา อันก็ถาม
พ่อว่า

“พ่อจะไปที่ไหนต่อคะ ?”

“ที่ไกล ๆ และได้บรรยากาศดีถูก”

“ที่ไหนล่ะ?”

“ปิ่นน้ำมันซานเมือง ที่เคยเป็นร้านบ้านไอศกรีมเก่าเิง”

ถนนสุรินทร์-ศิขรภูมิ

“อ้อ ก็โอเคเลยนะพ่อ”

ระหว่างขับรถมาถึงหน้าสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด อัน
เกิดนึกขึ้นได้กระทันหัน จึงเอ่ยขึ้นว่า

“เออพ่อ กินถ้วยเดียว ‘มยุรา’ กันมัย?”

เพราะก็อร่อยใช้ได้ แต่ราคากลับย่อมเยาว์พิเศษ จึงเป็นที่
ถูกใจในกลุ่มวัยรุ่นส่วนมาก

พอดีรถวิ่งมาถึงปากซอยทางเข้าร้านพอดีอันคงเพ็งนึกออก
ปิงก็เลยต้องหักหัวรถเลี้ยวซ้ายเข้าซอยไปยังร้าน ‘มยุรา’ ตามใบสั่ง
ของลูกสาวทันที

แล้วเจ้าलगสังหรณ์ก็แว็บขึ้นมาอีกจนด้ายยย.....

‘จะไปร้านพอมีระดับก็กลับต้องมากินร้านโนเนมโก๊ะ ๆ
ชะอีก ลูกเรานี้เห็นทีจะวิด(จุฬาฯ)ชะละมั้ง ใจขึ้นขึ้นมาหน่อยก็อ
ตรงหน้าร้านมี**จามจุรี**ใหญ่ร่มคลุ้มนี้เอง’

ระยะนี้ปิงคูจะเป็น**โรคलगสังหรณ์**กำเริบหนัก หวังสูง
เกินไปก็เป็นอย่างนี้แหละ จะป็นนี้ก็พลาด จะไปโน่นก็ติดขัด
อย่างไม่น่าจะเกิด ก็เลยอดलगสังหรณ์ไม่ได้ซีเนอะ...555

ร้านเกี้ยวเตี้ยมยุรานี แต่เดิมเป็นร้านบนรถเข็นริม
ฟุตบาทอยู่ข้างหอประชุมจังหวัดฟากริมฝั่งสระวัดจุมพล เริ่มแรก
ก็ขายเฉพาะช่วงกลางคืน มีสองพ่อเมียหน้าตาดีมาช่วยกันทำมาหา
กิน ก็ขายไม่ดีหรอกเพราะเป็นทางที่มีผู้คนผ่านน้อย เป็นทำเลที่
ไม่เหมาะสมเอามาก ๆ

ที่ปิ้งได้มีโอกาสมาลองกินก็เพราะ เลิกจากเล่นสνούกเกอร์
ดึก ๆ เป็นทางผ่านก็เลยแวะกินรองท้องก่อนจะเข้าบ้าน หรือ
ในช่วงหัวค่ำกินอาหารเย็นไม่ค่อยจะอิ่ม ก็ต้องมาเติมพลังเอาไว้
อย่าลืมน้ำร้อนมอเตอร์ไซค์วิ่งไปได้เพราะน้ำมันฉันใด สνούกเกอร์
จะมีชัยก็ต้องใส่อาหารให้เต็มท้องของผู้เล่นฉันนั้น.... คิอิ

คิดดูดิ เคนรอบโต๊ะทั้งคืนเนี่ย ต้องใช้พลังงานน้อยชะ
เมื่อไหร่ ขึ้นป্লอยให้หมดก๊อก อ่อนระโหยโรยแรงก็จะแทงไม่
ออก ก็จะขยอกเงินเราให้เขาไปเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้น นอกจากจะฝึกปรือให้ฝีมือดีแล้ว ก็ต้องหมั่น
ดูแลร่างกายและสุขภาพให้ดีประกอบกันไปด้วย

ก่อนออกศึกควรฝึกปรือให้มือพร้อม

และจงยอมอย่าฝืนถ้าขาดฝึก

จงรู้เขารู้เราให้ถุ่มลึก

อย่าเหิมฮึกอย่าขาดประมาณคน

ทั้งร่างกายสายนะจำเป็น
อย่าทำเล่นหมั่นดูแลย่อมเกิดผล
การกินนอน ออกกำลัง ทั้งฝึกตน
ย่อมก่อผลเกินคาดอาจคว้าชัย

หากเพลอหลงมัวเมาบายนุช
สุราคลุก นารีควัก พนันไฟ
ก็ย่อมเสื่อมกายาอ่อนล้าไว
ทางแห่งความปราชัยเข้าใกล้ตัว

อยู่ดีดี เงินของเราให้เขาควัก
ที่ถูกรักขอค่าทอมเริ่มส่ายหัว
ที่นักร้องขอค่าทิปรีบระรัว
ที่เมียตัวขอค่ากับข้าวให้ทำแทน

เขียนเรื่อง ‘ลูกอื่น’ อยู่แท้ ๆ ดันเถไปใส่ ‘ลูกสุนัขเกอร์’ เสีย
ได้ ดูเอาเถอะ เฮ้อ....ของมันเคย โปรดให้อภัยเถอะนะท่าน
แต่การที่ลูกอื่นดันผ่ามาตัดสินใจไปกินร้านโก๊ะ ๆ ปิงก็อด
เกิดเป็นโรคทางสังหรณ์ไม่ได้อีกแล้วสิครับ..ท่าน

‘มหาลัยสูง ๆ คงหลุดรอด ต้องไปจอดมหาลัยรอง
ๆ ชะละมั้ง.....’

‘อาหารเขาก็อร่อย ราคาก็ถูก ๆ กลับไม่ถูกปากเราในมือนี้
เอาซะเลยพับผ่า’ ปิงคิด ปิงฝืนกินแทบไม่หมด แต่จะให้เหลือ
บานเบอะเดี๋ยวลูกก็จะเอะใจ และไม่สบายใจขึ้นมากก็จะมากเรื่อง
ขึ้นไปอีก ปิงจึงจำใจกระเดือกลงอย่างฝืนใจเป็นที่สุด

เสร็จจากอาหารเที่ยง ปิงก็พาลูกกลับบ้านพักผ่อน พอถึง
บ้านก็พูดกับลูกว่า

“อั้น คะแนนที่คาดหวังครั้งนี้ละลูก ขึ้นป้ายคูชิลูก”

“จ๊ะพ่อ Please wait a moment” (โปรดรอสักครู)

คืออั้นบอกว่าให้รอสักครู ปกติลูก ๆ ก็จะขึ้นป้ายอย่างนี้
ตั้งแต่สมัยพี่ติ่มสอบเอ็นทรานซ์แล้ว สรุปถึงแนวโน้มนก่อนจะสอบ
คาดว่าจะทำได้ก็กะแนน สอบไปแล้วคิดว่าจะได้ก็กะแนน
และผลที่ออกมาจริง ๆ ได้เท่าไร ก็พิจารณาตารางนี้เอาเองตาม
อัธยาศัยนะคร้าบ

Entrance (ครั้งที่ 1 เมื่อ ต.ค. 45)

วิชา	คะแนนที่คาดว่าจะได้		ผลสอบ	หมายเหตุ
	ก่อนสอบ	หลังสอบ		
1.ภาษาไทย	60	65	66	จะเห็นว่า โดยภาพรวม ก็ถือว่าคาดคะแนนได้ ใกล้เคียงกับความจริง อยู่มาก (ยกเว้นคณิต 1)
2.อังกฤษ	60	50	74	
3.สังคมฯ	55	60	70	
4.คณิต1	50	45	28	
5.คณิต2	55	65	59	
6.วิทยาศาสตร์กาย	60	65	69	

Entrance (ครั้งที่ 2 เมื่อ มี.ค. 46)

วิชา	เอ็นท์ 1 ได้คะแนน	หลังสอบ น่าจะได้	ผลสอบ คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
1.ภาษาไทย	66	65	61 ลดลง	คะแนนวิชา เป้าหมายที่คิดจะ ทำเพิ่มขึ้น(วิชาที่ 4-6) ก็ทำได้สม ตามเป้าประสงค์ โดยเฉพาะคณิต 1
2.อังกฤษ	74	65	62 ลดลง	
3.สังคมฯ	70	55	65 ลดลง	
4.คณิต 1	28	30	52 เพิ่มขึ้น	
5.คณิต 2	59	65	68 เพิ่มขึ้น	
6.วิทยาศาสตร์กาย	69	70	76 เพิ่มขึ้น	

เสียเงิน ดีกว่า เสียลูก

หลังจากสอบ Ent 2 เสร็จ อันก็ขลุ่ยอยู่แต่ในบ้านตลอดตามอุปนิสัย ยกเว้นเป็นบางครั้งเช่นไปงานเลี้ยงรุ่นสมัยเรียน ป. 4/3 และรุ่น ป. 6/1 เพราะเพื่อนโทรฯเข้ามาชวน

ที่โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์สมัยนั้น(ปี2537) เขามีนโยบายอยู่ว่าถ้าเรียนจบชั้น ป.4 จะขึ้นชั้น ป.5 เขาจะรวมเอาเด็กที่มีผลการเรียนดีถึงเกณฑ์มาสอบแข่งขันเพื่อเข้าห้อง**King** คือ ป. 5/6

(อ.ศุภมาส)

เด็กเก่งและผู้ปกครองส่วนใหญ่ ต่างก็ใฝ่ฝันอยากจะเข้าห้อง**King** กันทั้งนั้น เพราะมันเป็นเกียรติ เป็นศรี ประโยชน์ทวี แก่ชาติและประเทศ- ตนเทอญ เป็นบำเน็จรางวัลอันยิ่งใหญ่ของชีวิตเลยทีเดียว จากนั้นก็จะมีการจัดระบบการเรียนในห้องเรียนชั้น ป.5 ทั้งหมดกันใหม่

ช่วงที่อั้นกำลังเรียนอยู่ในชั้น ป.3 – ป.4 ผลการสอบจะอยู่ในลำดับที่ 4 - 6 ของห้อง (ทั้งโรงเรียนมีชั้น ป.4 อยู่ 8 ห้อง คือ ป.4/1 – ป.4/8) เมื่ออั้นจบชั้น ป.4 ปิงจึงได้ถามลูกสาวในวันหนึ่งว่า

“อั้น อยากจะเข้าเรียนในชั้น ป.5 ห้อง King เหมือนพี่ติ่มมัย ลูก?”

เพราะพี่สาว(ติ่ม)ก็ได้เข้าห้อง KING เมื่อปีที่แล้วหยก ๆ

“อยากสิพ่อ ถามได้” ลูกอั้นตอบค้อน ๆ เสียงจ้อย

“ถ้าพ่อมีวิธีช่วย อั้นพร้อมที่จะปฏิบัติตามมัยละ?”

“พร้อมจะพ่อ” อั้นพยักหน้าตอบอย่างหนักแน่น “ทำยังไงละพ่อ?”

“พ่อจะตีวเพิ่มเติมเสริมอีกหน่อย รับรองว่าอั้นมีโอกาสมากเลยจ๊ะ”

เพราะอั้นนั้น I.Q. โดยพื้นฐานค่อนข้างดี ขนาดเมื่อปีที่แล้ว พ่อสอนพิเศษภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมให้พี่ติ่มก่อนจะขึ้นเรียนชั้น ป.5 และถือโอกาสเอน้องอั้นมาปูพื้นฐานเล่น ๆ เป็นเพื่อนพี่ติ่ม ได้บ้างไม่ได้บ้างก็ช่างมัน

ปรากฏว่าน้องตอบได้มากกว่าพี่ทุกครั้ง เรียนรู้ได้เร็วกว่า กระทั่งพี่ติ่มออกอาการว่า ‘เสียหน้า’ ทำท่าจะท้อ ๆ บ้างแล้ว ปิงจึงเริ่มเปลี่ยนมาสอนพี่ติ่มตามลำพัง

“อั้นออกไปเล่นข้างนอกก่อนไป”

อันก็ออกไปเล่นริมสระตรงหน้าต่างห้องที่สอน เมื่อสอนพี่
ติ่มเสร็จก็มาทบทวนเนื้อหา ปรากฏว่าอันตอบตลอดเสียงเข้ามาดัก
หน้าเรียบวุธ ปิงจึงต้องเรียกไอ้อ้วนมาบอกเหตุผลตรง ๆ ใน
ภายหลังว่า

“พี่ติ่มเขาจะท้อถอยหมดกำลังใจนะลูก”

“อันก็อยากรู้เหมือนกันนะพ่อ” อันท้วงเสียงสูง

“โอเค ดีมากลูก เยี่ยม” ปิงยกหัวนิ้วโป้งชมเชย พร้อมกับ
ก้มลงจับต้นแขนทั้งสองของลูกโน้มเข้ามาหอมแก้มอย่างชื่นใจ
และภูมิใจ

“แล้วพ่อจะสอนอันให้พิเศษอีกต่างหาก โอเค?” ปิงโน้มน้ำว

“โอเคจ๊ะพ่อ” ลูกอันพยักหน้ายอมรับอย่างเข้าใจ

ตลอดเวลาแห่งการศึกษาที่ผ่านมาของลูกก็อยู่ในสายตาของ
พ่อตลอด การบ้านทุกบท แบบฝึกหัดทุกเรื่องผ่านตาปิงหมด(แม่
ต้องทำกับข้าวนะ) เรื่องไหน ข้อใดที่อันสงสัยติดขัด หรือ โจทย์
ข้อใดมีเทคนิคพลิกแพลงดีปิงก็มารักไว้หมด(เน้นคณิตศาสตร์)
ปิงตั้งใจจะใช้ประโยชน์เพื่อทบทวนให้ลูกอีกครั้งเพื่อเตรียมสอบ
ปลายภาคเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ส่วนการใช้ตัวเพื่อเตรียมสอบแข่งขันเข้าห้องKing ปิง
ถือว่าเป็นผลพลอยได้มากกว่า

ก่อนสอบแข่งขันเข้าห้องKing 4-5 วัน ปิงก็จัดการทบทวน คณิตศาสตร์ในข้อธรรมดาทั่ว ๆ ไป สลับกับโจทย์ปัญหาที่ลูกเคย ดิคัด และโจทย์พลิกแพลง กระทั่งลูกแจ่มกระจ่างพอควรแล้ว ก็ ให้ลูกทบทวนวิชา ส.ป.ช. และปิงก็ได้คิดตั้งคำถามไว้บ้างเป็นช่วง ๆ เพื่อทดสอบประเมินผลหลังการอ่านของลูก (ซึ่งปิงต้องอ่าน ทบทวนมาล่วงหน้า)

25 มี.ค.38

วันสอบ **อัน**ก่อนข้างมีความพร้อม แต่ความไม่มั่นใจแต่เดิม ก็ยังมีอยู่มากเช่นกัน เพราะมีนักเรียนเก่ง ๆ สุดยอดจากแต่ละ ห้อง(8 ห้อง)มาร่วมเข้าสอบแข่งขันกันเยอะแยะกว่า 140 คน แต่ คัดไว้เพียง 40 คน **ลูกอัน**ก็รู้ตัวเองคืออยู่แล้วว่าอยู่ในระดับหาง ๆ แฉวเขา โอกาสแห่งความหวังยังริบหรืออยู่มาก

(อาการประจำตัวของอันอย่างหนึ่งที่มีมักจะเกิดก็คือ**มักเป็นไข้** **ตัวร้อนก่อนจะเข้าสอบเพราะตื่นเต้นเสมอ** ครั้งนี้ก็เช่นกัน)

ก่อนจะเข้าห้องสอบปล่อย**ไก่อ้วน**ลงสนามดี ปิงก็ได้กระซิบบ ให้งำลึงใจกับลูกซึ่งยังตัวยังร้อนรุ่ม ๆ ว่า

“ไม่ต้องเครียดนะลูก ทำให้เต็มความสามารถได้แค่นั้นพอ ก็ไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว” ดูแวตาลูกอัน ก็ออกอาการฝ่อ ๆ ไม่ เชื่อมั่นในตัวเองอยู่มาก

“ทำข้อสอบให้รอบคอบถี่ถ้วน ไม่ต้องรีบส่งนะลูก มีเวลาเหลือก็ควรจะทบทวนอีกหน่อย กันตกหล่นผิดพลาดนะ”

“สอบเสร็จแล้วก็พาเพื่อน ๆ เล่นในโรงเรียนเพื่อรอพ่อมารับนะลูก”

เนื่องจากว่าแม่ติดภาระกิจต้องไปดูเลอามา(ยาย)ที่ป่วยอยู่ที่กรุงเทพฯหลายวันแล้ว ส่วนพ่อก็กำลังติดภาระกิจดูแลการรับสมัครนักเรียนเพื่อเข้าเรียนในชั้น ม.1 และ ม.4 ของโรงเรียนอยู่พอดี ปิงก็จึงต้องคอยหาเวลาว่างแว็บมาดูเลอากเป็นครั้งคราวไป

11.00 น. ปิงก็แว็บมาเพื่อจะพาลูกไปหารับประทานอาหารเที่ยง จับดูตัวอันตอนนี้ก็เป็นปกติหายใจตัวร้อนแล้ว และลูกอื่นซึ่งกำลังเล่นสนุกอยู่กับเพื่อน ๆ กลับเอย่ขึ้นก่อน

“พ่อซื้อมาให้อันกับติมเลยได้มัยพ่อ อันจะอยู่เล่นกับเพื่อน ๆ ที่นี้แหละ”

“พวกเราจะอยู่รอดูผลสอบเลยคะ” ฝั้นร้องบอกแทรกขึ้นมา ฝั้นก็เป็นเพื่อนของลูกอื่น บ้านก็อยู่ในวิทยาลัยเทคนิคติครู้วอนุบาลนี้เอง ส่วนบ้านพักของปิงก็อยู่ในสุรวิทยาคารมีรั้วติดกับอนุบาลเช่นกันแต่คนละด้าน ฝั้น ฟ้า นนท์และมินมักมีผลการเรียนที่ดีเหนืออันมาโดยตลอด แต่ลำดับที่ก็ติด ๆ กันอยู่ โดยมีจิต^๓และติกที่ผลัดกันเป็นเบอร์ 1 และ 2 ของห้องมาโดยตลอด (เก่งส์หมัก ๆ ติดแพทย์ – เกสซ์ โนนเนาะ)

“โอเค ยังงั้นพวกหนู ๆ รอสักแป๊บเดียวนะจ๊ะ เดี่ยวลุงจะซื้อข้าวเที่ยงและขนมมาเพื่อทุกคนเลย” ก็มีอยู่ราวห้าหกคนได้

เมื่อไปซื้อข้าวห่อมาแล้ว ก็ส่งถุงห่อข้าวให้เด็ก ๆ แล้วก็ถามเด็ก ๆ ไปว่า

“เขาจะประกาศผลสอบกันกี่โมงจ๊ะ ?”

“อาจารย์บอกว่าบ่ายโมงค่ะ”

น้องฝั้นและน้องอันตอบพร้อมกันเสียงใส

คุณเลเรื่องอาหารการกินของคุณแล้วปิงก็รีบกลับไปทำหน้าที่ต่อ ที่ครัวโรงเรียนอยู่ติดกันนี้นะ ประมาณเกือบบ่ายสองโมง เมื่อเจ้าหน้าที่รับสมัครเข้าประจำหน้าที่ได้เรียบร้อย ปิงก็แว็บมาดูคุณปรากฏว่าเพื่อน ๆ หายหมดเห็นแต่ลูกสาวของตนนั่งเหงาอยู่เพียงสองคน

พอมอเตอร์ไซด์เล่นเข้าไปใกล้ ลูก ๆ ก็พากันวิ่งเข้ามาหาพ่อปิงแต่ไกล ยิ้มแย้มแจ่มใสชิงแย่งกันแจ้งผลการสอบว่า

“พ่อ อันสอบเข้าห้องคิงได้”

ปิงก็จอตลอด ก้มลงไปกอดลูก และหอมสองแก้มลูกอย่างชื่นใจเป็นที่สุด

“เห็นไหมล่ะ ถ้าเชื่อพ่อ ทำตามที่คุณบอกไว้รับรองไม่ผิดหวัง จริงมั๊ยลูก ?”

“จริงจ๊ะพ่อ เพื่อน ๆ อันไม่ได้เลยซักคนนะพ่อ”

อันหมายถึงเพื่อน ๆ ที่เล่นอยู่ด้วยกันเมื่อสักครู่นี้คือฝั้น และ
มึน ฟ้า และ นนท์ ทั้งสี่คนนี้ล้วนเคยสอบชนะอันมาโดยตลอด

“นั่นเห็นไหม พวกเขาเก่งกว่าเรา แต่เขาอาจจะฝึกฝนน้อยกว่าเรา เราก็มีโอกาสชนะเขาได้” ปิงก็หอมแก้มลูกอีกครั้งอย่างชื่นชม

“ขอพ่อไปดูประกาศผลสอบให้ชื่นใจแว๊บเดียวนะลูก”

ลูก ๆ ก็วิ่งนำหน้าพาปิงเดินตรงไปยังป้ายที่ติดประกาศผลสอบ อยู่ใกล้ ๆ ตรงนี้เอง มีผู้ปกครองเจ็ดแปดคนกำลังมุงดูผลสอบอยู่ ลูก ๆ วิ่งนำหน้าแหวกผู้คนเข้าไปชี้ให้เสร็จสรรพ

กลับถึงบ้านลูกอันเกิดฮึด

“พ่อแล้วเมื่อไหร่พ่อจะสอนภาษาอังกฤษให้อันเหมือนพี่ติมล่ะคะ?”

“โอเคลูก” ปิงชูนิ้วโป้งชมเชยและหอมแก้มชื่นใจ “เย็นนี้พบกันนะจ๊ะ” เพราะปิงก็ต้องรีบไปทำงานต่อ

“โอเคค่ะ”

นั่นคือเรื่องหนหลังแต่ครั้งอดีต ทำให้อันต้องย้ายไปอยู่ห้องใหม่กับเพื่อนกลุ่มใหม่ เมื่อจบมัธยมหก และจะต้องแยกย้ายกันไปตามวิถีชีวิต ก็เลยคิดถึงกันนัดพบปะสังสรรค์ก่อนจาก ปิงก็ยินดีและอนุญาต

นอกนั้นลูก ๆ ก็จะขลุกอยู่แต่ในบ้าน เมื่ออยู่หลาย ๆ วันเข้า ลูกก็เริ่มออกอาการเหงา-เบื่อ เป็นปิ้งก็คงเบื่อเอื่อมเช่นกันแหละ ลูกอื่นจึงได้ทวงสัญญาเมื่อสายัณห์

“พ่อ ไหนว่าจะซื้อเครื่อง V.C.D ละจ๊ะ?”

แล้วลูกอื่นยังเคยบอกไว้ว่า แผ่นวีซีดี ไม่จำเป็นต้องซื้อเลย เพราะ

“ที่บ้านไอ้ตึก(เพื่อนสนิท) มีเป็นลัง ๆ ยืมได้สบายมากเลย พ่อ”

“โอเคลูก เย็นนี้ไปเลือกด้วยกันเลยจ๊ะ”

เมื่อไปถึงร้านก็เดินดูทุก ๆ ยี่ห้อ พ่อจะเอาเข้าจริงลูกก็เลือก เอาแต่ยี่ห้อที่ราคา

ถูก ๆ เข้าไว้ โดยให้เหตุผลว่า

“ดูได้ระยะเดียว เดียวก็เบื่อหรือพ่อ อย่างเครื่องวีดีโอนั่น ิง”

ก็จริงของลูก เพราะเครื่องวีดีโอที่บ้าน ยังใหม่เอี่ยมแจ่มแจ๋ว อยู่เลย ขณะเปิดใช้เครื่อง ก็มักมีอุปสรรคบ่อย ม้วนเทปบกพร่อง บ้าง เครื่องฉายหัวอัดสกปรกง่าย ต้องถอดออกมาเช็ดถูบ่อย ลูกก็ จึงพาลเบื่อ ๆ กันไป

อีกทั้งสมัยนี้ V.D.O. มันก็ตกยุคแล้ว มีแผ่นวีซีดีเข้ามา แทนที่ มีวางขายเกลื่อนตลาด เบียดวีดีโอตกขอบไปเลย ราคา แผ่นวีซีดีก็ถูกกว่า เครื่องเล่นก็ราคาพิเศษ ๆ เท่านั้นเอง ปิง(คาด

เดา)รู้สึกว่ภาพก็จะคมชัดกว่าวิดีโอ ปัญหาต่าง ๆ ก็คงจะไม่มี จุกจิกกวนใจเหมือนวิดีโอ “เสียเงินดีกว่าเสียลูก” ปิงกับเมียสรุปกันแบบนี้

ควรจะทำบ้านให้เป็นสวรรค์ ลูก ๆ ก็อยู่แต่ในบ้านมาโดยตลอด ไม่มีนิสัยชอบออกนอกบ้านอยู่แล้ว เราจะไปทำให้บ้านเป็นที่รู้สึกน่าเบื่อสำหรับลูกก็จะดูไม่ถูกต้องนัก อีกทั้งฐานะทางการเงินก็ไม่ถึงกับเดือดร้อน เพื่อลูก ๆ พ่อแม่ก็ต้องตัดใจ

แต่ถ้าต้องถึงกับผ่อนส่งอันนี้(โดยส่วนตัว) ปิงเห็นว่าไม่ควรกระทำอย่างยิ่ง เตียแม่ย่านักย้ำหนาในเรื่อง **การประหยัด มัธยัสถ์ และการไม่ก่อหนี้**

‘การซื้อวิธีดีครั้งนี้คงจะไม่ถึงกับ “เห็นช้างขี้ ขี้ตามช้าง” อย่างคำพังเพยเขาว่าไว้หรอกนะ’

หมูสนามจริง **สิงห์สนามซ้อม**

“จุฬานะหรือ อันไม่อยากจะหวังมากนักหรอก
 เดียวจะ ‘หงายเจ็บ’ อย่างที่แม่เคยว่า”

19 มี.ค. 46

อีกสัปดาห์วันก็จะถึงวันประกาศผลสอบ(คะแนน)เอ็นท์ครั้งที่สองแล้ว ระหว่างนี้ปึงถือว่าเป็นการซื้อความสุขสบายคลายเครียดให้ลูก ๆ มากกว่า ปึงคาดว่า

ถ้าเตี้ย-แม่ยังอยู่(ถึงแก่กรรมนานแล้ว) ท่านคงตำหนิเอาแน่ ๆ เลยว่า

“ฟุ่มเฟือย สุรุ่ยสุร่าย ตามใจลูก ๆ ไม่เข้าเรื่อง”

สมัยเตี้ย-แม่ ลูกหลายคน รายได้น้อย ก็จำเป็นต้องใช้สอยประหยัด ปัจจุบันมันคนละยุคสมัย คนละสถานการณ์
 ปึงจัยพื้นฐานมันก็คนละอย่างนะครับเตี้ยแม่...ปึงคิด

วันประกาศผลเอ็นท์2. ยิ่งใกล้เข้ามา อาการ ‘เครียด’ ของลูกต๊วย(อัน)ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ วิตกกังวลเรื่องคะแนนจะup(ทำเพิ่มมากขึ้น)ไม่ได้ กลัวว่าพ่อแม่จะต้องมาร่วมผิดหวังเสียใจไปด้วย

อันยิ่งเครียดก็ยิ่งเป็นเหตุให้หงุดหงิด อารมณ์เสื่อง่าย เริ่มขัดแย้งกับพี่ติ่มบ่อยครั้งขึ้นในเหตุที่ไม่เหมาะสม แม้พ่อแม่จะเตือนชี้แจง สอนอะไรไปก็เริ่มดูจะเป็นปัญหายากขึ้นเรื่อย ๆ

ปิงต้องหาทางช่วยคลายเครียดด้วยการพามาออกกำลังกาย ทำยoyoด้วยการตีเบตมินตัน พาขี่รถเที่ยวไกลขึ้นเพื่อให้พ้นความซ้ำซากจำเจ แต่เพิ่มความน่าสนใจดูชมในทัศนียภาพแวดล้อม

31 มี.ค. 46

เป็นวันสุดท้ายก่อนผลเอ็นท้อจะออก อันก็ยิ่งเครียดยิ่งกังวลเพิ่มขึ้น พ่อแม่จึงพาออกไปขี่รถเที่ยวอ้อมไปยังไกลกว่าทุก ๆ ครั้ง ตั้งระยะทางไว้ได้ถึง 57 ก.ม. ซึ่งปกติก็จะอยู่ที่ประมาณ 30 ก.ม. เท่านั้น

โดยครั้งนี้ปิงได้ขับพาไปตามเส้นทางเลียบคลองชลประทาน ผ่านขอบข้างบ้านแกใหญ่ ดิ่งทะลุไปถึงเส้นทางสุรินทร์- เมืองลิง วกกลับมาทางสุรินทร์ และเลี้ยวขวาเลาะเลียบริมคลองชลฯ อีกครั้ง ไปต่ออีกหลายกิโลมาก

จากลับเจอหมู่บ้านใหม่(สำโรงโคกเพชร)ที่ไม่เคยไปมาก่อน ก็ร่อนเข้าไปแวะวนชมเกือบทั่ว กระทั่งเกือบมืดค่ำ ก็ต้องรีบขับออกมา เดี่ยวจะหาทางออกไม่ถูก

ตลอดระยะทางที่รถวิ่งผ่าน ก็มองเห็นแต่ต้น ‘**จามจุรี**’ สะดุดตาอยู่ทั่ว ๆ ไป เหมือนกับว่าต้น จามจุรีพา...เอ๊ย จามจุรี

มันวิ่งมาชนลูกกะตาได้มากกว่าต้นไม้อย่างอื่น กระทั่งปิงอะใจจึง
แก่งหยอกล้อกับอัน ด้วยการรำพึงค่อย ๆ ขึ้นมาว่า

“สงสัยจะไม่พินต้น**จามจุรี**วะ”

“เออ แม่ก็ว่าอย่างนั้นแหละไปทางไหนก็เห็นแต่ต้น**จามจุรี**”

“จามจุรีอะไรล่ะพ่อ ?”

ลูกติมพาซื้ออย่างคาดไม่ถึง แต่อันดูจะอะใจแล้ว

พ่อปิงก็เลยเปรย ๆ ว่า

“จามจุรีศรีจุฬาฯยังงี้เล่า” ลูกติมจึงถึงบางอ้อ แต่น้องอัน
กลับพูดขึ้น ๆ ว่า

“อันว่าแล้ว พ่อแม่ต้องหมายถึงเรื่องนี้”

ลูกอันดูมีอารมณ์ดีขึ้นมาตั้งครู่ใหญ่ ๆ แล้ว

“เพราะอันก็มองเห็นแบบพ่อเหมือนกันนะ เริ่มมองตั้งแต่
แรก ๆ แล้วด้วย แต่อันไม่อยากจะหวังมากหรอก เดี่ยวจะ ‘**หงาย**
เจิบ’ อย่างแม่ว่า” อันออกตัว

“คิดให้มันสนุก ๆ เล่นไปยั้งนั้นแหละลูก จะได้คลายเครียด
มั่งนา” พ่อเปรย

“คิดเล่น ๆ นะพ่อได้ แต่ถ้าถูกข้อหาว่าเป็น ‘**หมุ่สนามจริง**
สิงห์สนามซ้อม’ อันนี้ไม่ค่อยจะสนุกเลยนะพ่อ”

อันก็พูดหัวเราะขำ ๆ กับตัวเอง พาให้ทุกคนหัวเราะร่วมขำ
ไปด้วย เป็นคำที่แม่มักพูดไว้กับน้องอันอยู่บ่อยครั้ง ในทำนอง
‘**ทำดี ที่ไหน**’

ขณะกำลังพูดก็ยังมองเห็นต้นจามจุรีตามสองข้างทางอีกนับไม่ถ้วน บางต้นก็แผ่ร่มเงากว้างใหญ่ บางต้นก็รุ่มกระพริบสดชื่น เปล่งปลั่งใบเป็นมันวาว พิจารณาดูละเอียดขึ้น ก็เห็นความแตกต่างเพิ่มมากขึ้น

“พ่อทำไมดอกมันสีไม่เหมือนกันล่ะ?” ดิมดูจะเป็นคนช่างสังเกต

“เป็นยังไงหรือลูก?” ปิงมัวแต่ขับรถ ก็เลยไม่ได้สังเกตลึก

“บางต้นก็มีดอกสีชมพูสด ชมพูอ่อนก็มี เมื่อครูนี้อีกสีส้มนะพ่อ”

“เออ พ่อก็ไม่เคยสังเกตแฮะ ต่อไปจะลองจ้องให้ชัด ๆ ดูนะ”

กว่าจะกลับถึงบ้านก็เกือบหนึ่งทุ่ม ก็ช่วยกันทำกับข้าว กินแล้วก็ล้างจาน อาบน้ำ และดูภาพยนตร์จากวีซีดี พ่อเริ่มง่วงก็พากันทยอยเข้าที่นอน โดยหาว่าไม่ว่าผลการสอบเอ็นท์ครั้งที่สอง เขาเริ่มเปิดเน็ตดูกันประมาณ สี่-ห้าทุ่มคืนนี้เอง (31 มี.ค. 46)

“เสน่ห์ของการเป็นครูก็อยู่ที่ตรงนี้นี่แหละ”

รุ่งขึ้น 1 เม.ย. 46

ปิงต้องไปทำหน้าที่เป็นกรรมการจับฉลากเพื่อคัดเลือกเด็กที่สมัครจะเข้าเรียนในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ซึ่งตั้งโต๊ะรอรับการมารายงานตัวอยู่ที่หน้าหอประชุม

เมื่อไปถึงโรงเรียนก็มีเพื่อนครูบางท่านที่รู้ผลเอ็นท์ครั้งที่ 2 แล้วเดินรี่เข้ามาสนทนาด้วย คนแรกก็คือ**ครูอุ๋**เพื่อนรักของ**ครูปิง**

“เฮ้ยปิง ลูกกู(ปุย)เพิ่มขึ้น 1 คะแนน” จากเดิมได้ 400 / 700 สายวิทย์ 7 วิชา

ครูอุ๋พูดยิ้ม ๆ ยกนิ้วชี้ขึ้นหนึ่งนิ้วประกอบ แล้วครูอุ๋ก็ถามปิงต่อ “แล้วลูกมึงเป็นยังไงบ้างวะ?”

“อ้าว ! คะแนนออกแล้วเรอะ ออกตั้งแต่เมื่อไหร่วะ?” ปิง
เป็นง

พอได้ความชัดเจน ปิงก็เริ่มต้นหันหน้าไปหาด้วยความ
อยากรู้คะแนนสอบของตัวเองบ้าง แต่ก็ต้องสู้สะกดใจ
ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป พอมีจังหวะปิงก็แอบโทรฯกลับบ้านพักทันที

“อ๊น คะแนนเ็นท์ออกแล้วนะลูก”

“ออกตั้งแต่เมื่อไหร่พ่อ?”

“ออกตั้งแต่เมื่อคืน อ๊นลองโทรฯไปถามไอ้ตึกคูสิลูก โอเค
นะ” รีบพูดรีบจบเพราะมีหน้าที่รออยู่

ตึกก็เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของอ๊น เรียนอยู่ห้องเดียวกันมา
ตลอดตั้งแต่แรกเข้าชั้นอนุบาล 1. จนกระทั่งจบ ม.6 เลขที่เดียว ที่
บ้านตึกเขามีอินเทอร์เน็ตและรับปากไว้แล้วว่า จะดูผลสอบเพื่อให้
กัน (ส่วนบ้านปิงยังไม่มี เข้าใจว่า**ยังคงอาจจะเหนียว**หนีบอยู่)

เมื่อปิงโทรฯแจ้งข่าวเสร็จ ก็รีบกลับมานั่งทำหน้าที่ต่อ แต่
ใจก็จดจ่อไปที่ลูก จะ **‘หงายเงิบ’** อย่างที่แม่เคยพูดไว้หรือเปล่า
หนอ.....? ทำงานไปก็ฟุ้งซ่านไป ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย

สักครู่ โทรฯมือถือในกระเป๋าปิงก็ดังขึ้น มีเสียงแว่ว ๆ ของ
ลูกสาวผู้ยเข้ามาว่า

“พ่อ ทำใจดี ๆ นะ ค่อย ๆ ฟัง อ๊นจะบอกผลสอบแต่ละวิชา
ให้ฟัง”

แค่ประโยคแรกปิงก็ใจหายว๊าบ!

‘แต่ชும்เสียงอ๊นมันทำไมดูสดใสปิ้งนักวะ?’ ปิงงง

ด้วยเหตุเพราะสมองของปิงที่ค่อนข้างจะเริ่มเสื่อม ภูเก็ตไซ
เมอร์รับประทานไปมากแล้วจึงจำอะไรที่ลูกพูดไม่ค่อยได้ จำได้
ชัดเจนอยู่วิชาเดียวคือ**คณิตศาสตร์ 1** ได้ 52 (ของเดิม 28) ปิงถึงกับ
ตะลึงไม่เชื่อหูตัวเอง ต้องถามกลับไปว่า

“คณิต 1 ได้ 52 ไซไหมลูก ?”

“จ๊ะพ่อ 52 จ๊ะ”

“ไซโย!” หัวอกหัวใจเต้นโครมครามไม่เป็นลำดับหน้าตัง
เปรี้ยะเพราะเลือดคิด

แล้วปิงก็ขอยุติการสนทนาไว้เพียงเท่านั้น

“อั้น พ่อขอแสดงความยินดีอย่างยิ่งเลยนะลูก พ่อกำลัง
ปฏิบัติหน้าที่ลูกละหูกอยู่ แล้วค่อยไปคุยกันต่อที่บ้านนะจ๊ะ”

ด้วยความที่ยังคุมสติไว้ไม่อยู่ ปิงจึงรู้สึก งง ๆ เช่อ ๆ เบลอ ๆ
อยู่อีกชั่วครู่ ปานนี้ที่บ้านคงได้เฮกันมันหยดไปแล้ว ลูก ๆ คงช่วย
กันตรวจสอบหา**‘คณะและมหาวิทยาลัย’** ที่น่าจะเลือกเรียนแน่เลย

ประมาณ 11.00 น.งานจับฉลากก็เสร็จสิ้นลง ปิงก็รีบปั่น
จักรยานกลับบ้านอย่างคึกคักถึงโสดทันที(ทั้งที่เมื่อคืนก็กังวลใจ
จนนอนไม่ค่อยหลับ) เพื่อไปถามรายละเอียดให้ทราบชัดเจน

สรุปได้ความว่าฉันทำคะแนนได้เพิ่มขึ้นถึง 3 วิชา ตามเป้า คือ

วิทย์กาย เดิมได้ 69 เพิ่มขึ้น 76

คณิต 1 เดิมได้ 28 เพิ่มขึ้น 52 (ผลงานสุดเจ๋ง)

คณิต 2 เดิมได้ 59 เพิ่มขึ้น 68

ปิงก็เลยยกย่อง ชื่นชม ให้กำลังใจลูกด้วยการกอดและหอม
แก้มอย่างชื่นใจสุด ๆ

“คะแนนที่เขาบอกรู้ได้แน่ละลูก?”

ปิงซักเช็คขยาด เพราะเคยหงายเงี่ยงมาแล้วเมื่อครั้งประกาศ
ผลสอบโควต้า ม.ธรรมศาสตร์ ‘น้องโมเม’ มันทำพิชเอาซะแข็งมะ
ก็ต้องไปเลย

แต่ลูกฉันกลับว่า

“ก็คงชั่วร้ายแหละพ่อเพราะเพื่อนคูให้ตั้งสองคนบอกมา
ตรงกันเลยกะะ”

และเพื่อนทั้งสองก็เป็นเพื่อนสนิทกันมากด้วย เชื่อถือได้

“เที่ยงนี้ไปเปิด Net ดูของจริงกันเลยดีมั๊ยลูก?” อยากให้เห็น
จะ ๆ กับตานะ

“โอเคพ่อ”

เมื่อลูกไปเปิดดู Net ที่ร้านอูบลเซนเตอร์ก็กลับเปิดเข้าไม่ได้

“คงมีคนจะเข้า Net เยอะแน่ Net เลยเจ๊งนะพ่อ”

“ตอนคำค่อยมาเปิดดูอีกทีมัยละ?” ก็ลองถามความสมัครใจ

ลูกดู

“ไม่เป็นไรหรอกพ่อ เดี่ยวจดหมายจากทะเบียนฯก็มาถึงแล้ว”

ช่วงบ่าย ๆ ปิงก็เห็นบุรุษไปรษณีย์เป็นลูกศิษย์(เก่า)เอาพัสดุมาส่งข้างบ้าน จึงได้ไปทักถามถึงเรื่องนี้(การส่งผลEntrance ทางไปรษณีย์) ลูกศิษย์แจ้งว่า

“วันนี้นำออกส่งหมดแล้วครับ เหลือพรงนี้อีกหนึ่งวันก็คงจะหมดเลย”

ปิงเกรงใจกลัวจะรบกวนเวลาทำงานลูกศิษย์เขาก็เลยตอบไปว่า

“ไม่เป็นไรครับ พรงนี้ก็พรงนี้”

“ถ้าผมเจอจดหมายของลูกอาจารย์ผมจะเอามาส่งให้ก่อนเลยครับ”

“โ๊ะะไม่ต้อง ขอบคุณมาก ๆ เอาตามระบบนี้แหละ ครูเกรงใจนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดีและเต็มใจเองครับอาจารย์”

ปิงรู้สึกเป็นปลื้มกับการแสดงน้ำใจของลูกศิษย์ครั้งนี้ยิ่งเสน่ห์ของการเป็นครูบาอาจารย์มันก็เป็นอย่างนี้นี่เอง.....

28 เม.ย. 46

เช้าวันนี้ ปิงตั้งใจจะเอารถเก๋งไปซ่อมแอร์ แต่ก็แอบแว็บไป
ดูจดหมายที่ไปรษณีย์ก่อน พอเดินขึ้นไปในห้องแยกจดหมาย ลูก
ศิษย์คนเมื่อวานมองมาเห็นทันที ก็ยกมือสวัสดี พร้อมทักว่า

“อาจารย์ร่อแป๊บเดียวผมกำลังค้นหาให้ครับ”

ลูกศิษย์อีกหลายคนก็ทยอยเข้ามาสวัสดีทักทายครุตามกันไป
ก็อบอุ่นใจดี ไปธุระที่ไหนก็มักได้รับไมตรีจิตจากจากบรรดาลูก
ศิษย์เป็นพิเศษเสมอ ๆ ไม่ว่าจะเป็นซ่อมรถ ซ่อมสุขภาพ
(โรงพยาบาล) ไปสถานีตำรวจ สถานีรถไฟ ไปเรือนจำเป็นต้น

‘เสน่ห์ของการเป็นครูก้อยู่ที่ตรงนี้นี่แหละ’

แป๊บเดียวจริง ๆ ลูกศิษย์ก็นำมายื่นให้ พร้อมชมเชยให้
กำลังใจปิงอีกว่า

“อาจารย์สนใจใกล้ชิดลูกดีจังเลยครับ”

เพราะผ่านบ้านครูปิงบ่อย ๆ คงสังเกตเห็นกระมัง

ได้รับจดหมายปิงปิงก็แอบเปิดสำรวจความจริงปั๊บทันทีด้วย
ใจอันไหวหวั่น ปิงปรากฏว่าคะแนนที่เพื่อนได้บอกมานั้นก็เป็น
จริงตามนั้นทั้งหมด ปิงจึงวกกลับมาบ้านส่งจ.ม.ให้ลูกเพื่อให้เขา
ได้สบายใจก่อน แล้วจึงค่อยขับรถไปซ่อมแอร์ต่อ เมื่อถึงประตูลูก
รวหน้าบ้าน

“อ้อ ๆ ออกมารับจดหมายลูก”

ปิงแสร้งทำที่ท่าเหมือนจะหลอก ๆ อยู่นอกรั้วประตูบ้าน
อันออกมาขึ้นโผล่หน้าตรงประตูมุ้งลวด เกิดความไม่แน่ใจ คิดว่า
พ่อคงแกล้งอำมากกว่าจึงตอบยิ้ม ๆ มาว่า

“ไม่ออก ไม่เชื่อ” แบบล้อกันเล่น

“ไม่ออกก็อย่าออก ไม่ออกแน่นะ?”

แล้วปิงก็ทำที่ล้วงกระเป๋าหยิบเอาซอง จ.ม.ออกมาโชว์อย่าง
ช้า ๆ พอถูกอันเห็นซองจดหมายก็พรวดพราดออกมาทันที เพราะ
จำซองได้ รีบเปิดออกดูทันทีเช่นกัน แล้วก็ยิ้มดีใจพนมมือไหว้
ขอบคุณพ่อ

“ขอบคุณมากค่ะพ่อ”

ประกาศผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 2

ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ

วิชา	คะแนนEnt 2	x	คะแนนEnt 1	x
01 ภาษาไทย	61.00	39.86	66.00	42.61
02 สังคมฯ	65.00	38.80	70.00	39.21
03 อังกฤษ	62.00	38.12	74.00	32.64
04 คณิต 1.	52.00	26.20	28.00	24.91
08 วิทยาศาสตร์	76.25	40.38	68.75	38.09
09 คณิต 2.	68.00	25.67	59.00	24.37

“จิตสงบเป็นบุญ จิตวุ่นเป็นบาป”

จากนั้นก็ถึงขั้นตอนการนำคะแนนที่ได้มาประกอบในการหาข้อมูลเพื่อเตรียมพร้อมให้กระจ่างต่อการที่จะตัดสินใจเลือก **คณะ** และ เลือก **มหาวิทยาลัย**

ภยิตจีนที่ว่า ‘รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง’ ยังทรงคุณค่าเสมอ หากข้อมูลข่าวสารไม่พอ หรือต้องเลือกคณะโดยไม่คิดจะอิงข้อมูล มีแต่ข้อมูล ไม่อิงหลักการ ยึดแต่หลักกู โอกาสพลาดพลั้งมันก็สูง

แค่การพนันบอลในทุกวันนี้ก็ยังได้ เขายังต้องจัดแหล่งข้อมูลไว้ให้เพียบทั้งในโทรทัศน์และนิตยสารต่าง ๆ จีนเล่นพนันแบบมั่ว ๆ ก็เหลือแต่ตัวสิครับ อย่างกลอนสอนใจของ “หลวงพ่อชิง” ท่านได้บอกไว้ว่า

“ขาดสติ ก็ เสียตางค์”

ข้อมูลดีทวิทรัพย์รับสุด ๆ

อย่าหวังชุดโชคชัยไฟลุ่มเสี่ยง

ข้อมูลดีทวิโชคไม่โยกเอียง

สติหมดตางค์เกลี้ยงเสี่ยงทำไม

(ท่านผู้ใดเห็นประโยชน์ก็นำไปใช้ได้เลยครับ กระผมไม่สงวนลิขสิทธิ์)

ส่วนการแก้เหงาแก้เซ็งด้วยการดู VCD นั้น เพียงระยะเดียวก็เริ่มเบื่อ เพราะรูปแบบการเดินเรื่อง เนื้อเรื่องก็สไตล์เก่า ๆ แผ่นดิสก็มีการติด ๆ ขัด ๆ เหมือน VDO จึงทำให้ครอบครัวยิ่งทุกคนฟิดคาคและเสียความรู้สึกมาก

09.00 น. ปิงได้พาไก่ฮ้วนออกไปพบญาติ(คุณนพ)เพื่อปรึกษาเรื่องการเลือกคณะ ว่าคณะบัญชี กับคณะการบริหารการ จัดการ มันคืออะไร แตกต่างกันอย่างไรรู้จักจะได้รู้ว่าตัวเองชอบและเหมาะสมกับคณะใด(ที่พอจะเลือกได้)ได้ชัดเจนมากขึ้น

คุณนพนั้นมีดีกรีจบ ‘บัญชีจากจุฬาฯ ระดับเกียรตินิยม’ เลยทีเดียว จึงสร้างความเชื่อถือต่อลูกอันอย่างเต็มเปี่ยม ท่านได้ให้ความอนุเคราะห์เรื่องข้อมูลอย่างเต็มร้อยและเต็มใจจริง ๆ อันนี้ปิงรู้สึกเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

จากการอธิบายบอกกล่าวทุกแง่มุม เมื่อออกมาหน้าสำนักงานเขา อันก็พูดว่า

“พ่ออัน^๑get แล้ว” ก็ทำนองกระจางชัดแล้วนั่นแหละ ภาษาวัยรุ่นเขานะ

ผู้แต่งไม่ได้คิดจะแอ็คโซว์ภาษา แต่ตามเนื้อหาอันเขาก็ว่ามาอย่างนี้จริง ๆ หมายความว่าเขาเข้าใจรู้แล้วว่าเลือกอะไรและ

อย่างไร ปิงก็พลอยโล่งใจที่ถูกมองเห็นเส้นทาง ส่วนจะใช่จริงหรือไม่ก็ต้องฝากไว้กับอนาคต เพราะ

สิ่งที่เราเห็นอาจไม่เป็นอย่างที่เรารู้ สิ่งที่เรารู้อาจไม่เลิศจนอย่างที่เราคิด ก็ได้

28 เมษายน 2546

“พ่อ จะไปส่งหนังสือการแจ้งสิทธิเมื่อไหร่ดีล่ะพ่อ?”

อันหมายถึงการสิทธิที่ติดโควต้า คณะบริหารการจัดการ ม.เชียงใหม่

“ลูกพร้อมเมื่อไหร่ล่ะ?”

“วันนี้เลยมัยพ่อ เอกสารทุกอย่างอันเตรียมพร้อมแล้ว”

“โอเคเลยลูก เตรียมพร้อม” (ออกเดินทาง)

ทั้งพ่อลูกก็เปลี่ยนชุดเพื่อพร้อมออกไปทำธุระนอกบ้าน

“จะส่งแบบ EMS หรือลงทะเบียนธรรมดา ครับ” เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ถาม

“ลงทะเบียนธรรมดาก็ได้มั้ง แต่ส่งเป็นสองฉบับ” ปิงตอบ ด้วยปิงคิดว่าส่งทาง EMS มันแพงกว่า มันถึงก็จริง แต่หากเกิดพลาดตกหล่นสูญหายก็ชวยเลยสิ ปิงก็ไม่ได้ต้องการความรวดเร็วพิเศษแต่อย่างใด เพราะก็มาส่งก่อนเวลาที่เขากำหนดไว้อยู่แล้ว (ให้ส่งก่อน 6 เม.ย. 46)

แต่ถ้าส่งแบบลงทะเบียนธรรมดา โดยส่งเป็นสองฉบับเพื่อ
กันพลาดตกหล่นสูญหายก็น่าจะดีกว่าและถึงช้าร้อยเปอเซนต์ไม่
มีพลาดเช่นกัน ปึงคิด

ที่ไหนได้ เจื่อนใจนี้ทำเอาครอบครัวยิงต้องเกลือกกลิ้งใน
นรกหมกไหม้ทุกชั่วร้อนใจจนกินไม่ได้นอนไม่หลับเครียดสุด ๆ
เป็นเวลานานอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนจนประสาทเกือบจะ
รับประทานเอาเลยเชียวละ

ก็ลองติดตามตอนต่อ ๆ ไปดูเอาเถอะท่าน.....อ้อฮือ
เครียดสุด ๆ แบบอย่าบอกใครเชียว!

5 เมษายน 2546

ปึงตัดสินใจควักเงินซื้อคอมพิวเตอร์เข้าบ้าน ราคา 17,000.-
บาท มีHardwear Printer ลำโพง Keybord ยกเว้นจอภาพที่เพิ่ง
ซื้อมา (เนื่องจากเครื่องเดิมที่เสียซึ่งเป็นพี่ชายของปึงได้กรุณา
มอบให้มานั้นหมดอายุการใช้งานแล้ว)

เครื่องใหม่มีwinamp(เพลง) และคาราโอเกะ เสียงก็ทุ้ม
นุ่มนวลเสนาะหู แถมมีเกมส์ต่าง ๆ ให้เล่นได้อีก ทำให้ลูก ๆ
สนุกสนานเพลิดเพลินได้มากเกินคาด แม้ดูจะเป็นเรื่องล้าสมัยไป
บ้างแล้ว แต่ปึงก็เพิ่งมีและลูกก็เพิ่งได้เล่น ลูก ๆ จึงสนุกอยู่กับมัน
ได้ทั้งวันทั้งคืนจริง ๆ แถมยังบ่นตัดพ้อออกมาอีกว่า

“พ่อนะ น่าจะซื้อมาตั้งนานแล้ว”

7 เมษายน 2546

ลูกอันเข้ามาแจ้งนัดหมายกับพ่อในช่วงเที่ยง ๆ

“พ่อวันนี้เรามีนัดกันนะจ๊ะ” อันพูดยิ้ม ๆ

“นัดเรื่องอะไรกันล่ะลูก ?”

ลูกคนนี้นั้นชั้นเชิงลูกเล่นพราว หากเพลอรีบไปแสดง
อาการรับรู้ปึงเกรงว่าอาจตกเป็นเหยื่อได้ง่าย ๆ

“เลือกคณะมหาลัยไง”

“โอเคเลยลูก เมื่อไหร่ล่ะ?”

“บ่ายนี้เลยพ่อ”

เมื่อรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จ ลูกอันก็จัดใบสมัครและ
หนังสือระเบียบการคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยออกมาทาง
กับพื้นห้อง เพราะกว้างขวางดี ส่วนปึงก็คว้าเอาเอกสารที่สรุป
ข้อมูลคะแนนต่ำสุดในแต่ละคณะ ที่ได้ทำไว้ละเอียดดีแล้วออกมา
ประกอบการคิด เพราะได้วิเคราะห์ตัวเลขในแต่ละคณะ หลาย
พ.ศ. ไว้อย่างละเอียดรอบคอบแล้วดังนี้

ตารางคะแนนต่ำสุด

คณะ- สถาบัน	วิชาที่ ใช้สอบ	คะแนน เราที่ได้ - %	ต่ำสุด ปี 45	ต่ำสุด ปี 44	ต่ำสุด ปี 43	คะแนน ดิบเรา	คะแนน ดิบ ต่ำสุด	คะแนน ที่เกิน อยู่
1.บัญชีจุฬา	01-04, 08	393.33 70.80	355.5 57.57	376.61 67.79	336.67 60.60	338 67.60	320 64.00	18(37) 3.60
2.บัญชี ม.ธ	01-04	306.57 68.98	289.15 65.06	285.- 64.17	-	262 65.50	245 61.25	+ 17 4.25
3.บริหาร จุฬาฯ	01-04, 08	393.33 70.80	354.84 63.87	364 65.44	338 60.77	338 67.60	302.75 60.55	+ 35 7 %
4.บริหาร ม.เกษตร	01-04, 08	393.33 70.80	328.- 59.07	338 60.90		338.- 67.60	273.75 54.75	+ 64 13 %
5.บริหาร ม.ช.	01-04, 08, 09	409.28 73.67	326.39 58.75			354.- 70.80	276.- 55.20	+ 78 15 %
6.บริหาร ม.ธ.	01-04	306.57 68.98	281.50 63.34		-	262.- 65.50	238 59.38	+ 24 6 %

“พ่อจะให้ฉันเลือกคณะอะไรบ้างล่ะ?”

คงเพราะเห็นพ่อจะมักเขม้นในการหาข้อมูลวางแผนมา
หลายคืนแล้ว น่าจะมีบทสรุปได้มากกว่าตนเอง ปิงก็จึงแก้ง
โดยย้อนอดีตหยอกลูกว่า

“เรื่องของฉัน ฉันว่าจะขอคิดเองไม่ใช่หรือ?”

“ก็คงคิดเหมือน ๆ กับพ่อนะแหละ พ่อนะ.....” ลูกอัน
แสรังงอน

“ไม่เอาหรือก เดี่ยวจะมาหาว่าพ่อชี้้นำให้เลือก ผิดหวังมี
ปัญหาอะไรก็จะมาใส่พ่ออีก พ่อเจ็ดแล้ว” ปิงก็เล่นเชิงบ้างเพื่อ
สร้างบรรยากาศ

“พ่อนะ ไม่ต้องเลย พ่อก็รู้อยู่แล้วว่าอันจะเลือกอะไร”

“เออ รู้ก็ส่วนรู้ เนะก็ส่วนเนะ แต่สุดท้ายการเลือกคณะ
ต้องแล้วแต่อันนะลูก”

**จากนั้นสองพ่อลูกผูกพันก็ร่วมกันปรึกษาหารือโดยดูจาก
ตารางที่ปิงได้ทำสรุปไว้แล้วนั่นเอง กระทั่งได้ข้อสรุปในการเลือก
คณะตามลำดับดังนี้.-**

1. บัญชีจุฬาฯ
2. บัญชีธรรมศาสตร์
3. การบริหารฯ จุฬาฯ
4. คณะบริหารการจัดการ ม.เชียงใหม่ (กันพลาด และอันก็
ชอบบรรยากาศที่นี่มากด้วย)

8 เมษายน 2546

“พ่อ ๆ พรงนี้เข้าไปส่งอันถึงโรงเรียนก่อนหกโมงครึ่งนะพ่อ”
เพราะอันจะเดินทางไปเลือกคณะเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยที่

ม.สุรนารี จ.นครราชสีมา กับรถบัสที่ทางโรงเรียนสรีนทรจัดไว้ให้
พร้อมกับเพื่อน ๆ

“โอเคลูก แต่ต้องกินอาหารก่อนไปนะจ๊ะ”

ก็เป็นหน้าที่ของแม่อีกเช่นเคยที่จะต้องตื่นแต่เช้าตรู่ตีห้าเพื่อ
มาเตรียมความพร้อมด้านอาหารให้ลูก(เรียกว่าช่วยกันคนละทาง
ตามที่ถนัด)

การสมัครสอบเอ็นท์และการเลือกคณะก็เหมือนกันอยู่อย่าง
คือ ต้องเตรียมเอกสารที่เกี่ยวข้องไปด้วย มีเด็กนักเรียนจำนวนไม่
น้อยที่บกพร่องในเรื่องอย่างนี้ ปิงได้เป็นกรรมการรับสมัครเรื่องนี้
มาหลายปีแล้วย่อมรู้เห็นปัญหาได้ชัดเจนดี

แม้ว่าจะเห็นลูกจัดเตรียมเอกสารมาวันสองวันแล้ว เขาเป็น
คนรู้หน้าที่ และรอบคอบพอควรอยู่แล้ว แต่ปิงก็ต้องให้สติเพิ่มไปว่า

“อ้อ เอกสารที่จำเป็นต้องนำไป เตรียมให้ครบ ตรวจสอบ
ให้ถ้วนถี่นะลูก”

“เรียบร้อยจะพ่อ พ่อมาตรวจดูอีกทีก็ได้ กันพลาดนะพ่อ”

ปิงก็เลยต้องมาตรวจสอบให้ละเอียดชัดเจนอีกที เพราะหาก
พลาดพลั้งไปมันจะยุ่งเปล่า ๆ

เมื่ออันรับประทานข้าวเช้าเสร็จ ปิงก็ขับมอเตอร์ไซค์พาไป
ส่งที่โรงเรียนตามเวลานัดหมาย เมื่อลูกลงจากรถ ลูกก็เข้ามาไหว้
ลา ปิงก็อุบหัวลูกและอวยชัยให้พร

“ขอให้โชคดีและสมหวังนะลูก”

“เย็น ๆ เจอกันพ่อ” ลูกบ้ายบาย พร้อมกับเดินจากไป

15.30 น. อันก็กลับมาจากการเลือกคณะด้วยความเรียบร้อย ไร้ปัญหา แต่ปัญหาที่พบบกลับเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเกิด แล้วถึงตอนนั้นจะเล่าให้ฟังนะครับ

ระยะแรก ๆ หลังการเลือกคณะ อันคุณจะมีความหวังสดชื่นดี อยู่หรอก แต่ยิ่งวันเวลาผ่านไป ความมั่นใจกลับยิ่งลดลง ๆ เกิดอาการ **‘วิตกกังวล’** เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

สรุปไปชัดเจนดีแล้ว ก็กลับเป็นเหมือนไม่ชัวร์ กลัวพลาด จิตเริ่มปริวิตก ลับสน ว้าวุ่น

ปิงผู้พ่อก็ต้องอธิบายเพิ่มเติมให้ฟังถึงเรื่อง **‘วิตกกังวล’** คืออะไร มีธรรมชาติอย่างไร มีผลต่อตนอย่างไร ป้องกันแก้ไขได้ ด้วยการเจริญสติภาวนา ต้องใช้สติกำกับและรู้เท่าทันมัน

“จิตสงบเป็นบุญ จิตวุ่นเป็นบาปนะลูก อย่าปล่อยให้เจ้าความคิดฝ่ายต่ำเข้ามาอำยิพิทาเรา เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครทำร้ายเรา ได้เท่ากับเราทำร้ายเราเอง จริงมั๊ยลูก?”

“จริงจ๊ะพ่อ อันคิดมากเกินไปมันเลยเป็นแบบนี้”

“ปล่อยวางเสียบ้างนะลูก ใจจะได้เบาสบาย ถึงตรงนี้จะไร จะเกิดก็ต้องเกิด จะไปคิดวางแผนแก้ไขอะไรก็ไม่ใช่ผลหรอก ลูก คิดเสียว่าเราได้ทุ่มเทพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ได้แค่ไหนก็โอเค พ่อแม่ก็ไม่ได้กดดันคาดหวังตั้งเป้าเอาที่ลูกที่ไหน

พยายามคิดอย่างมีสติ และมีสติในการคิด ‘สติ’ นี้ สำคัญ
มากเลยนะลูก โดยเฉพาะเวลาหน้าส้วหน้าขวนแบบนี้ ต้อง
หมั่นคิด – ทำอย่างมีสติ จะได้ไม่เป็นการเพิ่มปัญหาให้กับตัวเอง”
ปิงเป็นครูสอนวิชาสังคม เรื่องอย่างนี้เลยตรงสเปก

ลูกก็พยักหน้าคล้อยตาม เข้าใจและยอมรับ จากนั้นทุก ๆ
อย่างพลอยดีขึ้นทันตาเห็น ลูกเริ่มทำใจได้ ยิ้มแย้มแจ่มใสสดชื่น
ขึ้น คล้ายมีลมที่พัดเข้ามาไล่หมอกควันให้ลอยจางหายไปละนั้น

แต่อีกไม่นาน อาการเก่า ๆ ก็แผลอแอบทยอยลอยเข้า
มาในจิตใจอันอื่นอีก คราใดที่มันวูบผ่านเข้ามา ลูกก็จะเริ่มคุ
เจียบขริ้มมากขึ้น ความสดชื่นแจ่มใสก็เริ่มจางหายไปอีก
เช่นกัน.....

จบตอนที่ 1

หมายเหตุ

ตอนที่ 2 : เครียดสยอง!

ตอนที่ 3 : ราววัลชีวิต

หมายเหตุ

เรื่อง เ็นที่สะท้าน ตอน ‘**หงายเงิบ**’
เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้แต่งเองทั้งสิ้น
หากชื่อ เหตุการณ์ สถานที่ไปพ้องกับท่านผู้ใด
อันจะก่อให้เกิดความเสียหายขุนเคือง
ผู้แต่งก็ขอประทานอภัยล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้ด้วย

- ขอขอบคุณทุกท่าน ที่อุตส่าห์พยายามอ่านจนจบเล่ม
หวังว่าคงจะได้ประโยชน์บ้างนะครับ
ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์ – มิตรทุกคน
ช่วยให้พ้นกรรมเวร.....จากเอ็นทรานซ์

หากท่านประสงค์จะติดตามต่อ ๆ ไป
กรุณาลิกไปที่

www.sura.ac.th ➡ **ลิงค์**ในเว็บ ➡ **นวนิยาย**

